

19.548

-210

7
18

00-B 4003

-210/11
8

73

1874

10

2/18

10/18

11/18

608

756

34

311

566

21

546

~~2832~~

540

16

70

622

8

sten

ספר
לקוטי עצות
מהדורא בתרא

בו מבואר דרכים ישרים ועצות נפלאות לעבודת ה'
מקוט ומקובץ מתורתו ושיחותיו וסיפוריו הקדושים
של רבינו הקדוש מדר"ץ וללה"ה דברים אשר לא
הובאו עדיין בספר לקוטי עצות הראשון, ומהות
הספר ותועלתו מבואר קצת בהקדמה, וע' ג"כ
בהקדמה, לספר לקוטי עצות הר"אשון או תבין
ראת אלהים ורעת קדושים תמצא, כי כל דרכיו
ישרים והאמת עד לעצמו.

הוצא לנס"ד ע"י האגודת ס"ס וכו' מו' יהודא
גרשון דראקר מלבוז כ"י

לפרט רבות מהשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום

Likutei Eizut.

Verlag von J. G. Drucker.

Druck von C. Budweiser.

הוצאת דפוס ירושלים
הימנעו מלמכר
הדפוסים

לכו חזו מופעות ה' אשר עס שמות בארץ אל תיקרי שמות
 אלא שמות עס הגדולים אשר בארץ החיים הנה
 אשר כל ימיסה טרחו ויגעו לזכות את ישראל לדורות וסינחו
 אחריהם זרבה יולאי חלזיהם ותלמידיהם וספריהם הק' כנודע
 לכל באי עולם ומקדשת הצעש"ט ז"ל ויולאי חלזיו ותלמידיו
 הק' ואחריו קם נכדו הק' סבה דסבין דקדושה נחל נובע
 מוקר חכמה אור האורות וכו' וכו' אדמו"ר ר' רבי נחמן זללה"ס
 זיע"ה זכה וזיכה את הרבים לדורות עולם בעצות קדושות
 נפלאות ונוראות לדעת מה יעשה ישראל כל חד לפוס דרגא
 דילי' והניח אחריו זרבה תלמידיו הק' וחיבוריו הק' אשר
 הם האירו פני תבל בחושך המור הזה לעורר ולחזק את
 ישראל באמונה הק' אשר הוא יסוד כל התורה כולה וצפרט
 בספרו הק' לקוטי מוהר"ן הפליא ענה הגדול תושי' שמה
 הראה קצת כטיפה מן הים וגודל השגתו הרומה והנשאה עד
 אין קץ וגודל דקדקתו וענוותנותו אשר הלביש סודות נוראים
 כאלה זכומה לזושים עד שיסי' שוין לכל נפש וכל אחד כפי
 מה שהוא יכול למוצא בהן עצות נפלאות ונוראות באופן שיזכה
 לתשובה שלימה אם יסתכל בהם בעין האמת אבל אעפי"כ
 מחמת גודל אריכות הדרושים שבכל תורה ע"כ לפעמים לא
 יוכלו הקטנים במעלה למוצא בנקל העצות הקדושות היוולאין
 משם ע"כ צוה לתלמידו הק' מורנו ר' נתן ז"ל (בעל המהבר
 לקוטי הלכות ולקוטי תפילות) שיעשה קיצור מספר לקוטי מוה"ר
 ללקט העצות הק' ולסדרם אחד לאחד כדו שיסי' שוין לכל
 נפש כי לא המדרש העיקר אלא המעשה וכן פעל ועשה
 וסדרם ע"פ א"צ וקראם בשם **לקוטי עצות** וכבר
 נתפשטו בכל תפנות ישראל והאירו פני תבל עין ראתה אותם

הקדמה

ותאשרם אמנם עוד לאלוה ולין וכמארז"ל מה שדים הללו כל
זמן שהתינוק מושמש בו מויליא טעם חלב אף ד"ת כן ע"כ
כתעוררתי לבקש עוד בחפש וחופש ויגעתי ומואלתי עוד דברים
נפלאים וגוראים אשר לא הוצאו בספר ליקוטי עלות הראשון
גם לקטתי הרבה דברים נפלאים מספר חיי מוה"רן ושיחות
מוהר"ן ומהסיפומ"ע הגם שהם סודות נוראים ורזי דרזין אשר
לא יתגלו עד ביאת הגואל אעפ"כ גם המשל והלבוש הוא
ג"כ מוסר השכל ועלות נפלאות בעבודת השי"ת וכמ"ש להבין
משל ומויליא וכשפירש"י שם וסדרתים ג"כ עפ"י א"ב וקראתים
בשם **לקוטי עצות מזהדורא בתרא** וזכות רבינו
יגן עלינו ומכל פגמינו ולרותינו יושיענו ויתקננו וכזכה לשון
לארנינו בביאת משיחנו במהרה בימינו אמן

א
ה
ה
ל
ה
ע
ב
ב
ר
ל
ב
ז
ג
ל
ל
ב
ז
כ
ו
כ

אמת ואמונה

א

א כשהחושך שהם המחשבות זרות והקליפות והמניעות
מסבין את האדם בפרט בשעת התפלה. ומחמת גודל
התשכות נעשה האדם כעוור ואינו רואה ואינו יודע למצוא
הפתח ללאת משם ונשאר בחושך ה"ו. ודע שע"י אמת זוכה
למצוא הפתח כי עיקר האור המאיר הוא השי"ת אך ע"י שקר
הוא מסלק את השי"ת כביכול כי דובר שקרים לא יכון לנגד
עיניו ית' אבל ע"י אמת השי"ת שוכן עמו. וכשהשי"ת עמו
הוא מאיר לו אך ללאת מהחושך המסבב אותו:

ב יש בני אדם שזוכין לדבר דיבורי התפלה באמת כזה עד
שהדיבורים מאירים כאזן טוב שהוא מאיר בעלמו. ויש
בני אדם שדיבורם הוא רק כמו חלון שאין לו אור בעלמו
רק שדרך שם נכנס האור ויוכל אחר להאיר בו. ודע שהכנה
לפי גודל האמת. כי עיקר האור הוא השי"ת והשי"ת הול
עם האמת ועיקר השתוקקות של השי"ת אינו אלא אל האמת
וע"י האמת השי"ת הווד מלמעלה לשכון עם האדם וכשהשת
שוכן עמו בודאי הוא מאיר לו ואז זוכה למצוא פתחים הרב"י
ללאת מתוך החושך שהוא סגור שם. ולא די שזוכה בעלמו
ללאת מתוך החושך אף גם יזכה גם אחרים עמו לעוררם
בתשובה ולהושיאם מהחושך והגלות שהם אסורים שם. וגם
זוכה עי"ז שתעלה תפלתו לשער השייך לשבטו ועיין פנים:
ג מי שהוא טוב עין זוכה לאמת. וע"י זה זוכה לדביקות
אמתו בהשי"ת:

ד האמונה מתחדשת אצל האדם בכל בוקר בבחי' חדשים
לבקרים רבה אמונתך:

ה כשהאמונה בשלימות כמז"פ אזי האמונה ממלאת לפני
השי"ת על הרחוקים שיקרב אותם כלל כנפיו:

ו כשמתחיל האדם לילך בדרכי השי"ת צריך עוד סעד לתמוכו
והסעד הזה הוא בחי' אמת כי כשמדבק א"ע במדה זו
הוא סעד לתמוכו:

ז כשמסתכל האדם בדבר מה. תיכף יאמין באמונה שלימה

אמת ואמונה

שיש בדבר הזה ניצונויות חיות. הקדושים ויגדף אל האמונה גם החכמה והשכל דקדושה בנחי' דע את אלקי אביך, אלקי אביך הוא נחי' אמונה ודע הוא נחי' החכמה והשכל. ואז ע"י הסתכלות בלבד שמתכלל בדבר מה עי"ז מעלה ניצונויות האותיות שהם החיות של זה הדבר ומהאותיות נעשין דיבורים וע"י הדיבור משפיע השם ית' רצ טוב לישראל שזה עיקר תענוגו ית' :

ח) כשהאדם מתחיל להתפלל בדביקות או כשהוא מתבודד ח"ע ובאמונה התפלה או הסתבודדות נופל ממדריגתו זה נחי' הרהורי עכו"ם. כי כל הנפילות באים ע"י קלקול אמונה. וכשמעבר את לבו בקרבו ומתבנייש בעצמו שגפל כ"כ משמים לארץ ומתאנח ע"ז עי"ז נעשה התיקון של נחי' קרבן עולה שמכפר על הרהור הלז :

ט) הנפש והאמונה הם נחי' אחת ויש נחי' שורש האמונה כי האמונה בעלמה יש לה חיות ושורש דהיינו שיש עולם האמונה שמשם נלקח מדת האמונה. ועולם האמונה בעצמו יש לו גם כן אמונה בהש"ת וזה נחי' שורש האמונה שהוא נחי' פנימיות האמונה והוא ג"כ נחי' פנימיות הנפש. וע"י הכתב יכול הדיק האמת להכיר הנפש ופנימיות הנפש של הכותב או המדבר וכן האמונה ושורש האמונה שלו והדיבור שמדבר עם הדיק הוא במעלה גדולה מהכתב כי הכתב אינו רק פעולת הנפש והדבור הוא הנפש בעצמו ע"כ יכול לראות מהות הנפש בעצמו :

י) הדיבור האמת שיוצא מפי הדיק האמת אפי' במילי דעלמא הוא יקר מד"ת של דיק אחר כי שם יכול להיות תערובות הרבה אבל זה הדיבור היוצא מפי הדיק האמת הוא רק אמת לבד. וכיון שהוא רק אמת ואין בו שום תערובות אין יקר ממנו :

יא) אמת הוא הפנים של כל הפנים דקדושה :

יב) עיקר ברור ניצונויות הקדושה מתוך הקליפות הוא ע"י אמונה. ודרך האמונה לשכון תמיד אלל אלו הקדושות הנפולות

אמת ואמונה

ב

זולת. והם כדנקים ונאחזים סביבות האמונה והיא מזררת ומגלה אותם מהם :

עיקר נחון המלחמה להכניע האויבים שהם הקליפות והסמ"א ולהעלות הניצויות מהם הוא ע"י אמונה ככ"ל לריכין לחזק את האמונה וליתן לה כח שתוכל לזרר עלות הניצויות הק' מהם וזה ע"י שכל מה שעושין אפי' מ ועבודות חינוכיות לריכין לקשר פנימיות המחשבה אל התורה הק' ע"ז ומקבלת האמונה כח לעלות מהם :

כל הרפואות הם ע"י עשבים והם גדילים רק ע"י אמונה גם עיקר כח הרפואה שיש בכל עשב ועשב . עפ"י הסדר שיש להעשבים והזרעים לפי המקום ולפי (עיין פנים) וסדר הזרעים הוא ע"י אמונה . גם עיקר וזה הוא ע"י התמזגות היסודות שהם אש רוח מים עפר מחאה דכולם כי כולם נראין ונתגלין רק ע"י יסוד יד שהיא בחי' אמונה גם עיקר התגלות זכות אבות הוא ק ע"י אמונה גם עיקר התפלה הוא ע"י אמונה :

עיקר גידול האמונה היא בבחי' ואמונתך כלילות דהיינו כל מה שנדחה והולך חלק מהלילה ונתקרב אל אור נתגדל האמונה ביותר עד שצאור היום אז נתגדל זונה בשלימות בבחי' חדשים לבקרים רבה אמונתך ואז עיקר נמיחת הרפואה בבחי' אז יבקע כשחר אורך כתך מהרה תלמח וכמו כן ע"י התגלות העלה שהוא התגלות האור מן החושך ע"ז נתגדל האמונה וע"ז עיקר הרפואה :

האמונה הוא בחי' ארץ נושבת ופגם אמונה הוא בחי' ארץ לא זרועה והרב האמת הוא משגית על כל חלקי ונה של כל אר"א לקבצם ולהעלותם וע"כ נק' לימוד הרב התלמידים ישיבה על שם קיבוץ חלקי האמונ' שהוא בחי' ארץ נושבת :

עיקר האמונה הוא רק במקום שהשכל נפסק ואינו מצוין הדבר בשכלו שם לריכין אמונה וכשאינו מצוין הדבר בשכלו

אמת ואמונה

בשכלו אזי נשאר רק בחי' המדמה נמצא שיעקר האמונה הוא
בבחי' המדמה וכשהמדמה אינו מצודר ומתוקן ע"ז צא לאמונה
כוזביות שהם עיקר זוהמת הנפש ועיקר בירור המדמה ותיקון
האמונה הוא ע"י הדיקי אמת שיש להם בחי' רוח'
רוח נבואה:

יח חידוש העולם ח"א להבין בשום שכל כ"א ע"י אמונה
כי אנו מאמינים שהשי"ת צרף את העולם וחידש אותו
ברצונו כי באמת חידוש העולם הי' ע"י בחי' אמונה כ"ש זכ
מעשהו באמונה ועיקר התקצרות החסדים שעל ידם יהי' חידוש
העולם שלעתידי הוא ג"כ רק ע"י אמונה:

יט מה שהשי"ת מנהיג עולמו ע"י בחי' טבע והשגחה הוא
טובה גדולה להעולם ע' פנים ובאמת ח"א להבין כל
מהו טבע והשגח' כי הטבע צענמה הוא השגחתו ית':

כ כשארם רואה שלבו מסובב ומוקף ומעוקס בעקמומיות
וקשיות וכפירות על השי"ת או על דיקי אמת שזה
עיקר המניעה הגדולה מעבודת ה' יותר מכל המניעות
העיקר הוא מניעת המוח אזי לריך לנעוק להשי"ת בקול חז
ממעמקי הלב ואזי השי"ת שומע קולו ופונה לנעקתו ויב
להיות שמה צענמו יפול ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות
ועכ"פ הצעקה לבד הוא ג"כ בחי' אמונה וביטול הקשיות
והכפירות כי מאחר שזועק להשי"ת על זה מומלא לא נית
לי' בהקשיות והכפירות נמצא שזה צענמו בחי' אמונה ר'
שהאמונה הוא בקטנות עדיין וע"י הצעקה יוכל לזכות לאמו
שלימה בתכלית עד שיתבטלו ויפלו לגמרי כל הקשיות
והמניעות כנ"ל:

כא מי שהוא איש אמונה התשובה שלו יותר קלה כי א'
לסבול יסורי התשוב' כ"כ מאחר שגם נשעת העצ
לא היה תענוגו בשלימות כי מאחר שיש לו אמונה מסתמא י'
כי מרה תהי' באחרונ' רק שלא היה יכול להסתגר על תאוות
וע"כ תשובתו קלה יותר:

כב איתא בספרים שכל התהוות מעשה בראשית היה ר'
בשביל

בשביל מ
בענין ה
מחשבתו
למעלה
כח
כח
שפלותו
פגימות
לע
ד
ד
של מלך
היינו כי
מהם צימ
ובשאר יבתי
הקשר ש
אם יש ג
דשעים ו
בין שגי
לסאמת
זאינו יות
פדיון שש

בשניל מה שגפה השי"ת שיהיו אנשים שיהי' להם יסורים
בענין האמונה הק' מחמת הכפירות והבלבולים העולים על
מחשבתו ר"ל והם יתגברו כנגד אלו המחשבות ויתחזקו באמונה
ורק בשניל זה ברא השי"ת כל מעשה בראשית :

כל אדם במקום שמסתיים השגת שכלו כפי מדריגתו
אסור לו להסתכל להלן יותר כי זהו אלולו בחי' מה
מה למטה וכו' וע"כ צריך לסמוך שם רק על אמונו לבד :
אמונה הוא זיגור כל ההשפעות וכל הזכרות . וע"י
הכפירות ח"ו אזי הקליפות נוטלין ח"ו ההשפעות והכרתי' :
עוקר הכפירות ובלבולי אמונה ח"ו באין ע"י גדלות
וע"כ צריך כל אדם להשגיח בעיניו פקידתו ולראות
ספלותו ורוממות השי"ת ועי"ז זוכה לאמונה שלימה ועי"ז נחמלא
בפומת הלבנה ונתייחד שם הויה עם שם אלקים כמו שיהי'
לעתיד ועי"ז במשך שפע טובה וזרכה וכל טוב :

דע כי יש שני מיני פלטיין באחד דר בו מלך ובשני
דר בו עבד ובזוהרי באמת הוא חילוק גדול בין הפלטיין
של מלך לפלטיין של עבד רק אעפ"כ אפשר לטעות בזניהם
היינו כי יש קשר שמתקשרין הרבה נפשות וכו' עד שנבנה
מהם בית ומדור זה המדור הוא מדור לאמת שהוא בחי' מלך
ובשאר יבין לבקש אמת מוגלחין שם באותו המדור היינו בתוך
הקשר של הנפשות הנ"ל שמהם נעשה מדור להאמת אבל כנגד
זה יש ג"כ קשר של רשעים שמתקשרין יחד הרבה נפשות של
רשעים ונעשה מהם בית ומדור לשקר שהוא בחי' עבד והנה
בין שני הבתים הנ"ל אפשר לטעות כי השקר מודמה עלמו
לסאמת כי גם שם יש קשר מנפשות רבים ואפשר לאדם לטעות
ואינו יודע היכן האמת ולהיכן יקרב עלמו ודע שע"י מנאות
פדיון שבזיום זוכה להבין בין שני הבתים הנ"ל בין אמת
לשקר בין מלך לעבד :

לפעמים מחמת שהמדינה מלאה שקרים והמלך הוא
איש אמת על כן הוא מסתיר פניו והוא נעלם
ומכוסה ומוסתר מהם מאד עד שאין שום אדם זוכה לראות
אור

ונכ' סוף
לאמונות
ותיקו
רוה
למעל
כר
כר
ספלותו
פומת
לעתיד
דע כי יש
דר בו עבד
של מלך
היינו כי יש
מהם בית
ובשאר יבין
הקשר של
זה יש ג"כ
רשעים ונעשה
בין שני
לסאמת כי
ואינו יודע
פדיון שבזיום
לשקר בין
לפעמים
איש אמת
ומכוסה
אור

אמת ואמונה

אור פניו הנעימים כי דובר שקרים לא יכון לגד עיני וכס
חכם גדול שהוא מבין היטב על כל שקרי המדינה ופחזו
זהו זה לא לפני המלך ומספר והולך כל שקרי המדינה ונתו
לשבת ולפאר מאד את המלך איך שזזה בעצמו רואין שה
איש אמת שצביל זה הוא רחוק כ"כ מהם מחמת שאינו
לסבול השקרים שלהם והמלך מחמת שהוא עניו מאד וד
העניו שכל מה שמשבחין ומגדלין אותו יותר הוא בא בעני
ובקטנות יותר ומחמת גדל השבח שטיב החכם את הא
ע"ז בא המלך בעניויות ובקטנות כזה עד שלא היה י
להתאפק והסיר את המסכה מעל פניו לראות את אורו הק
מי הוא זה שהוא יודע ומבין כל זאת וע"ז ממילא ז
החכם לראות אור פני המלך והנמשל הזה לבד מהסמ
הגדולות המרומזין בו כמובן בפנים אך ג"כ כפשוטו ממש
ג"כ לכל חד כפוס מה דמשער בלביה :

כת מה שהתנבאו כל הנביאים בפרט מה שמבואר בדע
מענין הברור והלירוף שיהי בלחרית הימים)
יתבררו ויתלבנו ויתרפו רבים וכו' כל כוונתם היה שבאחד
הימים האלה יתנסו ויתרפו ישראל בענין האמונה הק'
יעמדו ויקומו רבים שירצו להטעות אותם מהאמונה הק'
לימודי החכמות והחקירות והפילוספיה הארורה שהתפשט
עכשו בעוה"ר וכל פעם הולך האפיקורסת ומתפשט ומתג
ביותר וזה יהי עיקר הנסיון של ישראל בלחרית הימ
ורבים יכשלו ויפלו ע"ז ח"ו והמשכילים יזהירו כזוהר הרק
ואעפ"י שכבר הודיעו זאת מהודם שזה יהי עיקר הנסיון
וא"כ היה ראוי שכולם יעמדו בנסיון מאחר שאדיעו ז'
מקודם אלעפ"כ יהי בזה נסיון גדול רק החפנים בלא
ובאמונה הק' כשיראו שכבר הודיעו זאת מקודם בודאי יתח
לנס ע"ז ביותר בהש"ת ובתורתו הק' וכו' :

הוא יתברר ויתלבנו ויתרפו רבים וכו' כל כוונתם היה שבאחד
הימים האלה יתנסו ויתרפו ישראל בענין האמונה הק'
יעמדו ויקומו רבים שירצו להטעות אותם מהאמונה הק'
לימודי החכמות והחקירות והפילוספיה הארורה שהתפשט
עכשו בעוה"ר וכל פעם הולך האפיקורסת ומתפשט ומתג
ביותר וזה יהי עיקר הנסיון של ישראל בלחרית הימ
ורבים יכשלו ויפלו ע"ז ח"ו והמשכילים יזהירו כזוהר הרק
ואעפ"י שכבר הודיעו זאת מהודם שזה יהי עיקר הנסיון
וא"כ היה ראוי שכולם יעמדו בנסיון מאחר שאדיעו ז'
מקודם אלעפ"כ יהי בזה נסיון גדול רק החפנים בלא
ובאמונה הק' כשיראו שכבר הודיעו זאת מקודם בודאי יתח
לנס ע"ז ביותר בהש"ת ובתורתו הק' וכו' :

א ע"י אנחה דקדושה הוא חוזר ומזכיר את הרוח הדופק וניזול מהעצבות רוח שבה ע"י יגיעת וטרדת הפרנסה וזוכה לדעת גדול :

ב ע"י אנחה נעשה האדם זריה חדשה ממש בגוף ונפש : גם בקדוש' ענמה יכולין לזכות ע"י האנחה לילך ממדרגה למדרגה :

ג מי שזוכה לאנחה אמתית מעומקה דלצה באמת אזי גופו משתבר באמת ממש מחמת אנחתו עד שכמעט שאין לו כח תיכף אח"כ אפי' להגזיה ידו עד ששוכה קצת וחוזר לו כחו וכש'ארז"ל אנחה שוברת גופו של אדם שוברת ממש רק אפי' מי שאינו זוכה לאנחה כזאת אעפ"כ טוב מאד מ"ע"ד האנחה דקדושה וכמבואר לעיל :

ד טוב להאדם בשעה שזוכה על מנתו לישן להרגיל עמו לשפוך שיחו לפני השי"ת ולבקש ממנו ית' שיזכה להתקרב לעבודתו ית' ואם אינו זוכה אז לדבר דיבורים לפניו ית' עכ"פ ירגיל עמו להתאנח ולגנות גניחות הרב' ת' זה אחר זה על זה שיזכה להתקרב אליו ית' :

אכילה

א כשאדם אוכל מאכל בהמה היינו או שאוכל בתאוס גדולה כבהמה או שאוכל מאכל שלא נתבררו הכיולות עדיין מבחי' מאכל בהמה למאכל אדם עי"ז הוא נופל מבחי' הדעת ואזי נופל עי"ז לאהבה וירא' הנפולה כי עיקר שלימות אהב' וירא' הוא ע"י הדעת :

ב אכילת הנדיק הוא רק בשביל הנשמי כי מנחמה נשמתו ע"י אכילתו ואזי הוא איש תבונות וזוכה לדלות ולגלות הענות עי"ז גדילה האמונה .

ג מי שרופה לשבר תאות אכיל' בתכלית שלא יקבל שום תענוג מאכילתו ירגיל עמו שלא להכניס הדבר שאוכל לתוך הפה והחיד רק ללועסו בן שיניו בלי סיוע החיד : אכילת

אכילת בצלים חיים מוזק מאד לכמה דברים עיין פנים :

ארץ ישראל

א כל העולם ניזון משפע של א"י וא"י בעצמה מקבלת השפע מן האמת שהוא מדת יעקב בחי' תפארת כלליו' הגוונין בחי' תפילין שנקראים חיים כשארז"ל וע"כ נקראת

ארץ החיים וע"כ כתיב זה תמיד עיני ה' אלקיך בה כי דובר שקרים לא יכון לנגד עיני אך א"י שהוא מדת אמת ע"כ תמיד עיני ה' בה ומחמת שעיקר העשירות בא מאמת ע"כ כתיב זה אשר לא במסכנות תאכל בה לחם וגם הוא בבחי' שבירת תאוות אכילה עיין פנים וכשפוגמין באמת בכליות הגוונין עי"ז באים לעניות ולהצטרך לבריות שהוא בחי' בושם שהוא ג"כ כלליות הגוונין בבחי' כיון שנצרך לבריות משתנה פניו לכמה גוונין . (אמר המעתיק מזה תבין מה שבועו"ר עכשיו שפגם בחי' השפע של א"י ע"כ רוב יושבי א"י עיקר פרנסתם משל אחרים והם בבחי' נצרכים לבריות השי"ת ירחם וישיב אותנו לארצנו ותחזור השפע קדש של א"י למקומו בשלימות) :

ב ע"י מחלוקת פוגמין בקדושת א"י ואזי נקראת ארץ כנען וגם מזה בא עניות :

ג עיקר קדושת א"י הוא ששם היא השגחתו ית' תמיד ולעתיד שיחדש את כל העולם כולו בבחי' א"י אז יתבסג כל העולם ע"י השגחה לצד ותחבטל הטבע לגמרי :

ד עיקר מעלת קדושת א"י הוא רק ע"י השגחת השי"ת ומחמת שהשי"ת מסתכל בה תמיד כ"ש תמיד עיני ה' אלקיך בה עי"ז א"י מקודשת ואוירה מחכים כי עינים על שם החכמה נאמר :

ה עיקר כח קדושת א"י הוא ע"י בחי' כח מעשיו הגוד לעמו לתת להם נחלת גוים ובחזונו נטלה מהם ונתנה לנו כשארז"ל נחלא שעיקר כח בבישת א"י הוא ע"י עשרה מאמרות

מאמרות שבהם נברא העולם ואז נעת הכריחה לא היה עדיין
 התגלות התורה בעולם אעפ"כ גם אז היה כל קיום העולם
 וחיותו רק ע"י התורה רק שאז היתה כל התורה נעלמת בתוך
 העשרה מאמרות שהם כלל הדיבורים והעובדות והעשיות של
 יסוד העולם ועסקי דרך ארץ ואז היה העולם מתקיים רק
 בחסד חנם לבד בחי' האור מתנת חנם נמצא שזה האור
 מתנת חנם הוא הדרך לא"י כי על ידו הולכין וכושפין א"י
 מיד העכו"ם וזה בחי' דרך ארץ ע' פנים וגם ע"ז יכולין לבדוש
 כל מקומות העולם ולקדשם בקדושת א"י וע"כ כשרוצין לילך
 ולבא לא"י לריכין לבקש מהש"ת רק מתנת חנם בחי' והתחנן
 אל ה' נעת שהוא לחמר :

¶ בחי' בענמה יש בה ג"כ בחי' עשר קדושות זו למעלה
 מזו והם בחי' עשרה מאמרות וכל מאמר יש לו בחי'
 יראה כי יש יראה למעלה מירא' :

¶ מי שאינו יודע סוד כוונת תפילין בתכלית שלימות ההשגה
 גפלאה וגוראה מאד הוא אינו יודע בשלימות סוד הארבע
 רוחות של א"י :

¶ הגדולים הגדולים זוכין ע"י נסיעתם לא"י להשיג חכמה
 עלאה גם זוכין ע"י הנסיעה לא"י לקבל השגתם ע"י לבושי' :

¶ קודם שבאין לגלות [היינו להשגה גדולה ונפלאה שהוא
 בחי' מוחין דגדלות] לריבין ליפול בתחלה לקטנות וא"י
 הוא גדלות דגדלות (היינו שהגדולים זוכים ע"י קדושת א"י
 להשיג השגות נפלאות וגוראות שהם בחי' מוחין דגדלות
 בתכלית המעל' העליונ' בבחי' גדלות דגדלות) ע"כ לריבין ליפול
 בתחלה בקטנות דקטנות היינו שהגדולים הגדולים ונפלאים
 מאד בתכלית המעלה העליונ' א"א להם לילך ולבא לא"י ב"א
 ע"י שמפילין ענמם מאד ואין נראה בהם שום התרוממות
 והתנשאות כלל בבסיעתם לא"י רק מעלימין ענמן בתכלית
 הסעלמה ויורדין לקטנות ענמם ומופלג מאד שהוא בחי' קטנות
 דקטנות ומקבלין על ענמן בזיונות וביגוד וכו' וצ"ל דייקא
 זוכין לבא התחלמה ולעבור בשלום על כל התביעות והעיוותות

ולבא

ש :
 בלת
 לליו'
 יאח
 כי
 אמת
 אמת
 הוא
 ליות
 ושה
 תגה
 ה"ר
 יקר
 רחם
 (ת)
 נען
 ומיד
 נפג
 ע"ת
 י' ה'
 על
 הגד
 תנה
 שהם

ארץ ישראל

ולבא לא"י ולהשיג עי"ז השגה עליונה ונפלאה וגוראה מאד
שהוא בבחי' מוחין גדלות בתכלית המעלה העליונה בחי' גדלות
גדלות כנ"ל:

א) אעפ"י שמה נדיקים לא זכו לבא לא"י עד שעברו עליהם
מניעות רבות וסכנות עלומות כידוע. אעפ"י כ' אנשים כשרים
ופשוטים דייקא יכולין לבא לא"י בנקל כי אין הצעל דבר
והתגבר עליהם כ"כ למנוע אותם מזה:

יא) יש שהיו רזים ליסע לא"י אם היו יכולים ליסע לשם
בהרצפה והרזים ליסע באמת לא"י צריך להיות מרוי'
ליך גם רגלי לא"י וכ"ש לך מ' ארנך לך דייקא:

ברית

א) החוללה של שבירת עצמות שקורין ברעכיניש ר"ל בא
מחמת תאוות ביחוד:

ב) מיעוט שינה או ריבוי שינה ממעטין תאוות המשגל אך
שמזיקים להמות:

ג) ע"י תיקון הברית שהוא בחי' מיון מתיקין שזוכין ע"
המגיני ארץ שע"י זה נתתקנין המוחין עי"ז זוכין שגם
השינה שהוא בחי' הסתלקות המוחין מתוקה וטובה מאד
בבחי' מתוקה שנת העובד וכו'. כי באמת צריכין דייקא לסלק
את המוח ולעבוד את השי"ת בפשיטות ובתמימות (עיין תמימות
אות ב')

ד) עיקר קדושת מחנה ישראל הוא ע"י שמירה מתאחות
ביחוד וממקרה לילה ח"ו:

ה) מי שהוא רק חכם אמת אפי' עכו"ם מאחר שהוא רק
חכם אמת ראוי שלא יהי' אללו תאוות משגל נחשבת
לתאוה כלל וכן מי שהוא חכם בחכמת הניתוח ראוי שיסי'
נמאס אללו התאוה הזאת בתכלית המיאוס צפרט שהתאוה
הזאת מפסדת ומזקת לחיות האדם מאד ומתשת כחו של אדם
צודאי ראוי למעט צזה בתכלית המיעוט רק לצורך קיום
המין לצד:

ו עיקר התגברות היותו הוא בתאוה זאת וע"כ צריך
 האדם להשתדל בתחלה שכל מגמתו ויגיעתו יהיה רק
 לשבר בראשונה התאוה הכללית הזאת והצדיק האמת לא די
 שזכה לשבר תאוותיו עד שאין לו שום תאוה לזה כלל כי אם
 אדרבה גם הזוג המוכרח לצדיק האמת קשה עליו מאד ויש
 לו יסורים מזה כמו יסורי התינוק בשעת מילה ויותר מזה
 עד וכל אדם יכול לזכות לבא למדריגה זו כי הוא דבר פשוט
 ומדריגה קדושת הצדיק בענין זה גבוה עוד יותר ויותר :
 ו מי שזכה לזכך עלמו מתאוה זו עד שאצלו איש ואשה
 שאין ואין לו שום דבר פחד והשש כל שהוא מהרהורי אשה
 זה אינו מתיירא ואין לו שום פחד גם ממלאך עיין פנים :
 ח אעפ"י שתאוות ממון הוא תאוה גרוע מאד והיא עבודה
 זרה ממש אעפ"י עיקר הגסיון של כל אדם בעוה"ז
 הוא בתאוות משגל :

ט לענין הפגם של מקרה לילה ח"ו התיקון הראשון לזה
 הוא מקוה וצריכין לזכור מאד לטבול באותו היום דייקה
 אפי' אם לא יוכל לטבול בצוקר עכ"פ יטבול באותו היום אפי'
 לפנות ערב ועוב מאד לטבול תיכף מיד אחר שקרה לו המקרה
 ח"ו ולענין התיקון הגמול של אמירת היו"ד קפיטל תהלים
 המבואר בליק"מ בודאי מי שיוכל לטבול במקוה והח"כ יאמרם
 מה טוב אך אפי' אם הוא אנוס שא"א לו לטבול אעפ"י אם
 יאמרם הם תיקון גדול וגורא מאד ואם יאמרם בכונה כראוי
 בודאי מה טוב אך גם האמירה בעצמה מסוגל מאד :

י עיקר התגברות תאוות משגל הוא רק מחמת עגלות
 ומרה שחורה וצריכין להתגבר בכל עוז להיות אך שמח
 תמיד ואפי' כשנפלק ח"ו להודך רפש וטיט שקשה לו מאד
 להיות משם צריכין באמת לזעוק על זה להשי"ת ולזעוק ולזעק
 ולזעק וכו' ובענין המחשבות והצילובים שמבלבלן להאדם
 בענין זה באמת דיה לנה בשעתה ועכ"פ לא יחשוב ולא
 יבטל א"ע כלל בענין זה לא קודם ולא אח"כ :

כל שיש לו אהבה וצניעות וכו' כשארם

מאד
 ולת
 יס
 רים
 דבר
 לשם
 רוב
 בא
 ל
 אך
 ע
 שגם
 מאד
 לבלק
 ימות
 אחת
 רק
 שבת
 יסיה
 תאוה
 אדם
 קיום

בנים

א כשארם חקדש עמנו באכילתו וכל עסקיו עי"ז אפס
להמשך הסולדה בקדושה ובטהרה כראוי ועי"ז זכס
לכנים ת"ח :

בושה

א בזה יכולין אנו להבין אס יש לחדס יחאת שמים היינ
בושה לאחר תיקון החטא כשאנו מסתכלין על פניו
ונופל עלינו יראה ובושה היינו שנמשך גם עלינו דעת בגדולת
הבורא ית' :

ב כשהש"ת רוצה לטעום ממזות ומעש"ט של ישראל אזי
הוא בבחי' אבר מן החי שאסור באכילה ע"כ צריך
שיבא עליו בושה שהוא שפיכת דמים בחי' שחיטה שמתרת
לאכילה ואז צריך שמירה שלא יינקו החיצונים מדם הנשפך
וע"כ אז השכינה מנסה באהבה הדומים של ישראל שנשפכו
חה בחי' כיסוי דם גם ע"י הבושה וש"ד הכל יכולין לזכות
למחילת עונות עד שיתהפכו לזכות וגם עי"ז יש לפעמים
עליה גדולה לכמה וכמה בשמות הנפולות :

ג צריכין להתבייש מאד מהש"ת עד שירגיש ממש הבושה
על פניו שישתנה פניו לכמה גוונין כדרך המתביישין ממש
כלי שום שינוי :

בגדים

א אדם כשר צריך להדר שיהי' מלובש בכבוד קצת כראוי
אס אפשר לו ולא יהי' צווי ומכש"כ הנדיק בודאי עתה
שיהי' מלובש בכבוד כי עי"ז הוא נחשב צעירי בני אדם ויחול
לקרב אותם לעבודת הש"ת ואס לא היה מלובש בכבוד לא
יהי' נחשב צעירי בני אדם כלל ואפי' הש"ת בעמנו כמובל
כשרהם להסיר חלע עם העולם היגו שהעולם יבארו אותו
ודעו חמנו ית' התלבש ח"ע ג"כ בלבושים כניכול שפס כל
האותות

האותות והמופתים אשר עשה ה' במצרים וכו' וכו' שכל זה הוא
 נח"ל לצוין אליו ית' שעי"ז הכירו בני ישראל בכל פעם גדולתו
 ית' ביותר וזכו להתקרב אליו ית' כדנצו :

גאווה וענוה

א לפעמים הינה ר רוצה להכניס גאווה ח"ו בלב הנדיק
 כאשר שהוא נדיק מושל ביראת חלקים וכדיכול רצון השי"ת
 בידו כי מי מושל בי נדיק אזי נדיק להשיב אל לבו דבר זה
 בעצמו ולומר איך אני מושל כשיש לי גאווה ואין השי"ת שורה
 עמי כשארז"ל:

ב אין זה מחדת ענוה להיות שפל וגבזה ולא יהי' בו שום
 עזות דקדושה כי אין לאדם חלק בתור' כשאין לו עזות
 דקדושה לעמוד נגד כל הקמים עליו למנוע אותו מעבודת
 השי"ת ח"ו ועיקר מדת הענוה בשלימות הוא כשהוא במדרגה
 שיוכל לכתוב על עצמו כמו משרע"ה והאיש משה עניו מאד
 זהו מדרגת הענוה בתכלית וכמו שמינוי באמוראים שאמר
 רב יוסף לא תיתני ענוה דאיכא אנא :

ג ענוה בלא חכמה אינה כלום כי צודאי אין זה מעלת
 הענוה להראות עצמו בכפיפת ראש בדרך שעות כאלו
 הוא עניו כי זהו ענוה פסולה ועיקר שלימות הענוה כשהוא
 בחכמה וע"י פגם לשון הרע של העולם נעשה פירוד בין ענוה
 לחכמה ואז ח"א להיות עניו בשלימות אם לא מי שהוא במעלה
 גדולה מאד במדת הענוה עד שגם פגם לה"ר של העולם אינו
 מוזק לו לענוה שלו :

ד כשהאדם מעלים ומוסתיר ומקטין ח"ע בענוה ושפלות
 אזי השי"ת כדיכול ג"כ מראה עצמו אליו בצחי' ענוה
 ושפלות וממננס את גאוותו וגאונו ומקטין ח"ע כדיכול ושוכן
 עמו בצחי' אשכנן את דכא אבל כשהאדם מתגאה ומתגדל
 ח"ו אזי השי"ת ג"כ מראה גאוותו וגודלו אשר מי יוכל לסבול
 ולקבל כבודו וגאוותו ית' כי הגם השמים ושמי השמים לא
 יכללך

גאווה וענוה

בללך וכו' ומה בא חורבן ביהמ"ק בעוה"ר :
ה יש אחד שהוא עניו ואין הענוה בלל או באזהרה אבר
משאר האיברים ועיקר שלימות הענוה הוא שיהי' עני
בתכלית בכל האיברים שלבו וכל איבריו יהיו בבחי' ענוה בתכלית
הציטול : **ו** ע"י שפלות זוכין לאמונה : **ז** דרך העני
שכל מה שמשבחין ומגדלין אותו יותר הוא בא בעניויות ובקטנות
ביותר בבחי' במקום גדולתו שם אתה מוצא ענוותנותו :

דעת

א מי שזוכה לדעת אחתי לדעת אותו ית' אין חילוק אללו
כלל בין חיים למיתה כי הוא דבוק ונכלל בו ית' בחייו
ובמותו רק שעכשיו בחייו דירתו בכלל בין החיים בעוה"ר
ואח"כ דירתו שם בין השוכני עפר כי מאחר שנכלל בהש"ת
באמת ע"כ הוא חי חיים נלחיים כמו הש"ת בכיכול :
ב אהבה תלויה בדעת ושכל וכשהמוח נתעכר ונתבלבל
מזה בא התגברות השגאה וכפי הבלבול והעכירות של
המוח שבא ע"י תאוות ממון כן התגברות השגואים ולפעמים
השגאה הוא באיזה בחי' דעת ומוח היינו שיש להם עכ"פ
איזה טעם ושכל של בחי' עכירת המוח על שגאתם ולפעמים
מתרבה העכירות כ"כ במוח ע"י תאוות ממון עד שנעשה עי"ז
שגואי חנם היינו שאין להם טעם ודעת אפי' של בחי'
עכירת המוח על שגאתם רק הם שגואי חנם :
ג החכם האמת המותר מוחין שלו שהם בחי' שערות הם
בחי' שערים שפותח בהם שערי החכמה והמדע לעבודת
הש"ת כי מוחת שממוחו בעלמו א"ח להעולם לקבל מאור
ע"כ הוא צריך להתלבש ולהתכסות ולהספיל עלמו לדברים
קטנים ונמוכים כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו כדי שיפתח
להם שערי החכמה והמדע לקרנם להש"ת והוא אלל הצדיק
בחי' מותר מוחין בחי' שערות : **ד** מי שיש לו שום דעת
ויודע מעט מגדולת הנורה י"ת שזהו רק לכל חד כפוס מה

דמשער בלבי ומי שזוכה לשער בלבו קצת מגדולת הנוראית
 בוודאי אלל זה אינו נחשב שום דבר לנסיון ואפי' מה שנחשב
 בעיני המון לנסיון גדול כגון הנסיון של תאוות משגל הוא
 אללו שטות ושיגעון ואין צריך שום התגברות על זה ומה
 שנאמר בתורה שצח יוסף הצדיק וכן שאר הצדיקים שעמדו
 בנסיון יש בזה סוד ויש יצה"ר שאינו מגושם כ"כ אך הוא
 צחי קליפה דקה וגם זה אינו היצה"ר של הקדושים בעלי
 חכמה ודעת כי אללם הוא רק היצה"ר שלמעלה שהוא מלאך
 הק' שהוא צחי גבורות ודינים וזה הצד דעת יש לו זה
 היצה"ר וצריך להתגבר עליו ולהמתיק הדינים שיהי' רק כולו
 טוב כי מי שנכלל במקום שהוא צריך להכלל היינו בא"ס שם
 כולו טוב ואין שם דין ח"ו ע"כ צריכין להמתיק כל הדינים
 והגבורות שהם צחי היצה"ר שלמעלה ולהיות רק כולו טוב
 בלי שום דינים כלל : (ה) יש רוח שטות של עבירה שהוא
 חכם גדול יותר מכל העולם ואעפי"כ הוא רוח שטות אך
 הרוח שטות של רוב העולם הוא שטות ושגעון וסכלות ממש
 אויל פתי ומשוגע והוא רק מעכירות ובלבול המוח הבא מעכירות
 ובלבול הדמים ומי שיש לו דעת נח כל שהוא אין צריך שום
 התגברות לנח אותו : (ו) בכל יום ויום צריך האדם לקבל
 התחדשות המוחין והמוחין הם צחי רחיק בעיני השכל וכמו
 שצנח הראות ממש יש מי שצח הראות שלו יפה ויכול לראות
 למרחוק ויש שאין כח הראות שלו חזק וע"כ הוא צריך להתקרב
 להדבר שהוא רוצה לראות ולהסתכל בו יפה כן בעבודת השי"ת
 יש מי שמוחו נח ויכול להתפלל או ללמוד בלי עיון ויש מי
 שצריך להעלות במחשבתו מקודם שידבר ואם ידבר מקודם
 שיעלה במחשבתו יהיה הדיבור בלא מחשבה וזה צחי מוחין
 דקטנות צחי דינים והוא תמיד בשום ואינו יכול לנח להתחדשות
 המוחין וע"י תשובה מאהבה זוכה לשכל נח שזה צחי מוחין
 גדולות שהם צחי רחמים וחסדים ואז יכול להתפלל וללמוד
 בלי עיון ובכל יום ויום זוכה להתחדשות המוחין :
 (ז) כל מי שאין בו דעת אין בו מדת רחמנות וע"כ אסור
 לרחם

דעת

לרחם עליו כשארז"ל וע"י תשובה שלימה נשלם הדעת ומתעורר רחמנות : **ק**) כשהאדם הוא בקטנות המוחין ואז הוא בצנחי עני מן הדעת ואז כשהוא מרחם על עצמו כי אין רחמנות גדול מזה ומחזק ח"ע עד שצא לגדלות המוחין אזי נמתקין ממנו כל הדינים ומשכין עליו רחמים וחסדים גדולים ואם לא יכול בעצמו לצא לגדלות המוחין ענה לזה שישיביל אחרים ועי"ז נתעוררין המוחין גם אללו :

מ) צריכין שהמוח והדעת הק' יאכל את הגוף דהיינו שהגוף יתהפך למסות הנשמה הק' שהוא המוח והדעת שזהו צחי' אכילה שהמזון נתהפך לכיזון :

נ) כשנתעורר בעולם שכל חדש בעבודת ה' מה שלא היה נודע עד עתה עי"ז רבים מיטיני אדמות עפר יקי"ו אך אלה לחיי עולם כי הדיקים מקבלים זה השכל ועוזדין בזה השי"ת ויש אנשים כאלו שהם בצחי' ופושעים יכשלו בם והם אינם משתמשים עם זה השכל החדש לעבודת ה' רק שעי"ז הם מצזין ומחרפין את העולם על שהם יודעין מזה השכל החדש והעולם אינם יודעים מזה שזה צחי' ואלה לחרפות ולדראון עולם : **י**) השכל שיש לכ"א צנח חמתו מלבד מה שהשי"ת מוסיף חכמה לחימין צנח זה השכל לצד יכול ג"כ לעמוד נגד כל התאוות הפי' מי שכבר נמשך אחר תאוות עוה"ז ועבר מה שעבר וכפגם שכלו ונתבלבל ונתמעט אעפי"כ צמעט דמעט שכל הנשאר יכול ג"כ לעמוד נגד כל התאוות ואפי' נקודה אחת מן השכל יכולה לעמוד נגד כל העולם עם התאוות :

יב) צריכין להתייגע מאד בעבודת ה' וגם רחמנות גדול מאתו ית' קודם שזוכין שיעמדו וישקטו שמרי המוח למטה ויזדכך מוחו בשלימות עד שלא ירצה שום דבר בעולם ויהיה הכל שום אללו כי מי שמקושר בעוה"ז יש חילוק גדול אללו בין עוה"ז שהוא רחצת ידים ובין הקצר שהוא מקום צר וכיוצא בזה אבל מי שנזדכך מוחו ואין לו שום תאוה ורצון כלל לשום דבר רק להשי"ת להסתורה הק' נמצא שהכל שום אללו בין בעוה"ז בין בקצר בין בעוה"ז צ' ככולם הוא דבוק רק צהשי"ת

זשהי"ת וזשהתורה. זזחי' זזשהלכך זזתחה חותך זזעו"ז זזשכך
 זזשמור עליך זזקצר וזזקיות היא זזשיחך זזעו"ז זזשדרז"ל
 זזיינו זזשכל זזשם זזאלו זזכ"ל זזי' אס היא זזכס האדם לייש
 זזעתו זזיטז זזחמת. אז היא זזסתכל וזזואה הזמת זזכל זזיראות
 זזשפחדים זזהא זזרא זזמני אדם זזעומדים זזנגדו לזמונעו זזעבודת
 זז'הא זזכל זזטות זזהכל זזזחנס זזהא זזתיירא זזמתפחד זזהס.
 זז'ה יעשה לו אדם. זזן זזענין זזתאוות זזג"כ. זז כולס זזס
 זזטות זזהכל זזמש זזזחנס זזהא זזתאוה לזס. זז זזחמת זזינס
 זזלום. זזוי זזכריה זזתו לזה זזוי'. זז האדם זזהא זזעל זזזירה.
 זזקל זזכל לזהרגיל זזעתו לזלק זזמונו כל זזשפחדים זזכל זזתאוות
 זזלו זזכ"ל: זזי') זזשזוכין לזעת שלס זזחמת. אזי זזכולין לזשות
 זזלעבוד זזת זזשי"ת זזרבע זזעה זזה זזש'הא זזחר זזריך לזעבוד
 זזלזתייגע על זזשזעים זזנה. זזי') זז זזכרים זזפלאים זזחכמות
 זזליונות זזנוראות זזפי' זזה זזעולם זזיכולין לזחיות זזס לזד
 זזי' זזס זזכילה זזשתיה. זזי') זזשני זזכליות זזס זזחי' זזחור
 זזקס. זזיינו זז'ה זזכל זזמגיע לזדם זזזיחור זזזמן. זזכל
 זזשכל זזזא לזדם זזשפע גדול זזזהירות גדול זזפחות זזרגע
 זז'ה זזה לזמעלה זזזזמן זזזין זזריך זזס זזמן לזה זזשכל. זזה
 זזשכל זזהא זזחי' זזניס זזחי' זזעקז זזחי' זזחמת: זזי') זזה זזשעולם
 זזחוקים זזכ"כ זזשהי"ת. זזהא רק זזחמת זזזין לזס זזשזד זזדעת
 זזזמזזאר לזעיל. זז'ה זזחמת זזשהיכלי זזתמורות זזתגזרין. אזי
 זז'ה זז'ה זזחמירין זזחליפין רע זזטוב זזטוב זזרע זזוי' זזכלל זזעולם
 זזגורמין זזכל זזממשלה זזהגדולה זזהא רק לזן זזשפחה זזזפנימיות
 זזחשזתו של זן זזשפחה זזעזמו זזתגזרו זזס זן זזשהיכלי
 זזתמורות זזכ"כ עד זזשפכו זזת זזעתו זזלזנו זזכ"כ לזרוס רעות
 זזדולות לזזבו זזחמתי זזעזמו. זזגרש זזת זן זזמלך לזמרי. זז'ה
 זזס זזפנימיות זזחשזת זן זזמלך זזחמתי זזעזמו זזתגזרו זזג"כ
 זזשהיכלי זזתמורות זזחמירו זזחליפו זזת זזעתו לזסיפך זן זזחמת
 זזעד זזשפל זזדעתו זזכ"כ ע"י זזחרה לו על זזה זזנתגרש. זזעד
 זזשלקח זזעזמו זזל זזשכרות זזהלך זזשרירות לזנו. זזע"כ זזחמת זזח"כ
 זזפי' זזן זזשפחה זזעזמו זזשזא קזת לזכלל זזשזד זזדעת זזזין

דעת

בעלמו שחטא חטאיה גדולה כמו שגירש את בן המלך כי ממה
 נפשך וכו'. ומכ"כ הן המלך כשגתייטב דעתו אזי הבין האמת
 שאדרבה אם השי"ת יכול לעשות כזאת וכו'. א"כ היתכן מה
 שעשיתי וכו'. ונתחרט מאד. וע"י החרטות האלו חזר העולם
 לתיקונו וכונ"פ. הרי ראינו כי הכל תלוי רק בישוה הדעת
 באמת כנ"ל: יד) צוודחי אין שום דבר נעשה בעולם לצטלה
 ח"ו. (רק כל דבר יש לו צוודחי איזה שורש ומכוון גדול למעלה.
 ואפי' מי שאינו יודע מה נעשה בעולם. אעפי"כ כשזוכ' לעשות
 רטובי ית' צוודחי הוא טוב מאד אשרי לו. ונריכין לבקש
 מהשי"ת מאד שיזכה לכוון רטובי ית' ולעשות רק מה שהוא
 ית' חפץ. אבל כשזוכה האדם שמתגונן לו הארת הדעת
 והחכמה האמתית. וזוכה לדעת מה הוא עושה. אזי הוא טוב
 לו ביותר כי נפתחין לו כל השמים וכל החכמות והשכליים
 דקדושה. והשי"ת מראה לו מה הוא עושה בבחי' נפתחו השמים
 ומראה מראות חלקים. ואז צוודחי השי"ת שומרו מכל מכשול
 ברוחניות וגשמיות. הן בשבתו בביתו. הן בלכתו בדרך שזה
 בחי' השם של שמירה היוצא מר"ת של הפסוק והמשכילים יזהירו
 כזהר הרקיע ומס"ת של הפסוק כי מלאכיו יאזרו לך ע' פנים:
 יפ) כשהמוח נתייגע והלימוד אז נריכין לשיח ולדבר שיהיה
 חולין עם בני אדם לפקח דעתו ואין זה בכלל דברים בטלים ח"ו:

דיבור

א) שלימות האותיות ושלימות הדיבור הוא ע"י אמונה:
 ב) מה שעכשיו צעור"ר כפל חכמת המליצה לשה"ק מאד
 עד שמועט רוב חכמת המליצה הוא אלל הקלי עולם השקועים
 מאד בתאוות משגל שהוא הרע הכולל וההיפך ממש מקדושה
 לשה"ק וע"י נחות המליצה שלהם הם מושכים את לב כמה
 וכמה מנערי בני ישראל עד שמיאזים אותם לאפיקורסות גמור
 ח"ו וזה בחי' נופת תעופנה שפתי זרה וכן מוכריה אמריה
 החליקה וכו' הוא בחי' הנחש שפיתה את חוש (שהוא בחי'
 דיבור

הדיבור של להש"ק והטיל בה זוסמח (מוצן שם בהתורה סי'
 י"ט ד"ה תפלה לחזקוק כפי הנראה לע"ד המעתיק):
 א) בשעה שהאדם צנחי' שינה עדין ולא נשמע לאזניו עדין
 דברי החכם האמת העוסק לעורר בני אדם משונתם
 כי זכאה מאן דמליל על אודנא דשמע אז האדם הוא צנחי'
 חלם שאינו יכול לדבר כי סתם חרש הוא שאינו שומע ואינו
 מדבר דהיינו מחמת שאינו שומע אינו יכול לדבר ואחר כך
 כשמעוררו החכם ושומע דבריו אז נפתח לו הדיבור צנחי'
 להתיר פה אלמים ומחמת שהיה הדיבור ממומס כ"כ זמן
 רב שהיו חרשים ואלמים וע"כ עכשיו כשיוצא הדיבור הוא
 יוצא בכח גדול וזה הכח בא לכלי הסולדה דהיינו בטחני סדור
 שהם צנחי' כלי הסולדה הם מקבלין זה הכח של הדיבור ועי"ז
 נעשה פקידת עקרות: ז) זריכין לראות שיהיו כלי הדיבור
 סמוכין וקרובין אל כלי הסולדה כנ"ל כדי שיוכלו לקבל כח
 הדיבור היינו שלא יסי' צנחי' קרוב אתה צפיהם ורחוק
 מכלויתיהם וע"כ זריכין לשמור פתחי פיו צנחי' שמור פתחי
 פיו: ה) עכשיו הדיבור חסר ואינו בשלימות מאחר שאין
 כל העולם קוראין להשי"ת עם הדיבור אבל לעתיד יקראו
 כולם להשי"ת עם הדיבור וע"כ אז יהיה הדיבור בשלימות
 צנחי' כי אז אהפוך אל כל העמים שפה ברורה לקרוא כולם
 בשם ה'. שפה ברורה דויקא כי מאחר שהכל יקראו להשי"ת
 עם הדיבור ע"כ אז יהיה להדיבור שלימות וכ"ז יהיה לעתיד
 ע"י גודל התגלות האמת שיהי' אז שעי"ז יראו הכל גדולת
 ותפארת הדיקים והכשרים וכן להיפך מפלת הרשעים ועי"ז
 ישובו כולם להשי"ת ויקראו כולם בשם ה' ועי"ז יהיה הדיבור
 בשלימות וע"כ מי שזוכה לאמת בעוה"ז דהיינו שגשגה דדעתו
 שלא יהיה נדרך לצריות בשום דבר לא בשביל פרנסה ובצד
 וכיוצא רק מכוון לבו באמת רק בשביל השי"ת לבד (עיינן תפלה
 ס"א) עי"ז ממשכין שלימות אמתיות הדיבור שיהי' לעתיד גם
 עכשיו בתוך העוה"ז וע"י החשק והכיסופין שחושק לעשות מנוות
 אז שאר דברים שבקדושה עי"ז ממשכין נקודות אל האמתיות
 שעי"ז

חמה
 האמת
 גן מה
 העולם
 הדעת
 הצטלה
 מעלה.
 לעשות
 לבקש
 שהוא
 הדעת
 ח' טוב
 שכליים
 השמים
 מכשול
 ד שזה
 והיורו
 פנים:
 שחת
 ס"ח':
 מאד
 מקועים
 מקדושת
 ב כמה
 תגמור
 אמריה
 ח' צחי'

דיבור

שעי"ז מוטיאין דיבור בשלימות ועי"ז צעלמו זוכה לשבר כל
 המניעות ולהוציא מכה אל הפועל ממש כל הדברים שצדקושה
 שחושק לעשותם: (יא) דיבורים של הלדיק הם צחי' א"י
 והשיחות חולין שלו הם צחי' פסולת א"י ועי"ז דייקא יוכל
 הלדיק להעלות ולקשר את המון העם אל הדעת שהוא צחי'
 זיהמ"ק: (ז) כ"ז ישראל בגלות אזי דיבור ג"כ בגלות וכשיגאלו
 ישראל אז דיבור ג"כ יתחקן בשלימות בצחי' ונגלה כבוד ה'
 וכו' כי פי ה' דיבר ועי' שלימות האמונה והחכמה דקדושה
 אזי בכל דבר שמתכלל בו עי"ז עולין נילוני אותיות המלוצשין
 בכל דבר ומהאותיות נעשין דיבורים ועי"ז השי"ת משפיע רב
 טוב לישראל: (ח) צענין סיפורי דברים שאדם מספר או שומע
 יש בהם עניינים גבוהים ולריך לזכר בזה מחד כי לפעמים
 פוסק האדם הדין על עצמו מתוך סיפוריו כענין שמינו בדוד
 המע"ה צבוא אליו נתן הנביא וסיפר לו מעשה האורח וכו'
 ענה ואמר חי ה' ואת הכבשה וכו' ואז נפסק הדין על
 דוד עצמו כאשר ילא מפיו: (ט) דיבור הוא הנפש וע"כ
 הלדיק האמת יוכל להצין עי"ז מהות הנפש של המדבר:

א (י) כל דיבורים הם משלום ועל כן מי שהוא בצחינת
 שלום יוכל לידע כל דיבורים של כל העולם: (יא) כל דיבורי'
 באים מחמימות ומי שיש בו חמימות יותר הוא מדבר יותר
 וכן מי שנתקרר ואין בו חמימות אינו יכול לדבר: (יב) עיקר
 התגלות המוח הוא בהדיבור כ"ש מפיו דעת ותצונה וע"כ
 כשהמוחין זכים נעשין דיבורים כשרים ואמרות טהורות והם
 צחי' שצפה משיבי טעם שבהם משיבין ומחיין ומחזקין את
 הנשמות הנפולות: (יג) דיבור הוא הרשימה של המוח והוא
 בצחי' כח המדמה של המוח צחי' חלום נגד אור צחי' פנימיות
 של המוח עצמו וכשהמוחין זכים אזי גם הדיבורים שהם רק
 צחי' הרשימה של המוח הם קדושים מחד ונעשה מהם צחי'
 מלאכים שזה צחי' חלום ע"י מלאך: (יד) אעפ"י שנדמה
 להאדם שמדבר בלא לב אעפ"י כשידבר הרבה דברי התעוררות
 ותחינות וצקשות וכיוצא זה צעלמו שמדבר הוא צחי' התגלות
 התעוררות

התעוררות לבו ונפשו להסי' ת צנחי' נפשי ינאה צדברו .
 שהדיבור בעלמנו הוא התגלו' הנפש והלב ולפעמים ע"י שידבר הרבה
 אע"פ שיהי' בלא לב כלל אעפ"כ יבא אח"כ עי"ז להתעוררות
 גדול בלב ונפש : (מ) יש דיבורי' יקרים שונאים ע"י בלבלים
 דייקא עפ"י : (מ) הדיבורים שמדברים צרבים כל
 מה שהעולם הסרבים יותר הדיבורים נמתקים ביותר וזה צחי'
 של הסיינו דאמרי אינשא שהביאו רז"ל שהם דיבורים של גוים
 ואח"כ כשצאו בתוך ישראל שנדברו ביניהם עי"ז נמתקו ונעשו
 מהם דברים עליונים : (מ) מי שזוכה לדיבור דקדוש' בשלימות
 הוא יכול עי"ז לפתור חלומות : (ק) לריבין לזכר מאד שלא
 להניח מפיו דיבור שאינו טוב ובפרט דיבור של קללה ח"ו
 שהרי הדיבור שינא מפי המלך בשעת הרוגז על הכת מלך
 ואמר שהלא טוב יקח אותה גרם לו ולצתו נער גדול מאד
 כמבואר במעשה הראשונה של הסיפמ"ע :

התבודדות

א מי שלבו חזק בה' ורוצה לקבל עליו עול עבודתו ית'
 באמת צוודאי היה צריך לבלות כל היום כולו על תפלה
 והתבודדות צנחי' משארז"ל ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו
 אך לאו כל אדם יכול לקיים זאת ע"כ בהכרח שיהי' עכ"פ
 לכל אדם בכל יום אחיה שעה התבודדות כי גם זה טוב מאד :
 ב השיחה שמדבר האדם בעלמו צינו לבין קונו מחמת שהוא
 דרך חדש ותפלה חדשה שהאדם אומרם מלבו מחדש ע"כ אין
 המקטריגים יודעים מזה כ"כ עדיין ואינם מנויים כ"כ לארוב
 על זה כמו שאורבים על שאר תפלות ותחינות ובקשו' הסדורו'
 מכבר ובאמת לריבין לזכר להרבות גם באמירת שאר תחינות
 ובקשות כמבואר במ"א : (ג) מי שירגיל עמו בהנהג' זו של התבודדו'
 ושיחה צינו לבין קונו בכל יום עכ"פ שעה אחת צוודאי יזכה
 להתקרב אליו ית' באמת ואף אם לפעמים הוא רואה שמקיים
 הנהגה זו ימים ושנים ואעפ"כ עדיין לא זכה להתקרבות
 כראוי

התבודדות

כראוי אעפ"כ יחזק עלמו בזה יותר ויותר כי סוף כל סוף
יועיל לו בודדאי: (ך) כשאחד מישראל רוצה לדבר עם השי"ת
לפרש שיחתו לפניו ית' ולבקש ממנו שיקרב אותו לעבודתו ית'
אזי השי"ת כביכול משליך כל ענייניו וכל הגזירות שרוצה לגזור
ח"ו וכל העסקים שלו שהוא ית' עוסק בהם כביכול והוא
משליך כביכול את הכל ופונה עמו רק לזה האיש שרוצה
לדבר עמו ולבקש מחתו שיעזריהו להתקרב אליו ית' נמצא
שעי"ז ממילא ניגולין ישראל מכל הגזירות קשות ר"ל:

הא חורף הוא בחי' עיבור ואז כל העשבים והממחים כולם
מתים כי בטל כחם בחורף והם אז בנחי' מיתה וכשא
הקיץ שהוא בחי' לידה אז כולם נתעוררים וחיים ואז טוב
ויפה מאד כשיולדים לשוח בשדה שיחה זו תפלה ותחנונים
ותשוקה וגיגועים להשי"ת ואז כל שיח השדה המתחילי' לחיות
ולצמוח אזי כולם נכספים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו:

ראו זריך כ"ח ללעוק להשי"ת ולישא לבו אליו ית' כאלו
הוא באמצע הים תלוי על חוט השערה והרוח סערה
סוער עד לב השמים עד שאין יודעין מה לעשות וכמעט שאין
פנאי אפי' ללעוק אבל באמת בודדאי אין לו ענה ומנוח כ"ח
להתבודד ולישא עיניו ולבו להשי"ת וללעוק אליו ית' וכך זריבין
בכל עת כי האדם בסכנה גדולה בזה העולם כאשר יודע כ"ח
בנפשו: (ך) אם היה האדם זוכה לשמוע השירות ותשבחות
של העשבים איך כל עשב ועשב אומר שירה להשי"ת בלי שום
פניה וכלי שום מחשבת חוץ כלל כמה יפה ונאה כששומעין
השירה שלהם וע"כ טוב מאד ביניהם לעבוד את ה' ביראה
ולהתבודד על פני השדה בין גידולי הארץ ולשפוך שם שיחתו
לפני השי"ת באמת וכמבואר מזה לעיל ג"כ: (ך) התבודדות
ולשפוך שיחתו לפני השי"ת בכל יום ובלשון אשכנז וכיוצא
ובלשון שמדברים בו וכו' זה הנסגה כלליית שמחוייב בזה כ"ח
מישראל בכל יום ויום כל ימי חייו וכן לימוד הפוסקים
היינו ללמוד שולחן ערוך בכל יום זה ג"כ הנסגה כלליית כנ"ל
ב טוב יותר שהתבודדות יהי' מחוץ לעיר במקום עשבים

כי העשבים גורמים שיתעורר הלבו: **(יוד)** אע"פ שמנאחים כשרים שאין להם התבודדות אבל הם קרויים מנאחלי ומנולבלי שקורין פליטים כי לדיעה נוחה ומיושבת לבלי מהומה ובלבול זוכין רק ע"י התבודדות: **(יא)** ראוי לאיש ישראל שיהיה נמשך לבו כ"כ להשי"ת עד שאפי' כשהוא צון אנשים יתעורר בכל פעם להשי"ת בתשוקה גדולה ובהתעוררות נמרץ וישא ידו ולבו לה' ויזעק אליו ית' בכלות הנפש ובהתעוררות נפלא:

(יב) אעפ"י שיכולין להתבודד במחשבה אבל העיקר הוא הדיבור כי ע"י הדיבור יכולין לנח הכל ולכבוש כל המלחמות שגריך האדם לכבוש צום העולם וטוב שיהי' להאד' התבודדות שתי שעות ציוס שעה אחת שילך וישתוקק ויבין עצמו לדבר ויערוך לבו לכך ואח"כ ידבר שעה אחת:

(יג) טוב מאד שיהיה להאדם חדר מיוחד לעסוק עם בעבוד' ה' בפרט בהתבודדות ושיחה ביכולצין קונו ואפי' השיצה בעממה שיושבין בחדר מיוחד לבדו גם זה טוב מאד אך מי שאינו זוכה שיהיה לו חדר מיוחד אעפי"כ גם הוא יכול למנוח לו כמה תחבולות להגסה זו של התבודדות עיין פנים:

(יד) מעלת התבודדות והכיסופין דקדושה במקום מיוחד עיין רגון וכיסופין סי' גימ"ל: **(טו)** האדם הזוכה להיות רגיל להתבודד באמת ולפרט שיחתו לפני השי"ת כראוי בפרט אם זוכה להתבודד בשדות וביערים אזי הוא מרגיש בכל פסיעה ופסיעה שפוסע עם טעסגן עדן (ועיין במאמר ראיתי מנורת זכר ליקוטי ה' סי' הית ותבין קלת רמז וסעד לזה) גם אח"כ כשהוא משם אזי כל העולם חדש בעיניו ונדמה לו כאלו הוא עולם אחר חדש לגמרי ואין העולם נראה בעיניו כלל כאשר מקודם:

התחזקות

(טז) לפעמים יש אדם שכבר הוא הלל הפתח של הקדושה והוא חוזר לאחוריו מחמת שמתגבר אז עליו הסט"א והצע"ד

התחזקות

והנע"ד בהתגברות גדול מאד ר"ל ואין מניחין אותו לכנוס לתוך הסתח ועי"ז הוא נופל בדעתו וחוזר לאחור לגמרי ח"ו כי כן דרך הנע"ד והסע"א כשרואין שהאדם סמוך ממש לשערי הקדושה וכמעט שיכנס אזי הם מתפשטי' עליו בהתגברות גדול מאד ר"ל ע"כ צריכין אז התחזקות גדול נגדם לעמוד על עמדו ולצלי להגיה את מקומו ולצלי להשגיח על הנפילות והירידות והצלולים שעוברין עליו רק להתחזק מאד להתגבר עליהם ולעשות מה שיוכל בעזרת ה' וברצות הימים והשנים יכנס לבטח בעזרתו ית' לתוך שערי הקדושה כי השי"ת מלא רחמים ורו"ה בעבודתו מאד ודע שכל התנועות וההשתקות שהאדם ניתק ונעתק ככל פעם איזה מעט מן גשמיותו לעבודתו ית' כולם מתקבלים ומתחברין ונתקשרין ונאיים לעזרתו צעת הסורך דסייגו כשיש ח"ו איזה דוחק ועת צרה ח"ו ודע שיש אינן שגדלים עליו עלים שכל עלם צריך להיות גדל מאה שנים ומסתמא בחלו המאה שנים צוודאי עובר עליו מה שעובר והח"כ בסוף המאה שנים הוא יורה צקול גדול כמו קנה שריפה שקורין אורומטוע והנמשל מוצן ממילא :

Ⓢ צריך האדם לחזק עצמו בעבודת ה' בכל מה שיוכל אף אם הוא כמו שהוא ויסמוך על רחמיו ית' המרובים מאד צלי שיעור כי צוודאי לא יעוזב אותו אף אם עבר מה שעבר העבר אין והעיקר מכאן ולהבא לא יעשה עוד ויסיים ש צ ואל תעשה עכ"פ הן במעשה הן במחשבה כי גם המחשבה של אנשים כאלו הוא ג"כ עשיה כי גם בעולם העשיה יש מחשבה וצריך להיות ש צ וה"ת במעשה ובמחשבה כנ"ל ומה שנעשה עמו וממילא אל יחוש ואל יסתכל על זה כלל ודע כי בהכרח שיעבור עליו כל זה הנ"ל כי זה עיקר התשוב' השלימה כשאדם עובר בחלו המקומות והצחינות חלו ממש שהיה בהם מקודם ועכשיו הוא פוגם עורף מהם וכופה יצרו לצלי לעשות עוד מה שעשה הן במעשה הן במחשבה כנ"ל זהו עיקר התשובה שלימה : Ⓢ כבר נבואר לעיל מענין העלויות וירידות אלפים ורצבות עד אין שיעור שצריכין לעבור על האדם קודם שזוכין לעבודת

לעבודת ה' בשלימות ושגס על גדולי הנדיקים עבר עליהם כ"ז והעיקר להיות חזק בדעתו מאד שיאחז בעבודת ה' לעול' ולא יסתכל על שום דבר בעולם ולא יניח עבודתו ית' לעולם ואפי' אם יעברו עליו ח"ו כל הירידות שבעולם אעפי"כ יהיה מתחזק בעבודת ה' בכל מה שיוכל והעיקר שלא לייאש עצמו ח"ו רק להתחיל בכ"פ מחדש כאלו לא התחיל עדיין כלל לכנוס בעבודתו ית' רק עתה הוא מתחיל מחדש וכן בכל פעם ופעם תמיד ולפעמים צריכין להתחיל מחדש כ"פ ביום אחד :

¶ כשרואה האדם שהוא מתפלל ומעטיר ומפזיר הרבה זה זמן רב כ"כ שיזכה להתקרב לעבודתו ית' ואעפי"כ איך מסתכלין עליו כלל ואיך שומעין לו רק אדרבה נדמה לו שמרחיקין אותו מעבודתו ית' בכל מיני הרחקות וכאלו איך רוצין בו כלל וכלל ועי"ז הוא נופל בדעתו ומרפה עצמו מעבודת ה' ח"ו אזי צריך להתבונן בעצמו על זה מאד על שהרהר אחר מדותיו ית' כי באמת צוודאי הסי"ת חנון ורחום וכו' וצוודאי רוגז לקרבו וכו' ע"כ צריך לחזור ולהסתחזק בדעתו להתחיל בכל פעם מחדש כנ"ל : ¶ כ"א כפי ערכו כל מה שרוצה יותר לכנוס בעבודת ה' מתגבר עליו הצע"ד ומתגרס בו ביותר כדרך שני אנשים הנלחמים זה בזה שכש אחד רואה שחבירו מתגבר נגדו אזי הוא מתחזק בכל כחו ומתגבר ביותר כנגדו ומזה בא מה שלפעמים מתגרס הצע"ד ביותר בהאדם וזה מחמת שהרע רואה שהתחיל איזה טוב להתעורר באדם ואזי הוא מתגבר ביותר כנגדו וע"כ צריך האדם להיות משכיל על דבר זה ובתחבולות יעשה מלחמה להתגבר על הרע בהתגברות גדול בכל פעם : ¶ לפעמים נדמה לאדם שרחוק הוא שיזכה לחיי עוה"ב לפי גודל הסרחקותו מהסי"ת אעפי"כ יהיה חזק ואמין בדעתו למשוך ולהשתוקק ולהשתגע תמיד אליו ית' ולעשות בשמחה מה שיוכל בעבודת ה' ויהיה מרוצה לעבוד את ה' תמיד כל ימיו חיוו גם בלא עוה"ב ואפי' אם נראה לו שיהיה לו גיהנם ג"כ ח"ו יהי' איך ישיהי' הוא מחוייב לעשות את שלו תמיד ולעסוק בעבודת ה' כל מה שיוכל לחטוף

התחזקות

לחטוף ולעשות איזה מזוה או תורה ותפלה וכיוצא וזה הטוב
בעיניו יעשה : ז) אפי' אם אין האדם זוכה לעבודת ה'
אעפי"כ כל זמן שמייחל עדיין להשי"ת צודאלי נריך לחזק
ולאמן עצמו מאד בזה לצד ג"כ בצחי' חזקו ואמנו לצבכם כל
המייחלים לה' ואל יפול בדעתו משום דבר שצעולם כי אין
רעה גדולה מנפילה ר"ל וכן נריך כח"ו לחזק את הצירו
לכל יפול בדעתו משום דבר שצעולם ואפי' אם הוא יודע
בעלמו שהוא כמו שהוא אעפי"כ יחזק את הצירו כי את
צירו בקל יותר לחזקו מלחזק א"ע כי אין חבוש מתיר א"ע
וכו' וכשיזכה לכלי להפיל את הצירו ח"ו אעפי' שהוא יודע
בעלמו שהוא רחוק מעבודתו רק הדרבא יחזקו בכל מיני
התחזקות ויחייסו וישיצו בכל מיני דיבורים המשיצין את
הנפש עי"ז יכול להיות שאח"כ יזכה גם הוא להזור ולשוב
לעבודת ה' עי"ז : ח) לענין קצת אנשים שמתקרצין לעבודת
השי"ת ואח"כ מתרחקין ואעפי"כ גם ההתקרבות שלפי שעה
יקר ג"כ בעיני השי"ת אעפי' שאח"כ געשה מה שגעשה ח"ו :

השגת ארקות

א) אפי' מי שזוכה לבא ולהשיג בחי' תכלית הידיעה אשר
לא נדע אעפי"כ עדיין אין זה התכלית האחרון כי בכל
בחי' ידיעה יש זה התכלית נמצא שלא השיג עדיין בחי' תכלית
הידיעה רק בצחי' הידיעה הזאת ונרובין אח"כ לטרוח עוד
לזכות לתכלית גבוה יותר מינו לזכות למדרגת תכלית הידיעה
אשר לא נדע בצחי' הידיעה הגבוה יותר וכן לעולם נמצא
שלעולם אין יודעין כלל ואעפי"כ לא התחיל עדיין להשיג
התכלית : ב) אלל המחקרים והפילוסופים מסתיימת השגתם
ידיעתם בגלגלים וגדמה להם שמשם ולמעלה הוא רק ענש
חלקותו ית' ונחמת כל לימוד הקבלה הוא צעולם ומדרגת
שמשם ולמעלה ובמקום שחכמת הפילוסופים מסתיימת שם מתחיל
חכמת הקבלה עפ"כ כמו כן אפי' מי ששיג חכמת הקבלה

סיטב שהוא חכמת האמת אעפ"כ אין חקר לתבונתו כי עדיין יש גבוה מעל גבוה וכו' כי לגדולתו ית' אין חקר :

וידוי דברים

פגם החטא נפגש והנפש היא נח"י הדיבור וע"כ לריך להתוודות בדיבורים דייקא לסקן ולננות פגם הדיבור ועי"ז מתעורר הקול דלעילא ונתייחד עם הדיבור ונעשה עי"ז יחוד קו"ה ושכינתו :

זכרון

ענין זכרון התורה ושכחתה ח"ו עיין תלמוד תורה אות חית :

הקירות והכמות חיצוניות

גם הצדיק האמת שהוא נח"י משה שצריך דייקא לעיין גם באלו החכמות והמצובות הבאים מנח"י חלל הפנוי אעפ"כ גם הוא א"ח לו לגלות האלקות שיש שם ולתרוץ כל הקוסיות והמצובות הבאים ממש ולהציא מופת חותך על זה כי זה א"ח עד לע"ל שאז יתגלה סוד המזמור של חלל הפנוי וזה יהיה צעמו הקיבול שבר של הצדיקים שישיגו השגות ויציגו מה שהיה א"ח להם להבין צעוה"ז אבל עכשיו העיון של הצדיק האמת בחכמות אלו הוא תועלת להכניע כח המצובות והחקירות הבאים מחכמות אלו מחמת רוב קדושת הצדיק ומחמת שכל דבר חושק לשרשו ע"כ כשהצדיק עוסק באלו החכמות אזי כל הנשמות שנפלו באלו המצובות חושקין ונתלהבין לדבק בנשמת הצדיק והוא מוציא אותם ממש :

כל אדם נולד עם רשעות כי טבע כל אדם נמשך אחר רשעות היינו אחר תאוות רעות של עוה"ז ר"ל רק מחמת יראת

חקירות וחכמת היצונית

יראת העונש משבר האדם את תאוותיו ונכנס בדרכי ה'
זבל כשלומד באתם הספרים של חקירות ופילוסופיא ח"ו אזי
מוצא לעצמו ספיקות וכפירות שהם סיוע לרשעות שלו שיש
בו בטבעו וע"כ אין לנו מוצאים כלל שיהיה איזה אדם נעשה
איש כשר וירא ה' ע"י ספרי המחקרים אע"פ שנמצאים גם
בדבריהם איזה דברים ממדות טובות וכיוצא אעפ"כ הכל הזל
כי הפסד מרובה משכרם כי הם מזבלים דעת האדם מאד
ואשרינו שמרע"ה בחר חלק טוב ונתן לנו את התורה ופתח
בה בראשית ברא וכו' בלי שום חקירות ומופתים שלהם רק
זיוה עלינו להאמין בהשי"ת באמונה לבד וע"כ אסור לנו
ליכנס בחקירות כלל ח"ו ובחמת אין בספרי המחקרים
והפילוסופים שום שכל גמור כלל כמו עמקות השכל שיש בדברי
תורתנו הק' (עיפ"ג) וגם אלו התחבולות וההמצאות שהמציאו
הפילוסופים בחכמתם הכל הוא רק מלמעלה כי הגיע העת
והזמן שיתגלה אותה החכמה או התחבולה בעולם ע"כ בא
להם התנוונות השכל מלמעלה כדי שיתגלה דבר זה בעולם
והכלל שכל מיני חידושים שמהדשים החכמים בשכלם הן בקדושה
כגון פשטים ודרושים וכיוצא הן להבדיל בעניני חכמות שלהם
הכל מושיטין ושולחין להם בשכלם מלמעלה לכא"ל ממקום
הראוי לו כי בוודאי אין המחקרים והפילוסופים מקבלים
התנוונות שכלם דרך הקדושה רק דרך הסט"א והחכמים
דקדושה מקבלים התנוונות שכלם דרך הקדושה וגם בזה יש
אלפים ורצבות מדריגות מהיכן כא"ל מקבל הארה והתנוונות
בשכלו כנ"ל : א) בכל דור ודור נתוסף הדעת של פילוסופיא
ובאים על חכמות חדשות ועי"ז נתחדשין חולאים חדשים ר"ל
בכל דור : ב) לפעמים יש בני אדם שמרצים לעסוק רק
בחכמות ועפ"י רוב כוונתם בזה רק בשביל הבלי עוה"ז דהיינו
בשביל השיבות וכבוד או ממון וכיוצא ומחמת שעוסקין רק
בחכמות עי"ז שוכחין טכסיסי המלחמה לגמרי (דהיינו איך
ללחום המלחמה הגדולה שצריך האדם ללחום בזה"ל שהוא
מלחמת היצר) ולפעמים באים לאפיקורסות גמור ע"י החכמות
ולפעמים

ולפעמים יש ציניהם גם איזה אנשים שיש בהם טוב כי נולדו
 עם טוב ויש להם מדות טובות וישרות ומחמת הטוב שיש בהם
 עי"ז נזכרים לפעמים היכן הם צעולם ואיך שנפלו ונתעו
 למצוכות כאלה וגונחין ומתאנחין מאד על זה אבל תיכף
 כשמתחילין להשתמש עם שכלם חוזר ונתחזק אלם החכמות
 של אפיקורסות ר"ל ע"כ לריכין לזכר מאד מזה כמבואר לעיל:
 ¶ מי שמגלה איזה חכמה חדשה צעולם היינו בחכמות
 היצוניות עפ"י רוב אין אחריתו טוב ויש לו מפלה גדולה ע"י
 אותה החכמה צענמה שגילה ואפי' בלימוד התוס"ק להצדיל
 מי שמתדל להמציא חדשות דייקא ואין כוונתו לשמים זה ג"כ
 אינו טוב כי העיקר שיכוון רק בשביל האמת לאמתו וכו' :
 ¶ לפעמים כשגוזרין על ישראל ח"ו ללמד את בנייהם חכמות
 ולשונוות זה קשה מכל הגזירות רעות ר"ל וצריכין לגזור תענית
 ולצעוק ולצעוק ע"ז להשי"ת יותר מעל כל הגזירות כי לימודם
 אלו עפ"י רוב מעבירין על דת ח"ו כנראה בחוש :

היתון

א התחברות שני דברים הוא ע"י ניגון וכלי שיר וזה בחי'
 כלי זמר שמנגנין על החתונה :

טלפור ונסיעות

א לפעמים כשנגזר על האדם ח"ו איזה גזירה איזו אע"ג
 דאיסו לא חזי מזלי' חזי ומחמת זה רוצה להסתיר
 עצמו ומזה בא מה שלפעמים פתאום האדם נוסע לאיזה מקום
 רחוק וזה כדי להסתיר א"ע ואעפ"י שהוא אינו יודע מזה
 אעפ"י"כ הנפש יודעת מזה ע"כ בא לו רגון לנסוע לשם ואז
 צריך לזכור מאד שלא יתפרסם : ¶ כשרואה האדם איזה
 נסיעה לפניו אין לו להתעקש למנוע מזה לישיב בביתו דייקא
 כי לפעמים הוא מוכרח מן השמים להיות שם במקום זה
 דייקא

שלטון ונסיעות

דייקא כדי שיתקן שם מה שהוא דייקה צריך לתקן שם ואולי
 היה מוכרח לירד לשם בשלשלאות של ברזל בשביל זה וע"כ
 הוא טובה לפניו מה שגזדמן לו נסיעה לשם כי אפי' איש
 פשוט לגמרי מיישראל מתקן ג"כ בכל מקום שהוא שם ע"י
 חיזה דברים שצדוקה שנושה שם במקום שהוא ובלד שיהיה
 עכ"פ להיות שמור מן העבירה ח"ו:

יראה ועבודת ה' וכו'

א איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר
 ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר בכדי
 שיחיר לו השכל שיש בכל דבר להתקרב להשי"ת ע"י אותו
 הדבר כי עיקר החיות שיש בכל דבר הוא רק השכל והחכמה
 כ"ש החכמה תחי' וכו' והשכל הוא אור גדול ומאיר להאדם
 בכל דרכיו כמו השמש ואפי' כשצא האדם לפעמים למקום
 שהוא אפל וחושך ח"ו אעפ"י כשזוכה להסתכל על השכל
 והחיות שיש בכל דבר אזי מאיר לו השכל ומקרב אותו להשי"ת
 שזה בחי' מה שזכה יוסף לעמוד בנסיונו ע"י שהסתכל על
 השכל שיש בכל דבר: ב א"ל לזכות אל אור השכל הנ"ל כ"א ע"י
 בחי' מלכות דהיינו שיקבל עליו מלכות שמים באמת ובאמונה
 שלימה וינאם דעתו ויפלק כל חכמתו לגמרי כאלו אין לו
 שום שכל עצמו כלל וימאס בכל החכמות והשכליות חיצוניות
 ויפנה ויכסוף וישפוק רק לקבל אור וחיות מהשכל והחכמה
 אמתית שהוא בחי' השכל העליון דקדושה שהוא עיקר החיות
 דקדושה שיש בכל דבר כנ"ל: ג עיקר המלחמה שבין היצ"ט
 והיצ"ר הוא רק בזה כי היצ"ט מסית את האדם למאוס
 בכל החכמות ושכליות חיצוניות ובכל התאוות שהם כסילות
 גמור ורוח שטות באמת ולקשר עצמו רק אל אור השכל דקדושה
 והיצ"ר מסית את האדם להיפך בבחי' לא יחפון כסיל בתצוקה
 שזה בחי' עשו שבזיה את הזכורה שהוא בחי' החכמה והשכל
 דקדושה וצריך כ"א ליתן כח להיצ"ט להתגבר על היצ"ר
 וכשארז"ל

יראה ועבודת ה'

פז

וכשארז"ל לעולם ירגז אדם יז"ט על יזה"ר חס זוכין ע"י
 שעוסקין בתורה זכה : ד) כשזוכין לכלל הכ"ל אזי נעשה יחוד
 גדיל בכל העולמות ונעשה אור הלכנה כאור החמה וזוכין
 לחן ועי"ז נתקבלין כל התפלות וכל הבקשות : ד) היזה"ר
 הוא רוצה לעשות את האדם משוגע ממש ח"ו כי בעל עזרי'
 הוא משוגע כשארז"ל אין אדם עובר עזירה אח"כ נכנס בזרות
 שטות אך איך יבא להאדם ויעשנו פתאום משוגע ח"ו ע"כ
 דרך היזה"ר להסתלבט תחלה במנוות ומטעה את האדם כאלו
 מסיתו לעשות מזוה ואח"כ הוא מטעהו ומסיתו עוד יותר
 עד שבא לעצירות גמורות בזדון ח"ו וזה ממשכמו בחי' השגעון
 של המשוגע שנתבלבל וכטרף דעתו עד שאומר לרע טוב וכו'
 אך אעפ"כ עדיון יש בו חיזה ניזוני השכל והדעת מה שאפי'
 לפי שעות וחסרון דעתו הוא מזין ויודע ג"כ שאין לעשות
 דברים כאלו ואעפ"כ הוא עושה אותם עד שמחמת זס זריכים
 שני תחבולות לרפואת המשוגעים היינו להכותם בכדי להכניע
 רשעת זדונם שלא יהיה נוחה להם עכ"פ בשגיונותם ולא יעשו
 עכ"פ הדברים שהם בעצמם מזינים ג"כ שהם שגועין ושטות
 וגם זריכין לשום עליהם שמות וקמיעות בכדי לגרש מהם
 הרוח רעה שמבלבל ומטריף דעתם ח"ו עד שמהפכין ארחות
 יושר ואומרים לרע טוב וכו' וכמו כן לענין רפואת האדם
 משגעוני היזה"ר הוא זריך ג"כ לשני בחינות הכ"ל היינו
 להכניע תחלה רשעותו וזדונו שלא יעשה עכ"פ מה שהוא
 בעצמו מזין ויודע שהוא רע ועצירה גמורה ח"ו וגם זריכין
 עוד לגרש ממנו הרוח רעה רוח שטות שמתלבש עליו במנוות
 ומטעה דעתו כאלו מסיתו לעשות מזוה כג"ל וכ"ז זוכין בשלימות
 רק ע"י עסק התורה שכלולה משני מיני תחבולות הכ"ל :
 א) עיקר התקשרות אל השכל דקדושה הכ"ל הוא ע"י תמימות
 שזה בחי' ויעקב איש תם כי יעקב זכה לאור השכל הכ"ל
 בשלימות : ב) צענין עבודת ה' יש שני מיני עבודת שהם
 בחי' פנימית וחיצונית היינו עבודה של תורה ומנוות ותפלה
 הם פנימית ועבודת אכילה ושתייה ושאר זרכי הגוף הם
 חיצונית

זולי
 ע"כ
 איש
 ע"י
 חסר
 דבר
 בכדי
 אוחז
 זכמה
 האדם
 מקום
 השכל
 שש"ת
 על
 ח"ע
 אמונה
 אין לו
 זכויות
 תחמה
 החיות
 היז"ט
 למאום
 בסילות
 קדושה
 בתבונה
 והשכל
 היזה"ר

יראה ועבודת ה'

חילוניות כי גם זה צריכין לעשות בקדושה וצטורה ורק למען
 שמו ית' ועבודות חילוניות היינו אכילה ושתייה של האדם
 העומד במדרגה העליונה היא מאירה ומשפחת יותר מעבודות
 פנימיות של האדם העומד במדרגה התחתונה : (ה) ע"י
 שמדברין דיבורי תורה ותפלה ביראה עי"ז זוכין לזטל הגוף
 וכל מיני ארציות לגמרי עד שיהי' הגוף זטל ואפס ויהי'
 ככלל באחדות אחד לגמרי עם הדיבור : (ו) חיות האדם
 הוא הנשימה שמוציא רוח ומכניס רוח ולכן כשאדם עוסק
 בתורה ותפלה ועבודת ה' שעי"ז הוא דבוק במלכות דקדוש'
 שהוא בחי' השכינה ואזי רוח אלקים מרחף וחופף עליו
 וכשהוא נושם נשימות אזי הוא שואב בכל פעם רוח חדשה
 דקדושה שהוא בחי' רוס"ק רוח חיים מיוחדת המלכות שהיא
 שורש נפשות ישראל ולכן רשעים בחייהם קרויים מתיים כי
 מחמת שנפסקים מחבל דקדושה מאין יהי' להם חיות ושואבים
 רק רוח של שטות ממלכות דסט"א שהם דבוקים בו שהוא
 בחי' מלך זקן וכסיל אבל מי שדבוק במלכות דקדושה אזי נכנס
 בו רוח הקודש שהוא בחי' רוחו של משיח ונחי' תחיית המתים :
 (ז) תיכף כשרונה האדם לילך בדרך הישר צריך להיות לו
 יראה היינו יראת העונש עכ"פ והיראה הזאת נקראת דק
 שהוא בחי' דינים ומוזה בא מה שעפ"י רוב בתחלת ההתקרבות
 לעבודת ה' מתעוררין על האדם דינים ויסורים ח"ו אך אח"כ
 כשבא אל האמת היינו לבחי' יראת הרוממות שנקראת אמונה
 אז כל הדינים נמתקין בשרשם ונמשכין עליו חסדים ורחמים
 גדולים : (ח) החלק אלוך ממעל שבאדם אומר לו ומלמד אותו
 לקיים דבריו ית' בבחי' חלקי ה' אמרתי לשמור דצריך :
 (ט) מי שהוא צר לזב בבחי' ולבי חלל בקרבי יוכל לידע
 עתידות ע"י מה שהלז אומר לו כי עיקר האלקות בלב וע"כ
 מה שהלז אומר הם דברי ה' ממש : (י) יש יראה למעלה
 מיראה כי מדת היראה בעומה יש לה ג"כ יראה מהשי"ת
 וזאת היראה יש לה ג"כ יראה וכן למעלה למעלה עד א"ס :
 (יא) הרשעים מלאים חרטה ואלו החרטות מתקנים ונחיים
 לאיזה

יראה ועבודת ה'

לאיזה אדם ועי"ז נצטר לבו פתאום להשי"ת ומתחיל צעדות
 ה' וכפי מספר החרטות הנאים לו כן נמשך הזמן שצועד
 לבו להשי"ת כי יש שנצטר לבו פתאום ומתחיל צעדות ה'
 ותיכף לאחר שעה נתבטל וחוזר לקדמותו ולפעמים נמשך
 איזה ימים או שבועות אך לא לנצח ולא לזמן מרובה וכי
 מחמת שהסתעוררות בל לו רק מצחי החרטות הכ"ל אך יש
 בני אדם שאין הסתלקות בל לו מאלו החרטות רק ממוקום
 אחר כי לאו כל אדם שזה צד : טו) הדפק דופק ונוקש
 באדם ולפעמים הוא מזכיר אותו לעבודת השי"ת בצחי קול
 דודי דופק ולפעמים הוא מזכיר אותו להיפך ח"ו : עז) כל
 החרטות שיש להאדם הן בניס או פרכס או זריזות הכל
 הוא מנד האדם עצמו כי אור השי"ת שופע עליו תמיד אך
 האדם ע"י גשמיותו וע"י מעשיו הרעים עושה ללעזמו שאין
 מגיע עליו אור השי"ת ומזה באים לו כל החרטות וע"כ
 אם האדם זוכה לתקן מעשיו ומדותיו וכל גשמיותו עד שזוכה
 לבטל עצמו לגמרי עד שהוא בצחי אין שאינו כלל מזה העולם
 אזי אינו עושה כל זוכה לקבל אור השי"ת בשלימות ושלמין
 אללו כל החרטות : יז) יש כמה דברים בעולם (היינו צענין
 עבודת ה') שהם תלוין זכ"ל ואין יודעין מסיבן הסתחלה כי
 כ"א ומתחיל מחזירו כי זה תלוי צד : יח) עיקר השגת
 הכללית הוא רק ע"י אמונה ויראת ה' ומצוות מעשיות
 לעבוד את ה' על פי התו"ק בתמימות ובפשיטות גמור בלי
 שום חכמות כלל וזה יכול כל אדם לקיים ולהשיג עי"ז הכללית
 האמת שהוא צחי עין לא ראתה וכו' : יט) אם לא היה
 יצה"ר להאדם אז לא היה לעבודתו שלימות כלל כי זריבין
 לעבוד את השי"ת עם היצה"ר ג"כ דווקא בצחי ולעבדו בכל
 בצדק בשני יצריכם כשארז"ל ולפעמים מודמן לו אפי' למי
 שאינו איש כשר שמתפלל בהסתלקות וזה בא מחמימות היצה"ר
 שיש לו רק שהוא אינו מקבל על זה שכר ועיקר השלימות
 לעצור ולעכב החמימות צעת החאוות וליקה כל החמימות
 והסתלקות ולהכניסו בתוך עבודת ה' להתפלל ולעבוד את

יראה ועבודת ה'

ה' בחמימות והתלכנות דקדושה : (ס) גם איש פשוט נריך
שיק' לו יראה שמים ויש כמה בחי' יראות כי יש יראה
למעלה מיראה והעיקר לחזק עלמו ביראת שמים תמיד גם
בעת פשיטותו בכל מה שיוכל ויוכל עי"ז לבא לשמחה גדולה
ע"י תמימותו ואמונתו השלימה : (כא) נריכין התחזקות גדול
בעבודת ה' ולא יניח עלמו ללכלל בכל פעם מעבודה לעבודה
ומדרך זה לדרך אחר רק לבחור לו איזה דרך ישרה והנסגות
ישרות בעבודת הסי"ת ויהיה חזק בדעתו להסתגב בדרך זה
איזה זמן ואח"כ בהמשך הזמן יישב עלמו היטב ויבחר לו
איזה דרך הישר וסדר אחר בעבודת ה' כפי שיהיה נראה
לו אז : (כב) העבודות והסיגופים (שקורין האריוואגו) אין
מוזיקים כלל ומי שמזיק לו העבודה והסיגופים זהו רק מחמת
גדלות : (כג) לפעמים מגיע לאדם הרעור תשובה והשתוקקות
להסי"ת בחיזה מקום שאינו מקום קבוע לתורה ותפלה רק
בדרך הילוכו וכיוצא ואז נריך שם בחותו המקום דייקא
להתחזק בזה הרעור תשובה והשתוקקות כגון לדבר שם
איזה דיבורים של תחינות ובקשות או דברי השתוקקות צפה
ובלב כפי הענין ולא ימתין ולא יזוז ממקומו אעפ"י שאין
זה המקום מוכן לכך כי כשיזוז ממקומו יכול להיות שיפסוק
כד' יש שטועים וסוברים שיעקר מעלת הנדיק והשגתו שזוכה
הוא מלך הנשמה לבד מחמת שיש לו נשמה גבוה מאד ובחמת
לא כן הדבר רק העיקר תלוי במעש"ט וייגיעות ועבודות וכל
אדם שבעולם יכול לזכות למדריגה הגבוה ביותר כי אין
הדבר תלוי אלא בבחירת האדם לבד אם יראה לרחם על
עלמו וליישב עלמו היטב מה שטוב לפניו בחמת וכו' והכל
לפי רוב המעשה והעיקר להיות רגיל בתפלות ובקשות הרבה
מאד ולהרבות בהתבודדות ושוחה בינו לבין קונו לפניו ית'
ולשתתן לפניו שיקרב לעבודתו בחמת : (כה) הנה"ר מרמה
כל העולם והכל רעים אחריו וגדמה לכ"א כאלו יש ביד
הי"א"ר מה שהוא תפן כ"א כפי שטותו ותאוותו ואח"כ בסוף
הוא פותח את ידו ואין זה כלום כי אין מי שומל תאוותו
אלו

יראה ועבודת ה'

אלו : כו) כש'אדם מתייגע ולהטע אחר איז' עבודה או
דבר שנקדושה אע"פ שאינו יכול לגמרו כראוי היגיעה
והמס"כ שיש לו על זה הוא צעמו צחי' קרבנות : כז) אעפ"י
שהאדם צריך להיות זריז גדול מאד בעבודת ה' להזדרז
לעשות הרבה בעבודת ה' כי העיקר הוא העשיה ללמוד
הרבה ולעשות מצוות ומעש"ט הרבה ולהתפלל ולהתחנך ולשפוך
שיחו לפניו ית' הרבה וכיוצא בזה בשאר עניני עבודת ה'
אעפ"כ צריך לכל יהיה מזהיר לחטוף הכל בצת אחת רק
ליך בנחת ובהדרגה מעט מעט ולא שיהא מזהיר ומזלזל
שרוטה לחטוף ולקיים הכל בצת אחת ומחמת זה נתלבל
לגמרי ע' פנים ואם לפעמים אין האדם יכול לעשות כלל
בעבודת ה' מה לעשות אונם רחמנא פטריה וירגיל עצמו
לכסוף ולהשתוקק תמיד אליו ית' כי השתוקקות והכיסופים
צעלמים הם דברים גדולים מאד ורחמנא לבא צעי : כח) אין
טוב להיות זקן בעבודת ה' הן חסיד זקן הן לדיק זקן זקן
אינו טוב כי צריך רק להתחדש בכל יום להתחיל בכל עת
מחדש בעבודת ה' : כט) גם הפקירות אין צריכין אעפ"י
שבאמת הרודף אחר עסקי עוה"ז ורחוק מעבודת ה' זהו
מופקר באמת אך אעפ"כ אפי' מה שנקרא אלל העולם
הפקירות דהיינו מי שמופקיר כל עסקי עוה"ז מכל וכל ועוסק
רק בעבודת ה' שזה נקרא אלל העולם הפקרות גם זה אין
צריכין כי יכולין להיות איש כשר בלי הפקירות : לו) קודם
שמתחיל האדם ללבוש בעבודת ה' אזי הטוב והרע מעורבין
בו ומחמת זה אין נראה הפסולת והרע שבו כ"כ כי הם
מעורבין יחד לגמרי הרע עם הטוב אך אח"כ כשמתחיל
ליכנס בעבודת ה' ומתקרב ללדיק האמת חזי מתחיל להזדכך
ולהתברר ואזי עולה הרע והפסולת בכל פעם למעלה כמשל
המים שמעמידין אלל האש (עי"פג) ומחמת זה אזי דייקא
באיש עליו עפ"י רוב ההרהורים ובלבולים גדולים והלדיק צריך
להשגיח על זה שיסיר ממנו חלאתו ופסולתו בכל פעם ואז
נשאר אח"כ זך ולול לגמרי באמת כראוי : לא) ראוי לאדם
להרגיל

יראה ועבודת ה'

להרגיל א"ע להיות צעו"צ דהיינו להיות מופרש מתאוות
כמו צעו"צ שאין בו לא אכילה ולא שתיה ולא שום תאוה
מתאוות הבהמיות הכלות והנפסדות של עו"צ ובוודאי אם
היה האדם נזכר בטוב מתענוגי העו"צ אזי לא היה יכול
לסבול כלל חיות ותענוגי עו"צ וכו' : (לצ) כל היראות
והדאגות והיסורים שיש להאדם הם מוקדריה ומכלים יומי
חיוו ח"ו אבל כל היסורים והיראות שיש לאדם מחמת יראת
ה' ואפי' היסורים שיש לאדם מחמת שפגם איזה פגם או
עבירה ח"ו ומתחרט על זה ויש לו נער גדול מזה אלו
היסורים הם ג"כ צנחי יראת ה' כי הכל מיראתו ית' או מחמת
יראת הרוממות או מחמת יראת העונש ר"ל וע"כ הם
מוסיפים ימים והיים להאדם צנחי יראת ה' תוסף ימים :
(לג) ישראל עם קדוש אפי' אלו המצות שהם גם מלד דרך
ארץ והיושר והשכל אעפ"כ אין עושין אותם רק מגזירת המלך
הצורא ית' שצוה עלינו בתורתו לעשות כך וע"כ הם קרויים
אדם : (לד) כשהאדם מרונה שאע"פ שהוא אינו זוכה לעבוד
את ה' עכ"פ יעבוד ישראל השני חזירו את השי"ת זהו דבר
גדול ומעלה גדולה מאד כשאוחזין בזה כי יש כמה וכמה
צני אדם שכשהם נופלים ח"ו מעבודת ה' מכש"כ כשנכשלים
לגמרי ח"ו אזי שונאים ומתגרים צני שמתחיל לעסוק בעבודת
ה' ורואים להחליט דעתו ולהפילו מעבודתו ח"ו וכל זה מחמת
קנאה ע"כ צריכין לזהר ולהשמר מזה מאד : (לה) ראוי לכל
אדם שיבחר לעצמו מורה אחת שבאותה המורה ידקדק הרבה
ויקיים אותה המורה עם כל החומרות והדקדוקים ובעין
שארז"ל אצ"ק צנחי זהיר טפי וכו' ואעפ"כ גם צנחיה
המורה אל יכנס בחומרות של שגוען ומרה שחורה רק ידקדק
בה צני שיעון בכל החומרות אבל בשאר כל המצוות אין
צריכין להחמיר כלל ולחיי שנזכה לקיים כל מצוות התורה
כפשוטן ממש צני שום חומרות ואפי' צפסח אין צריכין לחפש
אחר חומרות יתירות ומרות שחורות ודקדוקים יתירים והכלל
כי עיקר העבודה צנחיה הוא תמימות ופשיטות להרבות

צתורה

יראה ועבודת ה'

בתורה ותפלה ומעש"ט בני לחפש לחדש דייקא חומרות יתירות
 רק לילך בדרך אבותינו הקודמים כי אין הקצ"ה בא בטרוניא
 עם צרייותיו ולא ניתנס התורה למלאכי השרת וכו' :
 לו) טוב לעבודת הזורא ית' שלא להיות מלמד צפרט כי קשה
 מאד ללאת ידי חובת הלימוד עם התלמידים בשלימות צפרט
 אלו התלמידים שלומדים בעיר אחרת חוץ לביתם דבר זה
 מגונה ביותר : לו) לפעמים יש לאדם בלבוים גדולים בעבודת
 ה' כי לפעמים נדמה לו שכך הוא צריך לעשות ולהתנהג
 ואח"כ נדמה לו שסיה צריך להתנהג בדרך אחר ובאמת אין
 צריכין להתבלבל כלל עי"ז כי איך עושין עושין בלבד שלא
 לעשות רע ח"ו : לח) ידוע שכל עבודת ישראל הוא להוויא
 הקדושה ומגלתה מבין הקליפות והסט"ח ולפעמים נתעורר
 האדם מאד בהתעוררות גדול לחיזה עבודה ודבר שבקדושה
 ואז יכול לעשות דבר מצוהל ומם שנראה באמת לשגעון ואין
 שום שכל אדם שיסכים לזה איך שיוכל להשיג דבר זה אך
 אעפ"כ מחמת ההתעוררות אחתי שלו ה' מלליח בידו וזוכה
 לעבור על כל הגדרים והמניעות ולשבר את בולם עד שזוכה
 לגמור הדבר ולהוויא הקדושה מציניסם בשלימות ובאמת הוא
 למעלה מדרך הטבע ושכל אנושי לגמרי אך כל זה הוא בחי'
 רגוא בחי' עייל ועיקר הנסיון הוא אח"כ כשהוא בבחי' ושוב
 כשחוזר ושב לדעתו ולישותו ואז חוזרת הסט"ח ורודפת אחריו
 והוא מוכרח להתחבא מלפניה בכמה וכמה מיני תחבולות
 וכמה וכמה מיני תימות חולפין ועוברין עליו וכמה וכמה
 נסיונות וכו' וכו' ומי שזוכה להתחזק גם אז ולעבור על הכל
 בשלום אשרי לו (מוצנשם בהספמ"ע: לו) שורשקדושת ישראל כותנת
 ומוסרת סיומים לכ"א מישראל הבא להתדבק ולהתקשר בה
 בכדי שע"י הסיומים הללו יהי' ההתקשרות והיחוד ציניסם
 בשלימות וזר אל יתערב ציניסם רק שהצב"ד מתגרה מאד בזם
 עד שגורם שנתרחק ונתגרש האדם מקדושתו למקום מדבר
 שומם ואח"כ מתגרה עוד יותר עד שבא רוח סערה ומבלבל
 כ"כ עד שאובד גם הסיומים ובתוך זה עובר על האדם מה

יראה ועבודת ה'

שעובר וכן ג"כ על ניצוטי חלקי הקדושה השייך לכ"א עובר
עליהם ג"כ הרבה כי הרבה אורצים עליהם לתופסם במאודתם
ועפ"י רוב האדם עלמו גורם לזה וכל אלו הם כמו שלוחים
ממנו ח"ו ואח"כ מתגבר הצע"ד עוד יותר גם על חלקי
הקדושה עד שבא בחי' רוח ותופסה במאודתו לגמרי ורוצה
להטביע אותה לגמרי ח"ו אך אעפ"כ עלת ה' הוא תקום
ואתה מרום לעולם ה' וכשהאדם חזק בדעתו ואינו מייאש
עלמו עכ"פ וקוצב לו עתים בכל יום לחפש ולחתור אחר
סימני הקדושה שנאבדו ממנו ואם שאינו זוכה למואלם עכ"פ
הוא מפרש שיחתו על זה לפני השי"ת וזוכה ומתחנן לפניו
ית' כבן המתחטט לפני אביו אזי סוף כל סוף יתהפך הכל
לטובה ודייקא ע"י רוח הזה שתפס הקדושה במאודתו לגמרי
ע"ז ומבצ השי"ת שמתקרב הקדושה אל האדם בסמוך לו
ומש רק שעדיין אינם יודעים ומכירים זה"ל אח"כ מסבב
השי"ת שהמרחיק הראשון שגרם לרחק האדם ולגרשו מקדושתו
גם הוא נזדמן לשם וכולם עוזרים לו להאדם לחפש ולבקש
אחר סימני הקדושה והשי"ת בעזרתם שהקדושה בצעמיה
מואלת את הסימנים ומחזרת אותם לבעליה היינו להאדם
ואז בוודאי נעשה שמה גדולה אך אעפ"כ עדיין הקדושה
אינה מגלת א"ע להאדם שהיא היא זאת בכדי שלא יהיה
ההתקרבות והיחוד בבחי' הריסה בחי' פן יהרסו וכו' ושלא
כדת ח"ו ובמקום מדבר וכו' ומחמת זה אפי' כשמחזרת לו
הסימנים אח"כ חוזר ומתגבר ההעלמה והיאוש על האדם כי
היכן יחפש אחרי הקדושה מאחר שידע שגם עליה כביכול
עבר מה שעבר ומי יודע היכן היא עכשיו ואז הקדושה
בעצמה מפייסת את האדם ומבקשת ממנו שילך עמה עד
שבאים וחוזרים בניהם למקומם הראשון למקור שורש קדושתם
ואז נתודעים זל"ל ונעשה היחוד והשמה בצלמות והיה ה'
למלך על כל הארץ וכו' ע"פ עוד ותבין ביותר כפי המרום
בפשוטן של דברים לנד מהסודות נוראות שיש בכל סיפור זה
כמוצן בפנים : ו) הכל מוכרחים להידיח

יראה ועבודת ה'

משתדל ביותר וסמוך ביותר אל התכלית הוא ראוי להיות
ראש ומלך על הכל כי הכל מודים שהעיקר הוא התכלית אך
מעט שהרוח סערה הגדולה בלבל והפך את העולם לגמרי
מיס ליבשה ומיבשה לים ומדבר לשוב וכו' והמלך והמלכה
וכו' וכל אנשיו נתפרדו ונתפזרו וכל אנשי העולם נתבלבלו
ונתפרדו ונחלקו לכתות כתות לענין החקירה מה הוא התכלית
קצת מהם אמרו שעיקר התכלית הוא כבוד להיות רודף
ציות ח"ו אחר הכבוד ולהשיגו והיה להם הוכחות וראיות
וסברות על זה וקצת אמרו שעיקר התכלית הוא רניחה וכעס
ואכזריות ואזירות הלב וקצת אמרו שעיקר התכלית הוא
משגל וכן כל הכתות אשר נזכרו מאד ונשתמשו בענין התכלית
כמזוהר כ"ו צפנים וכל כת מהם בכל מדם או תאוה שצחרו
להם לתכלית צוודחי היו משוקעים בה מאד כי מלבד שטבע
האדם בעצמו נמשך אחר תאוות ומדות רעות מלבד זה היה
הדבר אללם כמו אמונה שזה התכלית כפי מה שצחרו כל
כת מהם לעצמם לפי דעתם הנכונה וביותר מכולם נשתמשו
ונזכרו מאד הכת שצחרו להם שהמזון הוא התכלית עד
שעשו להמזון לע"ז וחלקות גמור ח"ו והיו מקריבין עצמם
לקרבנות להע"ז של מזון ובחמת העפ"י שמכל התאוות רעות
קשה מאד להושיא את האדם משוקע בהם צפרט כשמושרש
בהם כ"כ עד שנעשו אללו כמו אמונה ותכלית אך יותר קשה
מכולם הוא להושיא ולתקן את אלו הנופלים ומשוקעים ביותר
בתאוות מזון כי משם קשה מאד להושיאם וכונן"פ ובחמת
העפ"י שנמעט רוב בני אדם כל אחד מהם כלול מהרע של
כל הכתות העתו משונעת ומבלבלת מכל מיני שיבושים הנ"ל
ופעם מתגרה בו מדם זו ותאוה זו ביותר ופעם אחר מתגרה
בו תאוה ומדה אחרת העפ"י גם בכלל בני אדם יש ג"כ
חינוקים גדולים בין אדם לחזירו וזה לסוט אחר רדיפת
הכבוד ביותר וזה מתגבר בו בטבעו הכעס והרניחה ביותר
וכיוצא בכל המדות הנ"ל ואשרי להכת הקדושה שהסכימה
השם לתכלית האמת בלמה והמרי שעיקר התכלית הוא רק

לעסוק בתפלה וכו' ולסויות עניו ושפל בדרך וכו' ובהרו להם
הבעל תפלה למך שהוא הדיק גדול וקדוש מאד וע"י
הבע"ת והכת שלו הנ"ל ובזכות ריבוי תפלותיהם הקדושות
נתקבצו המלך והנשיא וכל הכתות הנ"ל יאלו מהשעות ועשות
שלהם וחזרו בתשובה וחזר כל העולם כולו לתכלית תיקונו
בשלימות : מא) גם בעבודת ה' אסור להיות דוחק את השעה
היינו כי אעפ"י שבאות לריכין להיות זריז גדול מאד לקדש
עלמו כראוי ולזכות לעבודת ה' בשלימות במסירות גדול ואסור
להניח ולדחות א"ע בעבודת ה' מיום לחצירו ואפי' משעה
ורגע לחברתה וכל מה שיכולין לעשות בעבודת ה' לריכין
לעשותו מיד דייקא בלי איחור ועיכוב כלל אפי' רגע אחת
אעפ"י כ' לפעמים כשרואין שמתגברין ומכריחין עמון לחיזה
דבר שבקדושה ואינו עולה בידו לעשותו תיכף אז לריכין
לפעמים להמתין ולבלי ליפול בדעתו מזה ולבלי לבלבל עלמו
ע"ז ביותר רק ימתין קצת עד שיבא עתו והעיקר לבלי
לייאש עלמו לגמרי ח"ו רק שריכין להסתגעגע ולכסוף ולהשתוקק
להשי"ת ולכל הדברים שבקדושה תמיד גם צעת שאין עולה
בידו כראוי ותיכף כשהשי"ת עוזר וסוף יכול לתשוף חיזה
דבר שבקדושה יעשה אותו מיד בזריזות גדול כמלא שהזריזות
והמתנות שניהם הם עיקר גדול מאד בעבודת ה' :

כעס א) עיקר שמירת השם שמירת הכפש אינו אלא שישמור
א"ע מכעס : ב) מי שהוא פוגם בצרית ח"ו ע"ז הוא כעס
תמיד והוא איש רע שקורין (בייז) : ג) יש מלאך שהוא ממונה על
הכעס כי ע"י כעס צוראים מלאך המשחית ואותו מלאך הנ"ל
הוא ממונה על כל המשחיתים הנ"ל ומזה המלאך שואלין הדרך
איך לבא אל השבט ברזל שכשבחין לשם ניאולין מפחד (סיפמ"ע :
כבוד א) עיקר אור השי"ת הוא כבוד צחי' והארץ האירה
מכבודו והנה אור השי"ת שופע תמיד רק
האדם מחמת מדותיו ומעשיו וכל גשמיותו עושה אל שמונע
ממנו אור השי"ת שהוא אור כבודו י"ת וכל מה שהאדם
זוכה לתקן מדותיו ע"ז נתמעט הכל עד שכשאדם זוכה לבטל
עלמו

זמנו
זושה
ע"ז
ומתיי
כבוד
הדיבון
זמלך
מאד
קרים
זי שיש
להווש
פניו
זור
ע"י
ע"כ
אלו
זועק
זועק
זמרז
באהבה
כלל
אפי'
הרבה
ליצנו
בזמון
ונפשו

וזו וכל גשמיותו לגמרי עד שהוא בחי' אין ממש אזי אינו
 וזה שום כל ומאחר ומתגלה עליו אור כבודו ית' בשלימות
 עי"ז נשלמין לו כל החסרונות וזוהי לכל טוב וע"כ החכמים
 ומתיים שהם בבחי' אין בחי' והחכמה מאין תמצא עי"ז זוכין
 כבוד בחי' כבוד חכמים ינחלו : (ג) עיקר הכבוד הוא בהדיבור
 הדיבור הוא היכל המלך כביכול ח"כ רוצה לקבל כבוד בהיכל
 המלך ואין בזיון גדול מזה כידוע בחוש שבדלתי יתבייש העבד
 ואח כשיחלקו לו כבוד גדול לפני המלך : (ג) יש כמה דברים
 קרים בעולם והם חכם או גבור או עשיר או מושל דהיינו
 מי שיש לו איזה התנשאות ודע שאכל כ"א מהם יכולין לפעול
 להושיע מצערם לפעמים שאם ילך אלל אחד מהם ויספר
 לפניו יערו עד שיעורר רחמים אללו עליו מזה יוכל להושיע
 (ד) שורש הנפשות הוא בחי' כבוד ועי" התגלות הכבוד היינו
 עי" שנתרבה ונתגדל כבודו ית' עי"ז בא התפשטות הנבואה
 וע"כ אין הנבואה שורה אלא על חכם גיבור ועשיר כי כל
 אלו הם בבחי' כבוד שמשך נמשך הנבואה : (ה) מכל הדברים
 וזעק כבוד השי"ת כי מלא כה"כ ואפי' מיפורי הגויים
 וזעק ג"כ כבוד השי"ת כי כבודו ית' וזעק תמיד וקורא
 ומרמז להאדם שיתקרב אליו ית' והוא ית' יקרב אותו ברחמים
 באהבה ובחיבה גדולה : (ו) מן התנשאות וגדולה אין ראיה
 בלל כי לפעמים עושים דבר אחד עי"ז זוכין לגדולה והתנשאות
 אפי' עד כמה דורות ולפעמים אחד עושה דברים טובים
 הרבה ואעפ"כ אין לו גדולה מחמת שמוכרח עפ"י הגזירה
 שיופסק אללו הגדולה :

ליצנות

(א) ממיני ליצנות ושחוק שקורין (קאטאוויים)
 שצמדינה יכולין להצין מהות הנבגת המדינה :
 (ב) ישמור אדם ח"ע מליצנות כי מקום החילונים שהם הקליפות
 ר"ל נקרא מושב לזים כי עושים ליצנות תמיד :
ממוין פרנסה (א) אם היה האדם זוכה בשלימות לבחי' שלום
 בעלמיו היינו שיהי' שלום אחתי בין גופו
 ונפשו אזי בודלתי לא היה רוצה לעסוק בשום עסק מעסקי
 עוה"ז

ממוזן פרנסה

עו"ז רק בשביל נשמתו וגם בכל תפלותיו לא היה מ
 רק בשביל שלימות תיקון נשמתו אפי' התפלות שהם לא
 הגוף כגון רפאנו וצדך עלינו וכיוצא לא היה מכוון
 לפרנסת נשמתו ורפואתה כי באמת כשנתקן ברוחניות ממ
 נתקן גם בגשמיות ומשפיע לו השי"ת כל לרכיו צד
 ובשפע גדול ומה שאנו רואים לפעמים שיש לדיקים שבו
 תקנו הכל בשלימות ברוחניות ואעפ"כ אין להם שפע גשמ
 זה נמשך רק מצד גילגולין דנשמתין כמוזן בזה"ק : (ב) עו
 המעמד פרנסה היינו ממוזן של אדם שמעמידו על רגליו
 ההשפעות הוא רק ע"י אמת בחי' אור הפנים שהוא צ
 שצורת תאוות ממוזן אבל השקר שהוא הע"ז של תאוות מ
 אין לו שום קיום ומעמד כי הממוזן והרווח שנדמה להא
 שמרויה עי"ז אינו ממוזן כלל כי אין לו שום הנאה מזה
 ע"ז אל אחר אסתרם ולא עבד פירין וע"כ באמת כל
 שמרויה ביותר חסר לו ביותר וזה בעצמו השקר של
 הע"ז הזאת של תאוות ממוזן שנדמה להם שמרויה
 ובאמת אינם מרויחים כלל כי חסר להם בכל פעם צו
 והם כל ימיהם צעלי חובות גדולים לתאוותם עד ש
 רוב אלו הרודפים ביותר אחר תאוות ממוזן הם מתים צ
 חובות ממש ומאומה אין צידם כי עיקר הממוזן והעשיר
 דקדושה נמשך רק משצירת תאוות ממוזן שזה בחי' א
 כנ"ל : (ג) ע"י שהאדם ותרן בממוזו עי"ז נתבטל
 המחשבות זרות המבלבלין מחשבתו חוכה למוח זך וזה
 יכול לבא בכל יום אל הטוב הגנוז השייך לו שזה עו
 אריכת ימים : (ד) ע"י שעושה מו"מ באמונה מקיים מצו
 והאבה שהוא שורש כל המצוות וגם עי"ז הוא בא לב
 למעלה מהזמן ולבחי' מוחין דגדלות ויכול להסתכל צ
 נה : (ה) כ"א כפי מה שיצא מתאוות ממוזן יותר מחב
 נקרא כנגדו לדיק : (ו) לרכי הגוף הם רבים מאוד וא
 הסכרתיים הם רבים וגדולים מאוד אכילה ושמים ומלבוש
 ידויה יוכל האדם ללמד ימיו ימי ר' אהרן ר' אהרן רק

התאוות

הסכר
 ואעפ"כ
 כל ה
 כמו
 חיות
 אעפ"כ
 הנפש
 ואפי'
 בחסד
 חלקו
 שכחה
 ע"י
 מקצת
 ממוזן
 וגם
 שפר
 עטר
 ענוו
 סיב
 את
 ציפ
 כנ"ל
 בחי'
 גבו
 שגש
 אח
 של
 יח
 צב
 כמו
 יח

מזמון פרנסה

הסכרחות לצד וחס מונעין את האדם מאד מעבודת השי"ת
ואעפ"י שגם הם צעמים הם ג"כ עזות הצורא ית' כיע"י
כל המלאכות והעסקים שעושה האדם כעושה אותם כראוי
כמו שצריך לעשות אזי נעשה עי"ז צחי' משכן ועי"ז נתון
חיות והארה למעשה בראשית והוא קיום העולם (עיפ"ט)
אעפ"י כ' כשזוכין לקבל בשלימות השפעת החסד ע"י הכלי
הנעשה ע"י יראת אזי אין לריכין לעשות שום עסק ומלאכה
ואפי' הסכרחות נעשין ע"י אחרים ואזי העולם מתקיים
בחסדו ית' לצד זה זוכין ע"י דקה : ז) ע"י השמעת רוחניות
אלקות לתוך נמנומים עי"ז נכפל ונתרבה פרנסתו : ח) מה
שכש'אדם מבקש פרנסה אין נותנין לו תיכף מן השמים כ"א
ע"י סיבות לכ"א לפי סיבות זה כי כל הפרנסה של ישראל
מקבלין אותה ע"י המלך וכשנמשך המזון ע"י המלך נעשה
ממנו צירורים וכו' עד שמתברר ממנה לאכילת ופרנסת ישראל
וגם כשהכילה יש צירורים עד שמתברר ונעשה מהם אמרי
שפר ואלו האמרי שפר מתחברין עם המלך ונעשה מהם
עטרה להמלך ומחמת שיעקר כבוד וגדולת המלכות הוא ע"י
ענוה וקטנות בשביל זה אין נותנין הפרנסה תיכף רק ע"י
סיבות וצעתים מיוחדים וכל זה בשביל שלא יבא לראות
את המלך בקטנותו רק כשהוא ציפיו וגדולתו צחי' מלך
ציפיו תחזינה עיניך כי ע"י הפרנסה רואין המלך בעטרה
ככ"ל עי"פכ : ט) ממון דקדושה הוא גבוה מאד ויש בו כמה
צחי' גבוהות וקדושות ועלוונות מאד וכן הבנים דקדושה הם
גבוהים מאד אבל הממון של תאוות עוה"ז הוא מותרות
שנשאר מן האדם אחר שמילא כל תאוותיו בעוה"ז והמותרות
אחד כל תאוותיו הוא הממון שנשאר אחריו ירושה לבניו
שלא זכה להוליד אותם בקדושה כראוי ונמשכו ובאו ג"כ רק
ייחיתיות והסרחון ועכירת המוח שיבא לחון ברוב תאוותיו
צחי' טפה כרוחה וזה הממון ירובה בנותיה להם היא
כמו שלוקח מותרות ומכסה על מותרות : י) האדם אין
מלא תאוותי יראת ה' הממון ה' הממון ה' הממון ה'

ממון פרנסה

אין אדם מת וחלי תאוותו בידו אבל יש בחי' שפע כפולה
שזזה השפע נתמלא רעונו מאחר שהיא כפולה : יח' עפ"י
רוז העשירות הגדולים הם משוגעים ממש ויש לכ"א מהם
שיגעון גדול כי הממון והעשירות מביא אותם לשגעון גמור :
יג' כל מי שגדול יותר לריך לבקש מבוקשו ברחוק מקום
יותר וזה הן לענין פרנסה והן לענין זוגים וכיוצא : יד' מה
שאנו רואים לפעמים שכשהאדם הוא למטה בדחוקות אזי הוא
עובד ה' ומכיר אותו ית' וכשהוא נתעלה למעלה ונתעשר
אזי הוא שוכח בהש"ת ובחמת כל מה שהאדם נתעלה ביותר
בוודאי הוא יותר קרוב לחלקות כי כל הטוב הוא חלקות
כ"ש טוב ה' לכל ומה שאנו רואים בהיפוך שכשהאדם בא
בעשירות וטוב אזי הוא שוכח ה' בהש"ת זה מחמת
שנתקרב ביותר אל אור חלקות ואזי האור מכה עיניו
ומזיק לו כמו מי שמתכלל בעלם אור השמש ע"כ לריכין
לבקש מהש"ת שיקרביהו בהתקרבות גדול ויעלה אותו ממעלה
למעלה הן ברוחניות הן בגשמיות ובאופן שלא יזיק לו ה'
כנ"ל : טו' עכשיו בעתים הללו קשה מאד שיהיה מעות
לאיש כשר בחמת ואעפ"י שנמצאים גם לדיקים ואנשים כשרים
שיש להם מעות ועשירות אבל הוא כבד וקשה מאד מאד וגם
עפ"י רוז העשירות מזיק להם לעבודתם וגם אעפ"י שיש
להם איזה מעט עשירות אבל אעפ"כ אין להם עשירות גדול
מזומן כמו שיש להקלי עולם שיש להם אלפים ורצבות מזומנים
כי עכשיו קשה וכבד מאד שיהיה להכשרים בחמת עשירות
כנ"ל : טז' יש אנשים כשרים שאין להם פרנסה ויש להם
דוחק ובלבולים גדולים מזה והוא טובה להעולם : יז' העניים
הגדולים מאד המחזירים על הפתחים עפ"י רוז הם הכזריים
מאד ואין להם מדת הרחמנות מחמת שהם בחי' תוקפא
דדינא ואין מרחמים בדין ומחמת זה אין להם כח וזכות
לעורר ולהחטיף על עצמם השלשה עשרה מדות של רחמים
שעל ידם הש"ת מוחל עוונות עמו ומעביר ראשון ראשון
ע"כ לריכין הם ביותר לפרוש כפיהם אל ה' ולהתחנן לפניו
הרבה

הרבה שי
תזכור ל
מאד : י
לזה חסר
דירה וכי
למלאות ה
הקפות ה
ביתו כפי
לו מאד
בע"ח לא
עצמו ול
כי' ולא
ריכין לה
ל אלך
ומנו מה
הון ועו
עשות מ
ומש ממ
זהר ביו
להוטים
מעלה ו
מון מעט
פי שטות
יש לו מ
דס רק
כ ממון
קנות ג
עות הז
לו צעיר
שכמע
להם

מזמון פרנסה

הרבה שיעורר בענינו ה"ג מדות של רחמים וזה בחי' אל
תזכור לנו עוונות ראשונים מהר יקדמונו רחמך כי דלנו
מאד : ית' עפ"י רוב חסר לכל אדם הרבה לכ"ה כפי ערכו
לזה חסר לו מלבוש פשוט ולזה חסר לו מלבושים חשובים או
דירה וכיוצא וצריכין ליזכר מאד לבלי לדחוק את השעה
למלאות החסרון תיכף ומיד כי עי"ז באים לחובות ולסלוואות
והקפות רק צריכין ליזכר במדת ההסתפקות ולהסתייג את
ביתו כפי השעה והזמן ואפי' מה שנדמה לו שהוא מוכרח
לו מאד אעפ"י אל ידחוק את השעה ללוות ולהסיק ולסיות
בע"ה לאחרים אך ימתין עד שיבא עתו ומוטב לסיות בע"ה
בענינו ולסבול דוחק אפי' במזונות וכש"כ במלבושים ודירות
כו' ולא לסיות בע"ה לאחרים והכלל כי בכל עניני פרנסה
צריכין להמתין בצטחון לישועת ה' עד שיבא עתו כ"ש עיני
אל אליך ישברו וכו' : יט' צריך האדם ליזכר מאד בשמירת
זמנו מהיזק ואבדנה ח"ו עי"פ : כ' מי שאינו לסוט ובסול
הון ועושה מו"מ באמונה ורק בממונו לבד ואינו ליה מאחרים
עשות מו"מ גדול זה הוא מקיים ובכל מאדך וכן כשנותנין
ומש מממונו לדקה הוא מקיים ג"כ ובכל מאדך : כא' צריכין
ליזכר ביותר שלא לסיות לסוט אחר תאוות ממון כי יש
להוטים כ"כ אחר הממון ומשוקעים בזה ביותר עד שכל
ומעלה והחשיבות אללם רק כפי הממון ומי שאין לו רק
מון מעט ובפרט מי שהוא עני לגמרי אינו כלל בגדר האדם
פי שטות דעתם ונחשב בעיניהם רק כמו חיה ועוף וכן מי
יש לו ממון הרבה ביותר הוא בעיניהם כמו למעלה ומגדר
דם רק בבחי' ככז או מזל או מלאך עד שיש שיש להם
כ ממון הרבה ביותר מאד עד שנחשבים אללם כמעט כמו
אבות גמור ועי"ז ח"ו וכ"כ נכנסו הרבה מבני העולם בשטות
עות הזה של תאוות הממון עד שהעניים וחסרי הממון
לו בעיני עצמן ובדעתם כ"כ נגד העשירים ובעלי הממון
שכמעט שמקריבין עצמן לקרבן אליהם ומחמת ההתבטלות
להם בפני ריבוי הממון שלהם ובאמת לא כן הוא וכמו
שאמר

בפולס
עפ"י
מהס
גמור:
מקום
מה
הוא
תעשר
ביותר
אלקות
ס בא
מחמת
עיניו
צריכין
ומעלה
ח"ו
מעות
בשרים
ד וגם
יש
גדול
ומנים
שירות
להם
עניים
צריים
תקפא
וזכות
יחמים
ראשון
לפניו

ממון פרנסה

שאמר הכתוב ומה לעני יודע להלך נגד החיים כי גם העני
בכלל בני אדם יחשבו כמו העשיר וגם העשירים הם רק
בני אדם וכמו תליר ימלו ואין מלוין לו לאדם לא כסף ולא
זהו וכו' ובאמת יש בני אדם שמשוקעים כ"כ בתאוות הממון האדם
עד שמי שבא להוכיח להם שתאוות ממון הוא שטות והממון מה ש
חינו תכלית כלל אז לא די שאין דבריו נשמעין אלא כלל אף הממש
גם שהוא אללם כמו מי שמדבר נגד האמונה כי הממון הוא שטות
אללם עיקר התכלית והאמונה ח"ו ובאמת אלו הנופלים שמתח
לתאוות ממון קשה מאד להוציאם מזה יותר מכל הנופלים לתא עי
לשאר התאוות ר"ל אם לא ע"י הדרך המצ"פ : כג) יש כשהמ
מאכלים אלו (מסתמא הם רוחניים כמוצק) שכשזוכין לטעום דהיינו
ולאכול מאלו המאכלים משליכין תיכף תאוות ממון ומרגישין דבר
גודל הסרחון של ממון שהוא מסרית כלואה ממש עד שמתביישין וקיים ו
מאד עם הממון והממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות לפי
וכל מי שיש לו יותר ממון הוא מתבייש ביותר וגם הקטנים שב' שתה
במעלה וחסרי הממון מתביישין בעצמן ג"כ על שהיו קטנים מאוד ומ
כ"כ צעני ענמן מחמת חסרון הממון כי עתה נתגלה להם צוודא
שאדרבא הממון הוא עיקר הבושה וע"כ העשירים מתביישין ונגמ
עוד ביותר וטומנים ענמן במחילות עפר מגודל הבושה אופן
שמתביישין אחד מחבירו עד שאינם יכולים להרים פניהם ממש
כלל מפני הבושה כי מאכלים אלו הנ"ל יש להם סגולה זה צוודא
שעל ידם ממאסין בממון בתכלית המיאוס ומשליכין אליל האדם ו
כספם ואלילי זהבם כמו שיהיה לעתיד צ"כ : כג) לפעמיכולים הר
האדם רודף אחר פרנסתו או אחר שאר דברים שדומה לדי אל ה
שהוא מוכרח מאד לרדוף אחריהם והוא רודף אחריהם כינו לשת
ימיו ואינו יכול להשיג אותם ומחמת זה הוא מלא כעסוס דעת
ומכאבות תמיד ובאמת אם היה משיס אל לבו היה רואהם פעו
בעצמו שהוא רודף רק אחרי העוונות שלו כי העוונות שלהם באי
הם מתעים אותו ומוליכים אותו מענין לענין ומסיבה לסיבה להתחיל
עד שהוא רודף אחרי ההצל ממש כל ימיו ולא יתגברו עליו ולע
רוחו ובאמת אולי כבר קבל עונשו על העוונות שלו **הלוכה**
והותר

ממון פרנסה

והותר והגיע כבר זמן תיקונו ומנוחתו :
החשבות והרהורים (א) המחשבה שזמנא הוא כפי
המדות שבאדם וכפי המדה
ממון אדם אחוז בה כן חולפין ועוזרין עליו המחשבות שזמנא:
מה שצריכין להיות שב ואל תעשה הן במעשה הן במחשבה כי
המחשבה של אנשים כאלו הוא בחי' עשים וכו' ע' התחזקות
הוא שמתות אות : 3 : א) כל ההרהורים באים ע"י כח המדמה
ופלים לתא ע"י מתקנין פגם ההרהורים שבאים ע"י המדמה :
3) יש כשהמחשב' הוא כולם אחוזה ודבוקה בדבר אחד שיהי'
למעשה דהיינו בכל הבחינות שיש במחשב' דהיינו פנימיות וחילוניות
רגישות הבחינות כולם עד הנקוד' וכשכולם כאחד אחוזה
בנישיון וקיים וחושבים שיהי' כן בלי זילבול ונטיה למחשב' אחרת
בזוהיותם לפעול ע"י שבהכרח יהי' כן כמו שחושבין רק שהמחשב'
קטנים כ' שהיה צפירי פרטיות ולא בדרך כלל עיפ"נ וגם לענין
קטנים מאוד מועיל זה אם תהיה מחשבתו תקיפה ואחוזת מאד
ה להם בודאי יהי' כן דהיינו למשל שיחשוב במחשבתו שיזכה
בנישיון ולגמור כל הארבע פוסקים עם כל הפירושים ובפרטיות
הבזוהיותם אופן ילמוד אותם ובכמה זמן וכיוצא בשאר לימודים
פניהם מחשבתו בזה היטב היטב בתוקף גדול מאד כנ"ל אזי
ולה זה בודאי יהי' כן עיפ"נ : ה) כשהבע"ד מתגבר מאד
אליה האדם ומבלבל דעתו מאד בכמה מיני ההרהורים רעים
לפעמים יוכל הרבה שקשה לו מאד לנכחם אזי יצטל האדם עמו
דמה לוי אל השי"ת כי כל אדם יכול לצטל עמו לגמרי לפעמים
יהם כינו לסתום פיו ועיניו ולסלק דעתו לגמרי כאלו אין לו
לא כעסו דעת ומחשב' כלל רק יצטל עמו להשי"ת לגמרי :
ה רואהם פעמים מבלבלין המחשבות מאד מאד וכל מה שרונים
נות שלתם באיזה דחיות הם מבלבלין יותר ויותר ועיקר הענה
ה לסיבה להתחיל לחשוב בהם כלל ולסלק דעתו מהם לגמרי
הו הם ולעשות את שלו כמה שהוא עוסק בו :

שלו **החוקות** (א) יש צעל לשון הרע ומחלוקת שהם בחי' נרגן
מפריד

מהשבה והרהורים

מפריד חלוק כי הולכין ומרגלין ומדברין רכילות ולס"ר ועוד
מריבה ומחלוקת בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו וזה בגשמי
מומש וכן ברוחניות יש ג"כ צחי' זו שהם הסט"א והקליפ
שמשדלין לפתות את האדם ולעשות מחלוקת עמוס בין גו
ונפשו עד שהוא צחי' אין שלום בעממי מפני חטאתי ונ
שזוכים לקרב הרחוקים לעבודת השי"ת שעי"ז מאיר כבו
י"ת וחוזר ועולה לשרשו היינו לירא' עי"ז נתבטלין בעלי לשה
ורכילות הנ"ל ונתרצה השלום בעולם וכן ע"י מצוות הדל
נר חנוכה בזמנו נמשך ג"כ צחי' זאת : (ג) כל ההשפע
והצרכות צחין לעולם ע"י הצדיק האמת היינו ע"י אה
וירא' שלו ונריך הצדיק הזה לכסות ולגנוז האהב' וירא' ש
כדי שלא יקטרגו המקטריגים ויגזלו ההשפעות אך כשהצד
הוא מפורסם גדול חזי השי"ת נותן בלב לדיק אחר להחז
עליו במחלוקת כדי לכסותו וסיוכל להוריד השפע וזה צו
מחלוקת שהוא לש"ש עיפנ"י : (ג) המחלוקת מגזים ומר
את האדם כמשל המים שוטפים שמשחין ומרמיין העץ השו
על הארץ : (ד) כשמתקשרים יחד איזה אנשים וחולקים
איש אחד אעפ"י שהוא אדם חשוב יותר מהם עכ"ז יכו
להפילו רק שלא יהיו רשעים כי קשר רשעים אינו מן הש
אבל אם אינם רשעים חזי יכולין להפיל מי שחולקין עליו ו
הקשר אעפ"י שכ"א בלבד נמוך ממונו אם לא שזה שחול
עליו הוא גדול במעל' מאד חזי אדרבא הם נתבטלים לפ
וכשמפילין איזה אדם עיקר הנפילה שנופל לתאוות ניאוף ר'
(ה) כל הדברים שדוברין על הצדיק האמת ועל אנשיו ה
טובות גדולות מאד בגשמי ורוחני וכן הן המניצים אותם
(ו) הצדיק הדור ע"י שדן לכ"ז אותם שמדברים עליו וכן
שמקבל היסורים שיש לו מזה באהב' עי"ז הוא ממתיק הדיבור
שלהם שהם צחי' גבורות קשות אבל אם אין לו כח ה
להמתיקם חזי יוכל ליפול מומדריגתו ח"ו ע"י אלו הגבור
קשות שצאים עליו או שישתלק ח"ו עי"ז וחזי ע"י הסתלקו
נשמתו וממתקת אלו הגבורות הקשות הנ"ל : (ז) כשמדברין ה

מחלוקת

על כלל תורה שצ"פ או כשמדברים על לדיק הדור בעלמו
 שניהם דבר אחד ממש כי עיקר תורה שצ"פ הוא תלוי בלדיק
 הדור וכן הלדיק הוא בעלמו התורה עפ"י הכל כשהלדיק
 ממתיק הדיבורים שלהם אזי הוא חוזר ועושה מהדיבורים
 אלו תורה ומלמד אותה לאחרים שזה צחי' תורת חסד וזו
 ממתיקם בשלימות : ח) כשיש דינים על אדם אחד ח"ו וזא'
 אדם אחר ועומד וחולק עליו אזי המדת הדין מסתלק ממנו
 כי האדם יש לו יותר מה לנקום עי"פ וצ"כ מי שהוא לדיק
 גדול ומשגיח על תיקון העולם הוא חולק לפעמים בזונה על
 לדיק אחד כדי לסלק מעליו מדה"ד הכלל אה"כ הוא עושה
 ברחמים ואינו עושה יסורים לאותו הלדיק : ט) לפעמים יש
 מחלוקת בין שני הלדיקים אע"פ ששניהם משרש אחד ושניהם
 גדולים במעלה מאד רק מחמת שאחד מהם הוא צחי' חסד
 דהתפשט לבד היינו שנגלה תורתו לאחרים ומלמד תורתו
 לרבים והשני הוא צחי' טוב דטובי' גנוז בגויה ואינו מגלה
 תורתו לאחרים והתור' היא צחי' אש ומחמת שאינו מגלה
 אותה והיא עלורה בלבו כאש בוערת עי"ז בוקעת ויוצאת
 צחי' רעומים שהוא צחי' מחלוקת נמצא שהמחלוקת של לדיקים
 הוא נמשך מהתור' הכלל יש מחלוקת של רשעים שאינו נמשך
 מהתור' כלל וע"כ בחמת גריכון להתפלל להשי"ת שבאם רצון
 השי"ת שיהי' עליו רדיפות ומחלוקות שיהי' עכ"פ מצחי'
 מחלוקות הלדיקים הנ"ל שזה צחי' אך טוב וחסד ירדפוני :
 ו) בעיר שיש בה בר דעת אחתי אזי עפ"י רוב יש מחלוקת
 והבדלה דהיינו שיש אנשים שנוטים להבד דעת ודברים זו
 ויש אנשים שחולקים עליו : יא) כשהלדיק לריך לילך מדרגה
 לדרגה אזי מנסים אותו אם יש בו מה לעמוד בהיכל המלך
 היינו צפה של הלדיק החולק עליו שפיו הוא צחי' היכל המלך
 ואם יש לו מה לעמוד בהיכל המלך עי"ז מעלין אותו למדרגה
 יותר עליונה : יב) הלדיק הוא מטה כלפי חסד ודן את כל
 החולקים עליו לכ"ז שכוונתם במחלוקותם הוא לשם שמים
 בכדי לכסות ולהעלים קצת אור הלדיק שיהי' יוכל העולם

מהלוקת

לסובלו וגם להמתיק זמנו הדינים והקטרוגים עי"ז נמצא
שעושין לו עי"ז טובה גדולה : יג) כל דברי המחלוקת שחולקין
על הדיק הם בחי' אבנים והם בחי' חלוקי אבנים כי הם
מחולקים ואין להם חיבור והדיק נוטל אלו האבנים ועושה
שלוש ציניסס ומחברם ומסדרם יחד זה על זה עד שצונה
מהם בית ומסבתיס נעשה עיר עד שנעשה מהם עולם מלא
וכל הש"י עולמות שיש להדיק הוא צונה אותם ממחלוקת :
יד) מי שהי' צעל מחלוקת בגלגול העבר אזי כשנתגלגל אח"כ
נעשה אטר יד : טו) הדיק האמת דן גם את החולקים עליו
לכ"ז כאשר שבאמת אין חולקים עליו כלל כי אם היה באמת
מדבר דברים כאלו ועושה מעשים כאלו כמו שבדים החולקין
עליו אז צוודאי היה ראוי באמת לחלוק עליו אבל אחר שהוא
והמקורבים אליו יודעים שכל דברי הבדים והחולקים הכל
שקרים וכצבים אשר לא עלו על לבו כלל אח"כ מומלא אין
חולקין רק על מי שעשה מעשים כאלו אבל לא על הדיק
כלל ואם היו גם הם יודעים גודל מעלת דקתו וקדושתו
של הדיק צוודאי לא היו חולקים עליו רק אדרבא היו
רבים אחריו בהתלהבות נפלא כראוי : טז) כל דיק קודם
שמגיע למדריגתו מוכרח שיחי' עליו מחלוקת וע"כ הדיק
הגדול צמעלה העליוני' מחד עד שהוא הולך בכל עת ובכל
רגע ממדריגה זו למדריגה עליונה ביותר עי"ז בהכרח עפ"י
רוב שיחי' עליו מחלוקת תמיד : יז) לפעמים ע"י המחלוקת
שחולקין על האדם עי"ז עושין לו טובה גדולה כי עי"ז יוכל
ליגדל ולנמוח כמו שכשנוטעין איזה גרעין בארץ בהכרח
שתחלק הארץ קצת כדי שיחי' מקום להאילן להתגדל :
מניעות א) כאשרם רועה לעשות איזה עובדא ודבר שבקדושה
ומסתמא יש לו על זה כמה וכמה מניעות
וסכסוכים ובלבולים ועיכובים ומניעות מחמת זמון וכשזוכין
לשבר כל הכל' ולגומר העובדא שבקדושה אזי נעשה מכל
המניעות והבלבולים ומכל התנועות והמחשבות שהשב ושעשה
קודם שגמר הדבר שבקדושה מכל זה נעשה דברים עליונים
למעלה

למעלה
ולקפ
טובה
נגד
ומסי
להא
להת
על
כי
בעל
כמה
ישגי
פז
וכיס
כנים
הנפש
שזוכר
להת
כי
ככל
התפ
בחי'
זה
נתרם
האר
זכו
בחי'
יבול
בבחי'

מניעות

למעל' בקדושה והכל נרשם למעל' לטוב' אשרי כשזוכין לדלג
ולקפוץ על כל המניעות וזוכין לגמור ולעשות חיזם עובדלח
טובה : 3) כשזוכין לעמוד בנסיון בשלימות להתגבר ולהתחזק
נגד כל המניעות אזי אח"כ נתהפכין כל המונעים לעוזרים
ומוסייעים ומכל המניעות עלמם נעשה אח"כ עזר וסיוע
להאדם לבח' אל תכלית מצוקתו הטוב : 4) כשרוצה האדם
להתקרב אל הקדושה וכן להצדיק האמת אסור לו להעמיד
על נסיון אם יתנהג עמו כסדר בענין ההתקרבות אז ידע
כי הוא מן השמים ואם לאו לאו כי חולי אדרבא זה הוא
בעלמו הנסיון שלו שיתנהג עמו אז שלא כסדר ויזדמנו לו
כמה מניעות עלומות והעיקר הוא מניעת המוח והוא לא
ישגיח על זה כלל וישבר כל המניעות ואז דייקא עי"ז יזכה
להתקרב בשלימות :

מועדים שבת א) שבת הוא בחי' אמונה וקדושת

הברית שעי"ז זוכין לאהבה והשתוקקו'

וכיסופין טובים שעי"ז נעשין נפשות קדושות וע"כ בתחלת
כניסת שבת בא' השתוקקות דקדושה להאדם וזכר א"ע מאצידת
הנפש בחול בבחי' משארז"ל כיון ששבת וי אצדה נפש היינו
שזוכר א"ע מאצידת הנפש בחול ואומר וי אצדה נפש ומתחיל
להתגעגע אחריה ועי"ז בעלמו נתהוה הנפש יתירה של שבת
כי עיקר ההשוות הנפשות דקדושה הוא ע"י כיסופין טובים
כנ"ל : 3) שבת הוא בחי' צושה ויראה שהוא בחי' אור
התפילין : 4) שבת הוא בחי' תשובה והתשובה הוא מאהב'
בחי' אהב' בתענוגים כי אהב' בא' מעוגג שבת ותשובה מאהב'
זה בחי' לחם משנה של שבת עיפ"כ. ועי"ז כל הכשרים שבדור
נתרפאים גם נתייפים ונתכבדים בעיני כל ועיקר הארת שבת
הארת התשובה שהוא בחי' תיות דקדוש' בחי' טועמים חיים
זכו בחי' טובו וחיו מקבלין מחכמי הדור מצדיקי הדור שהם
בחי' משה ולפעמים כשהדור אינם שומרים את פיהם אזי אינם
יכולים לקבל בחי' שבת הנ"ל כי שבת תלוי בשמירת הדיבור
בבחי' ודבר דבר הגאמר בשבת וכשהדור אינם שומרים את

פיהם

מועדים שבת

פיהם אז אעפ"י שהכמוי הדור משפיעים הארת שבת הארת
 התשובה כנ"ל אעפ"י נתקלקל אלמס ההארה כי מחמת פגם
 הדיבור מחמת זה אינם יכולין לקבל מחמוי הדור החיות
 דקדושה של בחי' שבת ועי"ז נתקלקל גם הסוד והדרוהגדולי'
 הצאה לכשרי הדור ונלכדים צעון הגאווה שזו בחי' גלות
 השכינ' ח"ו : ד) שבת הוא בחי' תשובה שלימה שיש לו מנוח'
 מכל וכל ונדחה הרע לגמרי ונעשה כולו טוב : ה) עיקר
 שליטת החינוכים בימי החול הוא בבחי' רגלין היינו שאין
 מניחין להאדם לילך בדרכי השי"ת ובש"ק חוזרין ומקבלין כח
 ההליכה בבחי' אס תשוב ונשבת רגליך אך כמו התינוק
 כשמתחיל לילך עדיין צריך סעד לתומכו כך כשהאדם מתחיל
 בשבת לילך בדרכי השי"ת צריך עוד סעד לתומכו והסעד הזה
 הוא ע"י בחי' אמת שכלול בקדושת שבת כשארז"ל אפי' עם
 הארץ ירא לשקר בשבת אך עדיין צריכין ליתן כח לכלי ההליכ'
 כדי שיוכל לילך היטב וזה זוכין ע"י דקה של שבת היינו
 שנותן לאדם על שבת או שומאכסן עני של שלחנו : ו) צמז"ש
 מתחיל התגלות אליהו ועי"ז נדחה השקר שהוא מבחי' הנפש
 שהביא מיתה לעולם וע"כ קשה אז לישן כי שינה הוא ג"כ
 בבחי' זו עי"פ וגם כי ההבדל' של מוז"ש הוא בבחי' דעת
 וע"כ קשה לישן כי השינה הוא הסתלקות הדעת : ז) אכילה
 שבת יקרה וקדושה מאד כי הוא כולה חלקות כולה קודש
 ע"כ צריכין ליזהר בה שלא יהי' בה שום חלק ואחיזה מימי
 החול היינו שלא יאכל כפשוטו בשביל שהוא רעב מאתמול או
 בשביל שלא יהי' רעב למחר כי עי"ז יש אחיזה וחלק לימי
 החול באכילתו וע"כ צריך לכוון באכילתו ששבת רק בשביל
 קדושת שבת עומה וזה בחי' תלתי' היום דכתיב אלל אכילה
 שבת לרמוז שהי' אכילתו רק בשביל קדושת וכבוד היום עלמו
 ח) תיכף בשעת כניסת שבת אזי מחמת גדול התענוג של הנפש
 יתירה שבה בשבת ע"כ מתחילין תיכף להתגעגע ולהטעיר על
 אבידת הנפש צמז"ש וזה בחי' כיון ששבת וי אבדה נפש וזה
 כעין שמוצא צוה"ק ששבת שהתענגו החזרי"ח מאד מקדושת
 התגלות

מועדים שבת

התגלות של רש"י התחילו להתנגע מאד ואמרו וי לדרח
כד תסתלק וזה כעין הכ"ל ממש : טו) חילול שבת הוא בחי'
מיתת אשתו ראשונה ר"ל ואכילה שבת הוא תיקון לזה :
ז) הכל כאשר לכל לא נברא אלא בשביל ישראל וישראל בעצמן
עיקר בריאתם בשביל בחי' שבת שהוא התכלית כי שבת הוא
תכלית מעשה שמים וארץ שהוא בחי' עולם הנשמות שהוא
עולם שכולו שבת ושם ישיגו את השי"ת כראוי בלי שום מסך
המדיל ובלי שום מונע כי אז יהי' נעשה אחדות גמור וכ"א
יהי' מראה באלצטו זה ה' קוינו לו כשארז"ל וזה התכלית
ה"א להשיג בשלימות רק דייקא ע"י שזוברת הנשמה צעום"ז
השפל שנברא בששת ימי המעשה וזה באמת מנפלאות הבורא
י"ת (עי"פ) : יא) שבת הוא בחי' יראה וזושה בחי' תשובה
שעי"ז זוכין לחיים נלחיים של עוה"צ היינו שיהי' נחיה
השפלות של משרע"ה המלוכש בכל אבר ואבר מכל אחד מישראל
שעי"ז בעצמו זוכין לקבל תענוג עוה"צ שהוא למעל' ומבחי'
גבול שזה ג"כ בחי' עונג שבת שהוא מעין עוה"צ וזה בחי'
טועמים חיים זכו כי מי שטועם טעם עונג שבת זוכה לבחי'
חיים נלחיים (עי"פ) : יב) ע"י שמירת שבת ניוולין מגדלות
ועי"ז נתבטלן כל הכפירות וזוכין לאמונה ונתמלא פנימת
הלבנה ונתייחד השם הויה בהשם אלקים כמו שיהי' לעתיד
וזוכין לקבל שפע וזכרה וכל טוב : יג) בהודו שאומרים בע"ש
במנחה יכולין לשבר לבו מאד ולפרש כל שיחתו שם :
יד) כשאומרים וכולהו מתעטרין בנשמתין חדתין ראוי להתעורר
לימי' מאד בשמחה גדולה והתלהבות גדול : טו) כח זכות קדושת
שבת הוא גדול מאד ועולה על הכל כמוצן בדברי רז"ל במקומות
אכילה הרבה וכמו שאמרו גם לענין אדס"ר שכשחטא ונתגרש מג"ע
הוא שבת אגין עלוהי והבן מלך שנחלק ע"י הסבלי התמורות
ונתגרש ממקומו ועבר עליו מה שעבר לא זכה לצא לגדולתו
ועל התכלית תיקונו בשלימות ושתחזור ושתשוב המלוכה אליו עד
שם וזה שנתנסה תחלה אם יוכל לכנס לתוך הגן המצ"פ וזכה ליכנס
קדושת בתומו ולזאת ממנו בשלום ע"י שעמד עמו אלל המלך שהי'
שלוס

מועדים שבת

שלוש צימיו שהוא בחי' שבת ואח"כ כשצויה להעמיד אותה
 בפנים בתוך הגן אז זכו כולם ליכנס לתוכו וליצא ממנו בשלום:
ר"ה א) מיתת הבנים קטנים ח"ו נמשך מבחי' פגימות
 הלבנה ובר"ח שאז מתחלת הלבנה להתמלאות

ולסתקן אז נמשך בחי' כפרה וסליחה והמתקה על כל
 תולדותם של ישראל שיהי' נמשך עליהם חיים טובים וארוכים:
ב) בתמוז נשתברו הלוחות ונתהווה שכחה ע"כ נריכין בתמוז
 לתקן זאת ולהמשיך הזכרון בחי' זכרו תורת משה ר"ת תמוז:

ג) התורה היא בחי' בית (עי"פ) ויוצאת מזינה שהוא בחי'
 סוכה וזה ו"יעקב נ"סע ס"כותה ו"יכן לו בית ר"ת סיון שאז
 זמן מתן תורה : **ד)** רוב זמן קבלת הרפואות הוא בחדש אייר

כי אז כותנת הארץ בהם כח ביותר לרפאות ועיקר הדבר
 תלוי בשלום וביטול המחלוקת (עי"פ) וע"כ אי"ר ר"ת ח"י
 י"שובו י"בשו ר"גע בחי' הכנעת האויבים וביטול המחלוקת
 שזה בחי' שלום שזה עיקר הרפואה : **ה)** עיקר ראש השנה

תלוי בסיון שהוא זמן קבלת התורה שעי"ז נתתקן האמונה
 שעי"ז הוא בחי' חידוש העולם של ר"ה בחי' בתשרי נברר
 העולם וכל העולם היה תלוי עד ששי בסיון שקבלו התורה
 כשארז"ל (עי"פ) אדר ר"ת ראש דברך חמת :

שש רגלים א) ע"י יו"ט שהוא התגלות הרצון עי'
 נעשה יראה :
ניסן ופסח וספירה ושבעות א) המחשבות זרות
 והרהורים רע

הם בחי' סערה דמותא בחי' חמץ וכשהמחשבות זרות הם
 רודפים אחר המוח ליכנס בו והאדם גוער בהם ועושה מה
 ומריצה עמהם ואינו מניח אותם לכנס לתוך המוח עי'

ג"ל מנחי' חמץ סערה דמותא וזוכה לקבל מוחין גדולי
 שהם בחי' מזה בחי' חיים (וממילא מוכן שמונות ביעור חמ
 ואכילת מזה בפסח מסוגל לזכות לכל הכ"ל : **ב)** המחלוקת
 שיש בין הדיקים השלימים הוא ג"כ רק בשביל זה בכדי לגר
 סערין אחרנין דלא יתקריבו למשכנא דקדושה וע"כ זה המחלוקת

שצניקה

ניסן ופסח וספירה ושבועות

שביניסס הוא בחי' מלש' הכ"ל : ג) הדיבור הוא התגלות
 הדעת כ"ש מפיו דעת ותבונ' ומוצרים שהי' הדעת בגלות
 הים גם הדיבור בגלות וכשיאלו מוצרים שיגלה הדעת ומגלות
 יגלה ונפתח גם הדיבור ואז נתפשט נאמנותו ית' ויכיר שהוא
 כאמן מצטיה ועושה חסד לאוהביו וכו' כי החסד ורחמים
 תלוי בדעת : ד) השלום תלוי בדעת ומחלוקת הוא היפך
 הדעת אך יש מחלוקת שהוא לש"ש שהוא באמת דעת גדול
 מחד יותר מהדעת של שלום כי באמת זה המחלוקת הוא
 חסב' ושלום גדול בבחי' את וכן בסופה כשדרז"ל ומוצרים
 שהי' הדעת בגלות צוודאי לה היה מחלוקת לש"ש כי זה תלוי
 בדעת ככ"ל אך הח"כ כשנגאלו מוצרים ע"י משה שהוא בחי'
 דעת אז זכו לזה הדעת הגדול של בחי' מחלוקת לש"ש שהוא
 באמת תכלית השלום וזה בחי' אכילת מנה צפסח כי מלש'
 הוא מלשון מחלוקת ומריב' היינו בחי' המוחין והדעת של
 בחי' מחלוקת לש"ש שהוא בחי' שלום וע"כ היא בבחי' אכילת
 מן שהוא בחי' דעת (עי"פ) וע"כ ארז"ל כי מזה הוא אסותא
 כי שלום הוא רפואה : ה) צר"ה ניסן הי' גמר הקמת המשכן
 שמשם נמשך הכבוד של מלכים (היינו של מלכי ישראל בזמן
 שלותן של ישראל) ושל כל הממונים והראשים וע"כ ארז"ל שניסן
 ר"ה למלכים : ו) נדקה תגיל ממות ר"ת מנת . (אמר
 המעתיק נרא' מזה שדקה מסוגל להנצל צפסח מאיסור חמץ
 שהוא סטרא דמותא עי' מאמר בחזו"רות סי' ה"א ולזכות
 לקדושת אכילת מנה בשלימות ומהו מובן קלת מה שנתייסד
 מקדמונים ומדברי רז"ל ליתן מעות חטים לעניים קודם פסח):
 ז) קריעת ים סוף הוא בבחי' התפל' שבבחי' דין שמתפלל
 הצעל כח הגדול שעי"ז מוכרחת הסע"א להקיא ולהוציא מצטנה
 וקרבה כל הקדושות שצלעה אף גם מוכרחת להקיא ולהוציא
 עלמות חיותה ממש שעי"ז נעשין גרים ונתרבה ונתגדל כבודו
 ית' וזה עי"ז התפשטות הנבוא' בעולם שעי"ז נתברר המדמה
 וזוכין לאמונה שלימי' ולבחי' ההנאה של סגחה ונפלאות
 ולבחי' השיר שיתער לעתיד : ח) ניסן ר"ה למלכים ואז ממנין

ניסן ופסח וספירה ושבועות

כל המלכים למעל וע"כ אז הזמן להתחנן ולבקש מלפניו ית'
 שיתן לנו מלך ומנהיג רועה נאמן שיהי' צבחי' משרע"ה שיוכל
 להאיר בנו ידיעה והשגה כזאת עד שזוכה להשיג ולדעת את
 התכלית האמת ע"י כל מפעלות ה' אשר ברא בזה העולם
 השפל שבשביל זה נברא הכל : ט) פסח הוא צחי' יומין וצמיחין
 הזה מעצורין החושך והעינים ואז עיניהם רואות נפלאות
 ונפלאות אלו הם צעמום ג"כ צחי' פסח גם פסח הוא פס
 סח צחי' תורת אמת היתה צפיה ואור העינים הנ"ל מעוררין
 הגאולה התלויה בלב צבחי' כי יום נקם בלבי היינו שמעוררין
 היום נקם שבלב לבטל שאור וחומץ של יר לב אדם רע שנשאר
 לו מנעוריו ושאור וחומץ שבלב האדם הוא המסית את האדם
 שיסרהר אחר ת"ח שצדור ולומר זה נאה וזה לא נאה שזה
 צחי' חלק לבס (עי"פ) וכשמצטלין השאור והחומץ שבלב הנ"ל
 אז יכול הלב להתלכז בלימוד התור' בשלסובין דרחימותא ומים
 רבים שהם אהבות ויראות חיזוניות א"ה להם לכבות התלכזות
 הזאת צבחי' מים רבים לא יוכלו לכבות את האהב' וכו'
 וכ"ז זוכין ע"י תיקון הצרית שעי"ז זוכין לשלימות התפל'
 ולנמיחת קרן משיח בן דוד : י) עיקר צחי' יליאת מזרים
 הוא שיא' הדיבור והגלות וזה צחי' פסח פסח סח כידוע
 ועיקר הפרנסה והאכיל' כמשך מצחי' זה הדיבור וזה טעם
 מנהג הפיכת השולחן בשבת הגדול עי"פ : יא) השיר של אקדמות
 עם הניגון שלו הוא דבר נפלא וחדוש גדול מאד והוא שיר
 של חשק עי"פ : יב) עיקר גלות מזרים ה' לתקן פגם הדיבור
 שפגמו דור הפלגה וכו' :

אלור ר"ה יו"כ סוכות וכו' : א) קול התקיעות הוא צחי'
 עזות דקדוש' שעי"ז נשבר עזות דסט"א שהוא עזות
 הגוף ועי"ז יכול' הנשמי' להתקרב אל הגוף להאיר בו ולסודיע
 לו מכל ההשגות שלה שהיא רוא' ומשגת תמיד דצרים עליונים
 מאד וכן בכלל העולם נשבר ונתצטל ג"כ העזות דסט"א שהוא
 העזות של כל החולקים והמונעים מלהתקרב אל הקדוש' ואז
 יוכין עי"ז להתקרב אל הרועים דקדוש' שעל ידם עיקר הישגת

קדושת

אלול ר"ה וכו'

קדושת אמונת ישראל : (ב) תיקון שני החתמות שנתתקנון
ציו"כ וכו"ר כידוע כל זה הוא ע"י הקולות דקדוש' כי אז
צועקין ישראל קולות וקול שופר שכולס הם צחי' עזות דקדוש'
שעי"ז הוא תיקון החתמות הנ"ל וע"כ תשרי נקרא ירח האיתנים
מלשון עזות ותקיפות וע"כ בתשרי שמחת ישראל כי עזות
דקדוש' הוא ע"י שמחה : (ג) שופר זה צחי' ירא' שלימי' התלויה
בלב גם שופר הוא צחי' נצואה שנמשכת ע"י יראה הנ"ל גם
שופר הוא צחי' תפלי' שנגאלת ונפדית מן הגלות ע"י שיש
השפעת הנצוא' גם הוא צחי' מה שכל שיה השדה מחזירים
כחם לתוך התפלי' וע"י כ"ז זוכין לאחוז ענינו בכסא הכבוד
ששם שרשי נשמות ישראל ולהיות צחי' מקומו של עולם שעי"ז
יכולין לעשות ר"ה : (ד) תקיעה הוא צחי' התגלות כבודו ית'
תרוע' הוא צחי' התפשטות הנצוא' שג"כ ע"י התגלות הכבוד
שצרים הוא צחי' ביטול אמונות כוזביות ותיקון האמונה
והצטחון דקדושה ועי"ז זוכין לצחי' חידוש העולם שלעתיד
ולהנהגה של השגח' ונפלאות ולצחי' הסיר שיתער לעתיד
וכ"ז כלול צענין תשרי וכ"ז נמשך ע"י התפלי' צחי' דין שעי"ז
מוציאין מהס"א כל הקדושות שבלעה אף גם עזמות חיותה
ממש שזה צחי' גרים וכל הנ"ל כלול ג"כ צענין ר"ה ותשרי:
(ה) יש כמה דברים אבודים היינו מה שאובדים אבידות הרבה
ע"י התאוות ואפי' מי שהוא נדיק אובד ג"כ לפעמים ואפי'
הנדיקים החופרים ומנקשים אחר אבידות הם אובדים ג"כ
לפעמים צחי' עת לאבד (עי"פ) ודע שיש מלאך ותחתיו
כמה ממונים וכולם אחזים צידם שופרות ותוקעים תקיעה
תרועה תקיעה והם עומדים וחופרים ומחפשים תמיד אחר
אבידות וכשהם מוצאים איזה אבידה נעשה רעש ושמהם גדולה:
(ו) ע"י שכ"א צא עם מוחו ודעתו ומקשר דעתו ומוחו שבראשו
שהוא צחי' ראש להנדיק שהוא ראש בני ישראל בר"ה שהוא
ג"כ צחי' ראש נמצא שנתקבצו שלשה ראשים יחד ונעשה מזה
דברים עליונים מאד : (ז) כל מה שהנדיק מזה לעשות נריך
לקיים רק כשמזה שלא ליסע על ר"ה אליו זה אין נריך
לקיים

אלור ר"ה וכו'

לקיים : ח) באמת אין שום זמן כלל כי כל השנה חולף ועובר
כהרף עין וע"כ העיקר הוא ר"ס ותיכף כשחולף ועובר ר"ס
לריכין לייחל ולהכין עצמו על ר"ס הבא : ח) בימי אלול
וימים נוראים עד הושענא רבה טוב לומר אז כל ספרי תנ"ך
מתחלתם ועד סופם : ט) אפי' אנשים כאלו שצכל השנה גם
הנדיק האמת לא היה יכול לתקנם בשלימות אבל כשזוכין
לבא אליו על ר"ס אז גם הם יכולים לקבל תיקונם כי הנדיק
האמתי המופלג במעל' עליוני' מאד הוא עושה בר"ס ענינים
ותיקונים נפלאים מה שצכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות:
חנוכה א) השמן של נ"ח מרמז על שכל וחכמה שעי'
זוכין לשפלות וענוה אמתית ועי"ז נתבטלין
כל הכפירות וזוכין לאמונה שלימה ועי"ז נמשך שפע טובה
וברכה :

פורים א) מלכות המן עמלק הוא מתגבר בתאוות וממון
כדי לתפוס עי"ז כל ניצונות הקדוש' ולהגזיר
ביותר ההסתרות שבתוך הסתרות עד שרוצה להעלים ולהסתיר
את הקדוש' בהעלמה יתירה מאד והנדיקי אמת שהם בחי'
מרדכי בחי' מלכות דקדוש' הם עומדים להלחם כנגדו ולהסויא
בלעו מפיו ולהמשיך דעת גדול וקדוש כזה עד שנתגלין כל
ההסתרות ונעש' מהן תור' וגם מוציאין ממנו כל הממון וכל
הניצונות שבלע ועושין מהן תורה : ב) מרדכי הוא בחי' רב
חסד כי הם במספר השוש שהוא בחי' עתיק שזה בחי'
סיפמ"ע של שנים קדמוניות שעל ידם מעוררין מהשינה אפי'
אותם שנפלו ח"ו וכל השצעים פנים לתורה : ג) עמלק יונק
מפגם הדעת שעי"ז בא ח"ו טומאת פגם הנדית שזה עיקר
טומאת עמלק : ג) עמלק הי' פילוסוף ומחקר וכופר בעיקר
ומשם נמשך דעת הפילוסופים הכופרים בכל התור' כולם
ואומרים שעיקר השגת התכלית הוא ע"י הפילוסופיא והחקירות
ומחליפים פניהם כ"כ עד שאפי' מלוות מעשיות שבתור'
מפרשים רק על שללוות וחכמות שלהם וכופרים בפשוטו לגמרי
וכ"ז הוא מבחי' עמלק שהוא האבן נגף שיש בכל חכמה
מהשצע

פורים

מהשבע חכמות שעי"ז מיי שנכנסם לאלו החכמות ווכל להחליק
וליפול ח"ו ע"י האזן נגף הנ"ל והכנעתו הוא ע"י חמונה
שלימה ומחזות מעשיות ועבודת ה' בפשיטות ובתמימות גמור
כלי שום חכמות והעיקר ע"י עבודת התפל' כי התפל' משנה
הטבע וכתבטלין ממילא החכמות והחקירות שהם הולכים עפ"י
הטבע וזה עיקר התכלית אליו שתי' התפל' נכללת באחדותו
ית' צחי' הוא תהלתך והוא חלקיך :

נגינה (א) כשארם שומע קול ניגון של שמחה ומקשר עמו
עי"ז להשי"ת בשמחה ואם הוא ניגון של עצבות
אזי מקשר עמו להשי"ת בלב נשבר עי"ז יש לקול הניגון עליה
אע"פ שהמנגן הוא אדם שאינו הגון ונתרום עי"ז המלכות
דקדוש' ולזכות לזה בשלימות התיקון הוא ע"י שלומדין בליל'
תורה שבע"פ שהוא גמרא : (ב) יש ניגון של צחי' דרך הטבע
שזה צחי' השמים מספרים כבוד אל וכו' היינו צחי' השירים
ותשבות שמשבחין להשי"ת על ההנהג' של עכשיו שמלצים
כניכול אור השגחתו ית' ע"פ רוב בהנהגת הטבע של תכונת
השמים אבל לעתיד תתטל הטבע לגמרי ויתנהג העולם ע"י
השגחה לבד שהוא צחי' נפלאות ואז יתער שיר חדש בעלמא
ושיר הזה הוא צחי' שיר פשוט כפול משולש ומרובע שזה
צחי' הניגון הנפלא שיתנגן לעתיד על ע"צ נינוח שזה יהי'
קיבול שכרם של כל הנדיקים והחסידים והקול של הניגון והשיר
הזה הוא צחי' הקול המשקה את הג"ע שעי"ז גדילים שם כל
הריחות והירחות הקדושות שהם צחי' מונח דנשמתא והוא
ג"כ צחי' משיח עי"פ : (ג) כל רועה ורועה יש לו ניגון מיוחד
לפי העשבים ולפי המקום שהוא רועה שם כי כל עשב ועשב
יש לו שירה שאומר שזה צחי' פרק שירה ומשירת העשבים
נעש' ניגון של הרוע' וע"י שהרועה יודע הניגון עי"ז הוא
נותן כח בהעשבים להיות גדילים ביותר גם הניגון הוא טוב'
לרוע' בעלמא כי מחמת שהוא תמיד צין בהשמות הים אפשר
שימשיכו ויורידו את הרוע' ג"כ לצחי' רוח הבהמיות וע"י
הניגון הוא ניגול מזה כי נתברר רוח האדם מרוח הבהמ'
ע"י

ק ועובר
בר ר"ה
אלול
תנ"ך
שנה גם
כשזוכין
הנדיק
ענינים
לעשות:
שעי"ז
כתבטלין
טובה
ית מומן
ולסגור
הסתיר
ס צחי'
ולסווא
גלין כל
ומון וכל
צחי' רב
ה צחי'
ה אפי'
לק יונק
עיקר
בעיקר
י כולם
חקירות
שבתור'
לגמרי
חכמה
ג

נגינה

ע"י הניגון הנ"ל וכל המזון כמשך ע"י זה הניגון וכל גידולי הארץ הם בחי' המדות והמשקולות של הניגון וזה הניגון הוא שייך להמלך והשרים ויש ניגון של א"י שזה בחי' קחו מזמרת הארץ וכו' עי"פ :

סבלנות (א) עיקר כל הצריח' מתחלת האילנות עד סוף נקודת המרכז של עולם הגשמי הזה הכל הוא כדי להראות ולגלות רחמנותו ית' נמצא שכל דבר שבעולם מלוכז ומנומס עם רחמנותו ית' ובדבר הזה יש כ"כ רחמנות ונדבר הזה יש כ"כ רחמנות חייבה שזה הדבר יהי' כך בתבנית ודמות וכן וטבע והנסגה הזאת וזה הדבר יהי' כך בתבנית ודמות וכו' כזה והכל כפי חיוב רחמנותו ית' כי הרחמנות הוא שורש כל הצריח' כי הכל נברא כדי לגלות רחמנותו ית' ומזה יכול האדם להבין איך שכל מה שעובר עליו ומתנהג עמו לריך לקבל הכל באהב' ובשמח' ולהאמין באמונ' שלימ' כי כל מה דעבד רחמנא לטב עבד כי השי"ת מנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים כי רחמנותו ית' הוא שורש כל הצריח' כולם כנ"ל :

(ב) כל מה שיש לאדם יסורים ביותר היינו מאנשים רבים ביותר עי"ז נכנע הגוף ונתגדל הנפש ביותר ועי"ז יוכל ביותר לישא ולהקים ולהרים רבים לשרשם : (ג) נגד דביקות אחד להשי"ת מה שזוכין לאיזה בחינה של דביקות במחשב' או בבחי' אחרת צוודחי כל היסורים אינם כלום ועל ידם בעצמם מתקרבים ומתדבקים ביותר אליו ית' :

עצה (א) ע"י תפלה בכוונת הלז זוכין לעזה שלימ' כי התפל' שהיא בחי' מלכות בחי' אשה יראת ה' היא בחי' עזה : (ב) ותקנינו בעזה טובה מלפניך שנתפלת ערבית לריכין לומר בהתעוררות גדול ובכוונה גדול' מאד מעומקא דלבא כי מאד לריכין לבקש רחמים על זה מלפני השי"ת שגזרה לעזה טובה ולידע איך להתנהג וכו' : (ג) קל יותר ליתן עזה

לצדק ומוסר הנהגה מלעמו : (ד) קל יותר ליתן עינים

עינים

עינים א) מי שהוא טוב עין זוכה לאמת ועי"ז זוכה לדביקות : (ג) העינים הם משרתי הכל וכשהראות נתפזר ורוא' כל מה שלפניו היינו שאינו סותם וסוגר עיניו מחיזו דהאי עלמא זהו בחי' נגעי הנפש ע"כ נריכין לסתום את העינים לחצרה ולסוגרם היטב לבלי להסתכל מן הגד כלל היינו שלא יסתכל כלל על תאוות עוה"ז והכליו בכדי שלא לנגע את הנפש רק לנמש הראות ולכוונו היטב להסתכל רק על התכלית האמתית שהוא בחי' כולו אחד כולו טוב ועי"ז נתבטלין כל היסורין : (ג) ע"י שלימות האמונ' והכחמ' דקדוש' עי"ז זוכה האדם להסתכלות קדוש וטהור כזה עד אשר ע"י ההסתכלות לבד שמתכל באיז' דבר עי"ז עולין נילוני אותיות הק' שהם החיות של הדבר ומהאותיות נעשין דיבורים ועי"ז השי"ת משפיע רצ טוב לישראל : (ד) עינים הם דברים עליונים וגבוהים מאד והם רואים תמיד דברים גדולים ונוראים (היינו מראות וחזיונות) ואם היה האדם זוכה לעינים כשרים היה יודע דברים גדולים רק ממה שעיניו רואות כי הם רואות תמיד אך שאינו יודע מה רוא' : (ה) עינין עין הרע וסגול' לזה עיין שיחת הר"כ סי' רוא' :

צדיק א) הצדיק האמת שבדור הוא בחי' משה משיח והוא בחי' מאור הגדול והוא מזהיר ומאיר את התפל' שהיא בחי' מאור הקטן : (ב) אלו בני אדם הבאים להחכם שבדור והחכם מקבץ נפשותיהם שהם הרגונות שלהם ומעל' אותם בבחי' עיבור ומחדש אותם לטובה ואח"כ חוזר ושז ויורד עם הנפשות לזה העולם וממשיך עמהם התגלות התור' הנפשות האלו הם בבחי' החיות שבמרכב' והגופים שלהם הם בבחי' האופנים ונפש החכם צעמו ודעתו הק' הם בבחי' הכסא ויושב על הכסא וכן בבחי' התור' שמושיך יש ג"כ בחי' החיות והאופנים והכסא ויושב על הכסא : (ג) עיקר הארת כבודו ית' בעולם הוא רק ע"י הצדיקים המצדיקים את הרבים ומשתדלים לקרב את הרחוקים ולהחזירם בתשוב' שזה עיקר כבודו ית' וזה בחי' ההספד שלריכין להספיד

צדיק

להספיד על סילוק הצדיקים ר"ל : ד) כל צדיק וצדיק יש לו חלק גדול בהתחלק ובהסתלק הצדיק ר"ל אזי נסתלק עם כל חלקו שיש לו בהתחלק וע"כ קשה אז גם לשאר הצדיקים לומר תורה : ה) הצדיק מבקש ומחפש תמיד לגלות הרגונות של השי"ת היינו הרגון שהי' להשי"ת בכלל הצריח' דהיינו מה שעלה ברגונות ית' לצדוה' את העולם בכלל וכן הרגונות שהי' לו ית' בצרטי הצריח' ובפרטי פרטיות כי כל צדיק משוגע מחזירו בתמונ' ובכח ובטבע והנהג' וכן צרטי פרטיות יש בכל צדיק בפני עצמה ג"כ כמה וכמה פרטים ושינויים בין אחר לאחר וכיוצא בכל הצדוה' כולם דומים נומה חי מדבר בכלם יש שינויים רבים לאין מספר בין כ"א לחזירו וכן כ"א צפ"ע בצרטי פרטיות כג"ל והכל הוא רק מחמת רגון הצדוה' ית' שרטה שזה יהי' כך וזה כך והצדיק מחפש תמיד אחר אלו הרגונות ומשיג ומולא אותם ע"י ההתפארות שמוצא בישראל בכלל ובפרט ובצרטי פרטיות כי כל העולם לא נברא רק בשביל שפה השי"ת על ההתפארות ושיעשועים שיקבל מישראל וכלל הצריח' היה בשביל ההתפארות שיקבל מכלל ישראל ופרטי הצריח' היה בשביל ההתפארות שמקבל השי"ת בצרטיות מכא"ל מישראל וכן השינויים בצרטי פרטיות שיש בכל הנבראים הי' כפי ההתפארות שיקבל השי"ת מכ"א מישראל בצרטי פרטיות מכל תנוע' טוב' שבו והצדיק מחפש ומבקש תמיד ומולא ההתפארו' שיש בישראל בכלל ובפרטי פרטיות ועי"ז יודע ומשיג כל הרגונות של השי"ת שהי' לו בכל הצריח' בכלל ובפרט ובצרטי פרטיות ועי' שהצדיק מגלה ההתפארו' שמתפאר השי"ת עם ישראל שעי"ז נתגלן כל הרגונות של הצריח' כג"ל עי"ז נתגלה ירא' והאב' : ו) כשרגונים הצדיקים לשמוע איזה דיבור מהשי"ת הם עושים תחל' את הדיבור ובוניס אותו ע"י מעשיהם הטובים ואח"כ זוכים לשמוע דיבורים מהשי"ת וזה צחי' עושי דברו לשמוע בקול דברו כי הם עושים תחל' את הדיבור ואח"כ שומעים אותו הדיבור מהשי"ת כי צזה הדיבור השי"ת מדבר עמם וכשהצדיק שומע הדיבור של

תור'

תור'
צירח'
הצדי'
זה ה'
צחי'
צחי'
עלות
ומחמ'
ומגלה
וחותמ'
נעשה
ומוכי'
בשעת
החילו'
מרבית
לאבי'
האדם
של כל
מחמת
רחוק'
הגוף
גדולי'
ובשר
להעם
בשר ו'
רחוק
הנפלא
וכי' ש'
נשבר
עלם ה'
בו זה'

צד"ה

תור' מפי השי"ת יש להדיבור שלימות כי שלימות הדיבור תלו
 בירא' וירא' תלוא באודנין וע"כ מי ששומע דברי התורה מפי
 הדיק בעלמו שזכה לשמוע הדיבורים מפי השי"ת בעלמו ע"כ
 זה השומע מקבל דיבור לשה"ק בשלימות היינו בירא' וזה
 בחי' ה' שמעתי שמעך יראתי : זו יש לדיקים כאלו שהם
 בחי' לימודי ה' היינו שלומדין כזיכור את ה' שנותנין לו
 ענות וכשהשי"ת גוזר גז"ד בעולם והדין לריך להיות דין תור'
 ומחמת שהם כזיכור לימודי ה' ע"כ השי"ת מתייעץ עמהם
 ומגלה להם הדין תור' שגזר על הדור והם מכסין זה הד"ת
 וחותמין אותו בכדי שלא יינקו ממנו החינוכים שלא יהי'
 נעשה ממנו ח"ו דין אכזרי והם כשנגלה להם הד"ת הולכין
 ומוכיחים הדור כדי להחזירם למוטב להמתיק הדין ואפי'
 בשעת מוסר נזהרין ג"כ להחתיים ולהסתיר שלא יינקו ממנו
 החינוכים ח"ו ועל שם זה הם בחי' חותם ואלו הלימודי ה'
 מרבים שלום בעולם כי הולכים לפשר ולעשות שלום בין ישראל
 לאביהם שנשמים : ח) עיקר ענמיות האדם מה שנקרא חלל
 האדם חני הוא הנשמי שהיא עלם הקיים לעד והנה הנשמי'
 של כל אדם היא רוא' ומשגת תמיד דברים עליונים מאד אך
 מחמת עזות הגוף בתאוותיו ע"כ הנשמי' שהיא עלם האדם
 רחוק מבשרו וגופו ואינה יכול' לסמוך עמה ולהתקרב אל
 הגוף להאיר בו ולהודיע לו מההשגות שלה שזה היה טוב'
 גדול' גם להנשמי' כמצ"פ וכן בכלליות בני אדם יש בחי' עלם
 ובשר היינו הדיק הדור החכם האמת שהוא בחי' הנשמי'
 להעם שהם למע' ממנו ע"כ הוא בחי' עלם והם נגדו בחי'
 בשר ומחמת העזות דסט"א שיש צפרט ובכלל ע"כ החכם האמת
 רחוק מהם ואינו יכול להאיר בהם ולהודיע להם מההשגות
 הנפלאות שלו וע"י קולות דקדוש' הן קול אלה' הן קול זעק'
 וכו' שכולם הם בחי' עזות דקדוש' (עיי'ן עזות אות 3) עי"ן
 נשבר העזות דסט"א שהוא עזות הגוף ואז הנשמי' שהיא בחי'
 עלם האדם מתקרבת ומתדבקת להגוף שהוא בחי' בשר ומאיר'
 בו וזה בחי' מקול אלהתי דבקס עזמי לבשרי וכן כשהעם

דבקים

לו
 עם
 ה' ס
 גות
 יינו
 גות
 דיה
 יות
 בין
 דבר
 כ"א
 ורא'
 אחר
 מוא'
 ברא'
 קבל
 מכלל
 שי"ת
 שיש
 שראל
 בקס
 טיות
 ריא'
 ארו'
 ת של
 ייקים
 דיבור
 בורים
 גושים
 ת כי
 ר של

צדיק

דצקים בהחכם האמת כמו צדק הגוף צעם האדם אז הם שומעים הקול הנח' היינו קולו של החכם ושזרת גופם ועי"ז יוכל לסמוך ולהתקרב אליהם ולהודיע להם מההשגות שלו אך לפעמים הגוף רחוק כ"כ מהנשמה עד שאינו צנחי" צדק להענם והוא אפי' כשמתאחד ולועק וכו' אינו שומע הקול בעצמו רק קול הצד' ואינו זוכ' לשבר עצות גופו עי"ז וכן אם אין העם דצקים להחכם כמו צנחי" צדק להענם אזי אפי' כשמתאחד החכם אינם שומעים קולו כלל רק קול הצד' ואינו נשבר ונתבטל עז"ז עי"ז ע"כ לריכין לזה צנחי" שישום היינו עי' שמשום הגוף להנשמה צמזמות מעשיות עי"ז נעשה הגוף צנחי" צדק להנשמה שהוא העצם וכן עי' שמשמשין את החכם נעשין צנחי" צדק להחכם והוא זוכין לשמוע הקול דקדוש' עד שע"ז נתבטל העצות דמט"א ועי"ז זוכין לזה לשלימות האמונה שהוא כלליות הקדוש' שמקבלין מהצדיקי הדור החזוניתיים :

ט) יש תור' גנוז' ונפוכ' וכן צדיקים גנוזין שאין העולם כדאי להשתמש לאורם ומי שכיפי' את לבו ומקשר אותו לדעתו היינו שלבו ברשותו שכופף את יצרו אזי לפי צחינתו זוכ' לראות את האור הגנוז היינו שמיג' אור התור' הגנוז' והצדיקים הגנוזים ה' הצדיק העובד את ה' בדביקות גדול ובשכל גדול כשהוא נופל לחיז' מדרגי' פחות' מונח' העפי' שזאת המדרגי' שהוא עכשיו בה גס היא מדרגי' גדול' לערך שאר הצדיקים העפי"כ מחמת שלפי ערכו הוא צדי' נפילי' ע"כ הוא מתצייס בצו המדרגי' כאלו חטא איז' חטא ועוש' תשוב' עלזה כאלו חטא ובה עי"ז לבוש' גדול' שהוא צנחי" אור התפילין ונתחדדן השכל והמוחין שלו ביותר ונתוסף בו הכר' וידיע' חדש' בהשגות חלקותו ית' : א) הצדיק שלבו פתוח בצחמו צנחי" ולבו הלל בקרבו עי"ז יוכל לחדש מעש' בראשית ולעשות נסים ונפלאות בעולם כי לצ הצדיק הג"ל הוא צנחי" בריאת העולם ממש : יב) עי' לשה"ר מסתלק מדעת דקדוש' ומתגבר הכח המדמי שסס צנחי" כלל התאוות וההבנות בהבמות והתיקון לזה הוא עי' הצדיק האמת שזכה לרוח"ק רוח נבוא' : יג) לפעמים יש צדיק אחד שבאחגלייה אין לו שום ממשל' ואעפי"כ

ואע"פ
ואפי'
ממשל
צדק
זוכין
מטה
שהוא
אל
הצדיק
מש
שקבל
ה' ש
רשע
זאת
צדיק
לו זה
לו זה
כשק
אם
ממים
שארז'
דעים
זה
חיות
הכח
האמתי
ולדת
זו
הוא
את

צדיק

ואע"פ כן באהכסיה ובהעלם גדול הוא מושל על כל הדור
ואפי' על כל צדיקי הדור כי כל נשמותיהם הם כולם תחת
ממשלתו ומלכותו וכולם נכנעים וכפופים אליו רק שהוא
בהעלם גדול : יג) הצדיקי אמת ע"י אהבה דקדושה שלהם
זוכין להצריח ולהחיות את הרוח הדופק שלהם . וע"י זה
מטהרין הידים שלא יהי' בהם שום אחיזה לזוהמת הנפש
שהוא בחי' עלצות רוח בחי' עלצון ידים ואז נתגששין הידים
אל השמים עד שהם בעלמן בבחי' שמים עיפ"כ ועי"ז זוכים
הצדיקים לקבל דיבורים מן השמים . וכל הדיבורים שמקבלין
הם אין לגנות את המקבל אף אם אין הלכה כמותו מאחר
שקבל מן השמים ומה שאין הלכה כמותו זה בחינת דרכי
ה' שא"א להשיג כי זה בחי' צדיק וטוב לו צדיק ורע לו .
רשע וטוב לו רשע ורע לו שכניכול אפי' משרע"ה לא השיג
זאת כמשרז"ל כי צדיק וטוב לו זה בחי' הצדיק שהלכה כמותו
צדיק ורע לו זה בחי' הצדיק שאין הלכה כמותו . רשע וטוב
לו זה בחי' הרשע שמקורב לצדיק שהלכה כמותו . ורשע ורע
לו זה בחי' הרשע שמקורב לצדיק שאין הלכה כמותו . וע"כ
בשמקבלים דיבורים מן השמים אין לגנות אף המקבל אף
אם אין הלכה כמותו כי זה בחי' מחלוקת לשם שמים . לשם
שמים דייקה . וע"כ באמת אלו ואלו דברי חלקים חיים כמו
משרז"ל ומה שאין הלכה כמותו הוא באמת נפלאות תמים
דעים שא"א לנו להבין ולהשיג : יד) כשאין לו אמונת חכמים
זה בחינת הסתלקות החכמים כי אע"פ שהם עדיין בחיים
חיותם אעפ"כ מאחר שאינו מאמין בהם אין לך הסתלקות
החכמים גדולה מזה . ועיקר שלימות אמונת חכמים הוא
להאמין בהם שאינם מסתלקים כלל כי זכותם ואור תורתם
בדקתם חי וקיים לעולם כמו שאמרו רבותינו ז"ל צדיקים
אפילו במיתתם נקראים חיים :

לפעמים מקבל הצדיק על עצמו יסורין בשביל העולם .
הוא כמו חילוף שמחליף עם השי"ת בהשפעה וההשגחה
את אינו רוגז בה ומקבל על עצמו יסורין כי הוא בוחר

צדיק

בהשפעה והשגחה רוחנית יאותה ההשפעה שהלכה לה נתפזרת
 בין העולם : ע"ז) הצדיקי אמת ע"י שנחלקים זה מזה וכ"א
 מושך עצמו לזד אחר עי"ז נעשה צניעם בחי' חלל הפגיו
 שהוא בחי' נמוסם האור לדדון ובתוך החלל הפגיו הם
 נצראו העולמיות ע"י הדיבור כמו כן כל הדברים שכ"א מדבר
 הכל הוא רק בשביל בריאת העולמות והמדות שנעשה ונתהוו
 על ידם בתוך החלל הפגיו שצניעם כי הצדיקים צוראים
 הכל ע"י דבריהם כמ"ש רז"ל מה אבא עצדית שמיא וארעא
 צמילובי אף אתם כן ואפי' ע"י שיחת חולין שלהם ואפי'
 מאלו הדיבורים שנדמה להעולם כאלו אחד מדבר על חברו
 וחולק עליו גם מזה נעשה חוזה התהוות הצריחה אך צריכין
 ליזכר שלא לדבר יותר מדאי רק כפי הנורך לצריחת העולם
 לה יותר צדי שלא יסי' צבחי' ריבוי האור שעי"ז ה' שצירת
 כלים שעי"ז התהוות הקליפות ר"ל : יע' כמו שאסור לאדם
 לעיין ולהרהר כלל בהתכמות והמזכות הצאים מבחי' חלל הפגיו
 כי יוכל לזא עי"ז לאפיקורסות גמור ר"ל : על זה באמר כל
 באים לא ישובן וכו' (עיין תקינות וכו' אות ט) כמו כן מי שרוצה
 לעיין ולהסבין בשכלו דייקא ענין המתלוקת שיש לפעמים בין
 גדולי הצדיקים אמתיים יוכל לזא עי"ז לאפקורסות ה"ו כי
 זה המתלוקת הוא ג"כ סוד בחי' חלל הפגיו ככ"ל . על כן
 צריכין להתחזק רק באמונה לזד להאמין כי אלו ואלו דת"ה
 רק שא"א לנו להסבין זאת : יח) התלמידים הם משרש אחד
 עם הצדיק שהוא רצם וסם תלויים בו כענפים באוץ שהאיל
 יונק חינתו משרשו והענפים יונקים החיות דרך האוץ וכן
 צזה כמו בחינות כי יש תלמידים שהם צבחי' ענפים וכן
 שהם צבחי' עלים וכן שאר הצחינות : יע) המוחין של הצדיק
 הם בחי' תפילין ומה שהצדיק משפיל עצמו לפעמים לדברים
 קטנים ומנוכס כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו הזכו אז
 הצדיק בחי' מותרו מוחין זה בחינת רצועות של תפילין
 כ) יש צדיק אמתו שהוא יסוד העולם כמ"ש וצדיק יסוד
 עולם וזה הצדיק הוא רק יחיד בעולם כי הוא יסוד עולם

שכל

ר

ו

שששש

צדיק

שכל הדברים נמשכין ומנו ואפי' כל הדיקים הם רק ענפים
 ומנו כ"ח לפי בחינתו. יש שהוא בחי' ענף ומנו ויש שהוא
 בבחי' ענף וין הענף וזה הדיק היחיד בעולם הוא ענו
 וספל ומשים עלמו כעפר ועי"ז יש לו כח המושך להמשיך כל
 הדברים אליו וזה הדיק מושך כל הספעות לעולם. גם
 הוא בחי' משכן כי יש לו כח המושך להמשיך חלקות למקום
 שהוא שם וכל הכבוד שיש לכל אדם שבעולם מקטן ועד גדול
 כולם הם מקבלים רק מזה הדיק כי כל הכבוד והגדולה
 הוא רק אליו וכולם מקבלים מינו וכן התחדשות הכבוד כי
 בכל פעם נתחדש הכבוד שזה המונס צא להסתמנות אחת
 ונתחדש הראשיות והכבוד. הוא הכל ע"י זה הדיק כפי
 הקמתו את המושך בכל פעם שמשם צא כל הכבוד: (כח) יש
 בחי' מואה נפשי דהיינו כמו מי שהוא למא' מאד שזאת
 אפי' מים הרעים כמו כן גם בעבודת הבורא ית' יש בני
 אדם שהם תמיד בבחי' למאון ולומדים ועובדים עבודתו ית'
 תמיד והם תמיד בבחי' למאון כי נפשם שוקקת תמיד לעבודת
 ה' אך שהוא בלא זמן ושכל כי לפעמים ביטולם של תורה
 זו היא קיומה וכמ"ש עת לעשות לה' הפרו תורתך ועיקר
 המאון הוא מחמת שהם בבחי' מוחין דקטנות ואינם זוכין
 לבחי' התחדשות המוחין והם בבחי' סומים ועורים בעבודת
 ה' והסומא חין לו שובע כמארז"ל וע"כ אינם יכולין להשיע
 את נפשם ולרוות למאונם בעבודת ה' וזה מעלת הסתקרות
 והסתדבקות לדיקים כי עי"ז זוכין שהם העבודה בבחינת
 ראיה ושכל שאז הוא בבחי' גבול וזמן כראוי ולא בבחינת
 מאון: (כג) בכל דיק אחתי יש בו התגלות משיח ואע"פי
 שאין בו התגלות משיח יש בו מדה של משיח שהוא בחינת
 משה. היינו שהוא עניו מאד וכו' ויודע שפלותו באמת:
 חשיבות וגדולת ישראל עד שמוסר נפשו וחיותו בעד ישראל
 וכל זה זכה ע"י שעשה תשובה שלימה כ"כ עד שנדחה הרע
 לגמרי ונעשה כולו טוב שזה גם כן בחינת משה משיח:
 (כד) לפעמים ע"י מה שאדם לדיק נע ונד בתוך ביתו יכול לשגך
 את

שזרת
 כ"ח
 סכנו
 הזם
 מדבר
 תהום
 ראים
 ארעה
 ואפי'
 חבירו
 גריבין
 העולם
 שבירה
 לאדם
 הפנוי
 מר כל
 שרונה
 ס בין
 ד"ז כי
 על כ
 דא"ה
 ש אחד
 סהאיל
 לו וי
 ים ית
 הדיק
 לדברים
 סו אל
 יילק
 ק יס
 ד עולם
 בל

צדיק

את האז שהוא צדיק דינים ויכול להחיות מתים שהיו חיים : ארעה
(כד) האדם אם עובר עביר' ח"ו אינו רואה עד היכן הפגם מגיע שבמק
אבל הצדיק רואה עד היכן הפגם של כל אחד מגיע . כי מפורס
הצדיק יש לו עיני ה' כצבול צבחינת עיני ה' אל צדיקים ביותר
ועיני ה' משוטטות בכל הארץ . ולפעמים כשהצדיק רואה כלל ג
להעניש את אחד אזי נותן את עיניו צו סיינו שהיו רואים כי גם
בעיניהם של צדיקים ועי"ז הוא רואה מה שפגם ואין עונש כ"ל :
גדול מזה כשהאדם רואה בעיניו מה שפגם : (כה) יש צדיק מכל ש
אשר השיג אור גדול כהתה"ק ומעשיו ג"כ בשווים לפי אור היום
השגתו בתורה ואזי לדקתו ותורתו שניהם מתיישבים בשוה כן צד
ונחה ולפיכך דעתו נוחה עם הצריות ויש צדיק אשר אור היום
השגת אור תורתו גדולה מאד ממעשיו ואזי אורייתא קמרתתא קמנה
ציה וא"א שתהא דעתו נוחה עם הצריות ומעורבת עם צדוקים
המון עם כמו הצדיק הנ"ל : (כו) כל צדיק סדור הוא צדיק הש
משה משיח וכשמחדש בתורה הוא צבחי' ורוח אלקים דליניו ו
רוחי של משיח מרחפת על פני היום שהיא התורה . ובמנון כן
שמיח סביל מרעין עבוד כל ישראל לכפר עליהם כמ"ש והואמה ח
מחולל מפשעינו כמו כן כל צדיק סדור הוא סובל יסורים ענין
בשביל כלל ישראל להקל מעליהם . גם מה שאין לנו זוכים מה
להשיג הצדיקים של חידושי תורה של הצדיק כמות שהם כמולפים
שינאו מפי הצדיק בצבחי' מרומים רק לריבין לפרשם לנאום כ
צדק חול בלשון אשכנז או כיוצא בזה בלשון חול שרגילין חמת
לדבר צו זה ג"כ צדי' והוא מחולל מפשעינו צדי' דאחצבדי צדיניהם
חול בצדיניהם וזה ג"כ אלל הצדיק צבחינת סביל מרעין לכפרהו ה
על ישראל : (כז) לפעמים כשהתלמידים מתענגים ומשתעשעים גר עי
מאוד באור תורת רבם ומתפעלים עי"ז כ"כ עד שמצבחים תורה
אותו בפניו עי"ז הוא מגלה להם אח"כ עוד חידושי תורה העו
וכמוצא בזה הרבה בזה"ק מענין הצבחי' עם רבם הקדוש מדת
ר"ש בן יוחאי : (כח) יש צדיק שהוא צבחי' המוצא בזה"ק כל צד
מעין דנפיק מאתר חד ואזיל מתחות לארעה עד שנובעך ש
ונתגלה ויוצא במקום אחר עוד . ואף במקום שהולך תחת צד
ארעה

צדיק

חיים: ארעה הוא משקה שרשי חילגל . כמו כן יש נדיק חמית
 ונגיע שבמקומו הוא מפורסם גדול ובמקום אחר הסמוך לו אינו
 כי מפורסם ואינו חשוב כלל ושבו במקום אחר הוא מפורסם
 דיקים ביותר . אך בחמת הפי' במקום שאינו מפורסם ואינו חשוב
 רזה כלל גם שם עיקר הקיום והחיות על ידו רק שהוא בהעלם
 רואים כי גם שם דאזיל מתחת ארעה הוא משקה שרשי חילגל
 עונג כ"ל : כט) כמו שהשמש שהיא גדולה כמה אלפים פעמים
 ש נדיק מכל שטח הארץ והיא בענמה מאירים בשום תמיד בתחילת
 פי אור היום ובחמלע היום רק המניעה היא מחמת הארץ המפסקת
 בשוכסנין בני אדם ובין השמש ע"כ אין האור מתפשט כ"כ בתחלת
 יור אורהים רק מקלת מקלת עד שנתפשט על הארץ אף שהארץ
 קמרתתקטנה מאוד נגד שטח השמש אף ע"פ כן מחמת שכני אדם
 בת עסמוכים לה ביותר ע"כ היא מפסקת מלראות אור הגדול
 א בחיל השמש והוא כמשל המטבע הקטנה אם יחזיק אותה נגד
 קים דלוינו ובסמוך להם ממש אז ימוע ע"ז מלראות הר גדול ,
 ובמוע כן ממש אור הדיק האמת וכן אור התוה"ק הוא גדול
 ש והואמה אלפים פעמים כנגד כל שטח מהות העוה"ז וכמארז"ל
 יסוריסענין התורה להדיא עיפ"כ כי בחמת התוה"ק והלדיקי אמת
 ו זוכיסם מאירין בכל העולמות כולם באור גדול מאוד ואורם גדול
 הם כחולפים ורצנות פעמים מכל העוה"ז והכליו והם מאירים תמיד
 שם לנשום כמו השמש כ"ל והמניעה היא רק מלד המקבלים היינו
 שרגילי חמת שכני אדם משוקעים מאוד בהכלי עוה"ז והוא סמוך
 אלתעצתויניהם מאוד ונדמה להם שאין טוב מזה ע"כ העוה"ז אף
 יין לכפרהו קטן ומועט מאוד ואין בו ממש כלל אעפ"כ הוא עומד
 תעשעים נגד עיניהם ומונע אותם מלראות אור הגדול והקדוש של
 משבתיס תורה והלדיקי אמת וכמו שאמר הבעש"ט ז"ל אי וי אבוי .
 מי תורה העולם מלא אורות וסודות נפלאים ונוראים והיד הקטנה
 הקדושהמת בפני העינים ומעכבת מלראות אורות גדולים כאלה
 זוה"קבל בחמת אם יסים האדם זה הדבר עזמו אל לבו שיטב
 ד שובעך שהדבר קטן ומועט כזה מעכב ומונע אותו מלראות
 אך תחות דות גדולים כ"כ וז"ל מחמת שהוא סמוך מאוד לנגד עיניו

היי

עא

צדיק

אזי צהעצרה צעלמה ווכל להעביר העוה"ז מנגד עיניו דהיינו
 שיטה עיניו מן העולם ולא יסתכל על העוה"ז רק ירים ראש
 ויגביה עיניו ויסתכל למעלה מן העוה"ז הקטן מאד ומפסו
 וחונן ואז תיכף יזכה לראות האור הגדול והמופלג של התורה
 והצדיקי אמת בשלימות : (א) מיי שרואה האמת אפשר
 לידע מעלת הצדיק ע"י האנשים המקורבים אליו כי הצדיק
 צעמוו ח"א להשיגו כי אין צו שום תפיסה כי הוא למעלה
 לגמרי לגמרי משכלינו רק ע"י אנשיו המקורבים אליו שסעול
 אינם רחוקים עדיין מהם כ"כ ובהם יש להם תפיסה והשג
 על דם יכולים להבין מעלת הצדיק : (א) כשצא נשמה קדוש
 להעולם עם הענפים השייכים לס' אזי הקליפה ומסבבת אות
 רק נשאר פתח נגד אמונה שכנגד האמונה הפתח פתוח
 ולפעמים מחמת פגם הענפים משליכין אותם משם ואז
 מתפשטת הקליפה גם על הפתח דהיינו משליכין ומפיק
 אותם מן האמונה ואזי אין יכולין ליכנס ולהתקרב אל שרש
 שהוא הנשמה הנ"ל . והנה סתימת הפתח דהיינו האמונה
 ע"י פגם הענפים כנ"ל הוא רק לפי שעה דהיינו צעת שצריק
 להשליך לחוץ את מיי שאינו ראוי להתקרב אל תיכף אח
 חוזר הפתח ונפתח כבתחלה וכשיש ח"ו ריבוי פגמים הרב
 אזי מתיראין וחוששין שלא יסתום הפתח לגמרי ח"ו כ
 התגברות הקליפה המסבבת הנ"ל ואזי מעמידין שם צפת
 הנ"ל ירח שמים שהוא צעמוו עומד לשמור שלא יכנסו לו
 ואעפ"כ הוא תועלת נגד הקליפה המסבבת הנ"ל שא"א
 להתגבר ולהתפשט על הפתח מחמת הירא שמים שעומד
 וע"י מס"ג דהיינו שמוסר נפשו לנסוע ולהתקרב אל הצד
 ע"ז אפשר לדבק עצמו אליו אך אע"פ כן ח"א שיאיר א
 החכמה דהיינו הנוה צעמוו : (ב) התלמיד והרב הם צ
 חמה ולבנה ואם התלמיד יש לו פנים היינו צחינת אבן
 נהירין אזי יכול לקבל ה"י פני הרב עד שיתראה צפניו
 פני הרב ממש כמו שהלבנה מקבלת אור השמש . וזה ע
 קבלת פני ע"ה היינו קבלת פנים של הרב לתוך הפנים
 ממש

מוח
 אבן
 צה
 דק
 על
 צה
 (ל)
 שית
 שה
 ודר
 ולפי
 לרפ
 הכ
 גס
 צסי
 (ה)
 מרח
 ה"ו
 להיפ
 שכש
 כאלו
 צצח
 על
 ויהס
 הס
 אהב
 השפע
 (ע"י)
 שלא
 אל
 נעשה

צדיק

ומוש . אך אם התלמיד אין לו פנים דהיינו שהוא צנחית
אנפין חשוכין ע"י שהוא משוקע בתאוות וממון אזי אין מתראה
צתובו פני הרב . וכן מי שהוא עזות פנים אין לו פנים
דקדושה ואינו יכול לקבל פנים צנחי' הנ"ל : לג' מי שמדבק
עלמו בחמת לדברי תורה היוגאים מפי הצדיק ונהנה מהם
בחמת צוודאי ח"א לו אח"כ לסבול ולחפון כלל חיי העוה"ז :
לד' יש שצא אל הצדיק שהוא רופא חולי הנפשות ורואה
שיתן לו הצדיק רפואות היינו הנסגות ודרכים כפי מה
שהוא יודע אלל בחמת הצדיק יש לו רפואות יקרים והשוים
ודרכים ישרים אחרים שצריך להנהיגו לרפואתו האמתית
ולפעמים ח"א לו להצדיק לגלות לו פנימיות התור' הצריך
לרפואתו צכדי שלא יהי' נעשה חללו וזה סם מות ח"ו ע"כ
ההכרח להלביש לו פנימיות התור' צד"ת אחרים ולפעמים
גם זה אינו יכול לקבל . ומוכרח הצדיק להלביש התור'
צסיפורי דברים חיוביים למען יוכל לקבל הרפואה הגונה :
לה' כשהעולם אלל הצדיק אזי יש לו מושלה : לו' כהשי"ת
מראה פנים שוחקות חיים וטובה לעולם ולהיפך להיפך
ח"ו וכן הצדיק כשנראה פנים שוחקות הוא טוב וכן
להיפך : לו' יש צדיקים אמיתיים שיש להם כח הזה
שכששותין יין לפעמים זוכין לקבל חכמה ומוחין קדושים
כאלו עד שיכולין ע"י זה לכפר ולמחול עוונות ישראל
צנחי' ואיש חכם יכפרנה : לח' הצדיקים שצדור הם יושבים
על סדר העיגול והם צחי' צ"ד והשי"ת הוא ראש צ"ד שלהם
והם יוצא המשפט לכל אחד ואחד הן לזכות הן לחובה וכן
הם מחלקין הפרנסה לבאו"א הראוי לו והעיקר הוא שיסי'
הצבה צנייהם עד שיהיו צנחי' רואין זא"ז : לט' כשנמשך
השפע הצאה ע"י יראה תתאה שצאה מודברים תחתונים
עייין יראה אות יח' אזי צריכין לעשות כלי לקבל השפע
שלא יינקו ממנה החיובים וע"י ההשחוקקות והרצון לנסוע
אל הצדיק נעשה רושם וצוור הכלי ואח"כ כשצא אל הצדיק
נעשה הכלי : מ' עיקר הרגשת העניו ישעשוע עוה"ז וכל

השי"

W

צדיק

הש"י עולמות שעתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק ולדיק הוא
רק בלב כי הלב יכול לתפוס במקומו עד אין חקר ואין מספר
ושם מקור הרגשת כל התענוגים והשיעשועים וע"כ אפשר
שישב אחד אלל חזירו במקום אחד ולזה יס' לו כל התענוגים
והשיעשועים וכל הש"י עולמות וחזירו אעפ"י שישב אללו
לא ירגיש כלום כי לבו חסר מכל זה מכל הטובות והשיעשועים
שיש לחזירו הצדיק בתוך לבו אשרי לו : מא) לפעמים יכול
להיות שלא ימלאו בקשת הצדיק כי זימנין דשמע וזימנין דלא
שמע כשארז"ל אבל יש צדיק שיכול לגזור ולומר אני אומר
סיס' כן : מב) לפעמים אדם מתקרב ללדיק האמת ואח"כ
אובד העשירות דע כי זה מחמת שהוא רואה דבר יקר מאוד
סיינו אור הצדיק שהוא יקר מפז ומפנינים ואע"ג דאיהו
לא חזי מזלו חזי ואזי משליך המזל העשירות כלאחר יד
מכש"כ כשזוכה להרגיש גם בעלמו שהסתקרבות להצדיק הוא
יקר מכל העשירות שבעולם אזי בוודאי אינו משגיח על ממון
ואינו רואה בעשירות כלל : מג) יש צדיק גדול מאוד עד שאין
העולם יכול לסבול קדושתו ומחמת זה הוא מתעלם מאד ואין
רואין ממנו שום קדושה ופרישות יתירה : מד) כשהאדם
מאמין בהצדיק בלי שום דעת אפשר לו ליפול כי מאמונה
לכד אפשר ליפול אבל אם יש לו גם דעת שמצין גם בהדעת
אזי א"א לו ליפול : מה) מדירת הצדיק ניכר מעשה הדור
מן יש צדיקים בני עליה גדולים מאוד שהנשמות שמתשיכים
לצנייהם הם צנחי למעל' מששים רבוא נשמות ישראל :

מז) הצדיק שממית עלמו בחייו עי"ז הוא זוכה גם בעודו
בחיים לחפש בגנוייה דמלכא שזה תכלית כל תענוגי עוה"ב :
מח) יש צדיק שהוא גדול במעלה כ"כ עד שאין מקנה שום
צדיק לא בעוה"ז ולא בעוה"ב רק אותו ית' לכד צחי' בקנאו
את קנאתי : מט) בכל דור ודור יש רועה ישראל צחי' משה
רעה מהיומנא וזה הרועה עושה משכן ומזה המשכן מקבלין
התנוקות שצ"ר הכל פיהם שאין בו חטא ומשם מתחילין
לקרות ולהכנס לתוך התורה ודע שכל הצדיקים שצדור בכחו"א

צדיה

יש בו בחי' משה וכאז"ל הוא בחי' רועה ועושה בחי' משכן
 וב"ל לפי בחינתו לפי בחי' המשכן שהוא עושה כמו כן יש
 לו תיכונות שמקבלים הכל פיהם משה ולידע כל זאת דהיינו
 לדעת כל נדיק ולדיק איזה הם התיכונות השייכים לו וכמה
 הם מקבלים ממנו ולידע כל הבחינות שיש בזה והדור שיבא
 מהם עד הסוף דע שמי שיכול לדון את כל אדם לכ"ז ולחפש
 ולמצוא הנקודות טובות שיש בכ"ל מישראל אפי' בפושעי
 ישראל שעי"ז יש לו בחי' גבוה כזו שכל הנקודות טובות תאבדים
 אליו וכלולים בו שעי"ז הוא יכול להיות חזן וש"ל בתכלית השלימות
 (עי"פ) הדיק הזה הוא יודע כל זה הכל בשלימות בבחי'
 משארז"ל החזן ריאה היכן התיכונות קורין : ט תיבף
 כשטועמין טעם הטוב של התורה של הדיק האמת אזי אפי'
 צעת ההתרחקות שהוא בחי' לילם וחושך היינו אעפ"י שנמנע
 אח"כ ואינו מתקרב אעפ"י תמיד תאיר לו אור התורה
 שטעם אלל הדיק האמת : נא) הדיקים הם גבורי כח
 עושי דברו שהם עושים ומנהיגים עם הדיבור כרונס ויכולין
 לשנות הטבע ע"י שלימות דיבורם : צ) כשהדיק בלער ובלרה
 ר"ל כמה וכמה נשמות שצעות"ז ושצעות"ב מקוננין ומתאבלין
 על לערו וגם השכינה מקוננת וכשזוכה לרפואה והרחצה
 אזי מתנחמין כולם ונמשך שמחה לכולם : ג) החכם גדול
 שבקדוש' הוא יכול לקשר כל הרגונות שבעולם לשורש הרגון
 ששם הוא בחי' הסתלקות משה כידוע ועי"ז הוא מתגבר
 ומכניע וסותר דיעות חכמי הטבע שכופרין ברגון היינו
 שרונים להראות בחכמתם המוטעת שהכל עפ"י הטבע וכאלו
 אין שום רגון ח"ו אך כנגד זה החכם שבקדוש' הכל יש
 בחי' מלא הנחש שהוא שורש חכמת הטבע וניקתו מזקני
 הדור שאין בהם שלימות (עי"פ) ולריבין להכניע אותו ע"י
 נדק : ד) הרבי והחכם אמת שבדור ע"י שעוסק לדבר עם
 תלמידיו ולהכניס בהם דעתו עי"ז נכנסים המקיפים שלו
 לפניו היינו שזוכה להשיג בכל עת השגות וידיעות חדשות
 והמקיפין שלו הם בחי' למעלה מהזמן של כל עוה"ז כי הם

בחי'

הוא
 מספר
 פשר
 נוגים
 אללו
 וועים
 יכול
 דלא
 אומר
 אח"כ
 מאד
 איהו
 אר יד
 הוא
 ממון
 שאין
 ואין
 האדם
 אמונה
 הדעת
 הדור
 שייכים
 ל :
 בעודו
 וזה"ב :
 א שום
 בקנאו
 משה
 מקבלין
 תחילין
 כאז"ל

צדִים

בחי' שיעשוע עו"כ בחי' תכלית הידיעה בחי' שפע הכתר :
 (נח) לפעמים אורו של הדיק הוא גדול מאד מאד עד שא"א
 להתלמידים לקבל ממנו במקומו ע"כ מוכרח הדיק להוריד
 ולהכניע עצמו אלס וליך אליהם כדי שעי"ז יתמעט ויתגשם
 האור קצת כדי שיהיו יכולים התלמידים לקבלו ובשביל זה
 מוכרח הדיק לפעמים ליסע על המדינ' להאיר להתלמידים
 וזה דווקא מגדל עולם הפלגת מעלתו מאד כי כל מה שהדיק
 הוא צמעל גדול ביותר הוא נריך לנמס ולהוריד עצמו
 לענוה וקטנות ביותר כדי שיוכלו הקטנים ממנו לקבל האור
 שזה בחי' במקום גדולתו שם אתה מוצא ענוותנות :

(נו) עיקר הדבר שנריך הדיק להאיר בתלמידיו הוא להגדיל
 דעתם ולהוילא אותם מבחי' מוחין דקטנות למוחין דגדלות
 שזה בחי' המתקה ולפעמים הוא מאיר בהם ע"י הארת
 פנים ונחמות שמנחם אותם ומאיר להם פניו בפנים שוחקות
 אנפין נהירין ולפעמים אינם יכולין לקבל עי"ז ואז נריך
 להאיר בהם ע"י יסורין שנריך לייסרם ולבזותם כדי לבטל
 אותם בכדי שיוכלו לקבל אורו שזה בחי' אע"א דלח דליק
 מצטטין ליה : (נז) מה שהדיק מוכרח לפעמים להוריד עצמו
 ולבטל עצמו קצת מגדולתו כדי שיוכל הקטן לקבל כנ"ל זה
 הביטול והקטנות שלו הוא רק לפי שעה ואח"כ חוזר למעלתו
 אבל עי"ז הוא מתקן ומגדיל את הקטן לגמרי ויש חילוקים
 בענין קטנות והכנעת הגדול אלל הקטן כדי לקבל אורו כי
 לפעמים הוא רק בתנועה צעלמא ולפעמים נריך לילך ולנסוע
 אליו והכל לפי הענין : (נח) הדיק האמת שעוסק לקרב בני
 אדם להשי"ת הוא עיקר ההתפארות שהשי"ת מתפאר בישראל
 (שזה בחי' תפילין שלו ית') כי על ידו כל ההתקרבות
 וההתפארות וע"כ מי שמתכלל בו ועיקר הדבר בשעת הקיבוץ
 מהבאים אליו לשמוע דבר ה' וביותר זר"ה שאז הוא זמן
 הקיבוץ הגדול ביותר ואזי ההתפארות גדול ביותר מחמת
 שמתקבלים הרבה בני אדם החפצים להתקרב אליו ית' ואזי
 נתגדל ונתוסף פאר ויפוי הדיק כי הוא צעלמו עיקר
 ההתפארות

צדיה

הסתפחות כנ"ל ואזי מי שמסתכל בו בחמת ציה הצדיק
האמת זיה צחי שמסתכל ורואה באור התפילין של הש"י ואזי
הוא מוקבל עי"ז ג"כ צחי תפילין מוחין ואזי נעשין עיני'
בצחי עיני ה' ואזי בכל מקום שהוא מסתכל נמשך צחי
קדושת ח"י צחי אורח דח"י מהכים : נט) הצדיק הוא צחי
שבת צחי נקודה הפנימית שבתוך העיגולים שסס צחי ששת
ימי המעשה שסס צחי העיגולים שסביב הנקודה והבע"ד
מתגבר על האדם ומזמין לו מניפות ואינו מניח אותו להתקרב
אל הנקודה הפנימית שהוא הצדיק שזמנו יונקים הכל אך
כ"ז שהוא בתוך כלל ישראל שזה צחי שהוא עדיין בתוך
העיגולים ולא ינא מן העיגולים לגמרי ח"ו עדיין יש לו תקום
להתקרב אל הנקודה הפנימית הנ"ל : ס) כשהצדיק הגדול
האמת מנגלה חידושי תורה נפלאים ונוראים עי"ז נתגלים
גם איזה קטנים במעלה כי נעשה רעש גדול מזה שזה מנגלה
חידושים נוראים באלו ועי"ז הכל רנים ומתקבצים ובאים
לאיזה קטן במעלה לשמוע ממנו איזה חידושי תורה וסוף
עומד עצמו על איזה פסוק ואומר להם מזה שאומר :
(א) האדם נתהוה מד' יסודות אש רוח מים עפר וכל אלו
הד' יסודות נמשכין מייסוד הפשוט שהוא צחי הצדיק יסוד
עולם שזמנו נמשכין כל הד' יסודות גם הצדיק הוא צחי
הנזהר היוצא מועדן להסקות את הגן וכו' : סב) כל הדורות
כולם נמשכין מהצדיק שהוא הראש האמת צחי ראש בית
וכשח"ו זה הצדיק נסתלק ונתעלם אעפ"י שלו נעצמו אין
הפסד כלל בזה שנתעלם ונסתלק כי אם נתעלם ונסתלק
מכאן הוא גדול ומפואר בעוה"ב אבל על הדור יתום שנשארו
הוא רחמנות גדול מאד כי הם כיתומים ממש ומתגלגלים
בראש כל חונות ואין איש לאסוף אותם ולהכניס אותם הביתה
אבל כשיש זה הצדיק שהוא הראש בית אזי כל בני הדור
כולם בצחי בני בית : סג) זה הצדיק שעוסק ביותר בעסק
התפלה היינו שמרבה לדבר עם אנשיו ומזהירים מאד להרבות
בתפלה בכוונה ובכח גדול וכן לעסוק בהתבודדות ושיחה בינו

צדיק

לבין קונו וכו' על זה הצדיק יש עפ"י רוב מחלוקת ביותר
 כי תפלה הוא דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם
 מזלזלין בהם כשארז"ל : (סד) כמו שבגשמיות למראה עיני
 האדם אין רואין שום שינוי בדמות ותמונה בין א"י לשאר
 ארצות להבדיל ואעפ"כ היא קדושה מאד מאד בתכלית
 הקדושה עומה ונוראה מאד כמו כן הצדיק והאנשים נשפים
 לערך שאר העולם אין ביניהם שום הפרש בגשמיות לכל מראה
 עיני נשר וזה דומים בדמותם וללמם וכל תנועותיהם ככל
 שאר בני אדם ואעפ"כ באמת לאמתו אנו מאמינים שהם
 מופרשים ומובדלים לגמרי מהם כי איש נשר הוא ענין אחר
 לגמרי מכל שאר בני אדם ומכש"כ הצדיקים אמתיים ולא כמו
 שיש טועין וסוברין שצריכין להכיר את הצדיק בפניו ובכלמו
 ובדמותו וסימניו משוני' בדמותו ובתנועותיו דייקא ובאמת לא
 כן הוא כנ"ל וכן הוא גם לענין שאר דברים שבקדושה :
 (סה) יש צדיקים גדולים בני עליה שזוכין להשיג השגות נפלאות
 ונוראות מאד ואעפ"כ כל השגתם אינו עולה אללם כנגד
 איזה דיבור מדברי תורה שהם מגלין בפני העולם תלויים בו כל העולמות
 עליונים ותחתונים : (סו) לפעמים הצדיק פוגם באיזה דבר
 נגד רצונו ית' והשי"ת הוא אוהב משפט וע"כ משפטו חרוץ
 למיתה ח"ו רק מחמת שהשי"ת אוהב מאד את הצדיק ויש
 לו גיעגועים גדולים אחריו ע"כ לפעמים מחליף השי"ת את
 משפט המית' על נוסה כי נוסה חסוב' ג"כ לפעמים כמית'
 ר"ל ואז השי"ת מגרם בהצדיק איזה איש חוטא וחייב מית'
 ר"ל והוא עומד וחולק ומבזה את הצדיק ובוזה נתכפר להצדיק
 עונש המיתה ר"ל והצדיק נשאר בחיים וזה האיש החולק
 נענש ומת אח"כ שלא מחמת רצון הצדיק כי גם ענוש לצדיק
 לא טוב רק מחמת כי בלא זה היה האיש הזה חייב מיתה
 מכבר ומחילה נתקדש שם שמים ג"כ כי העולם סוברין שנענש
 בשביל כבוד הצדיק שהוא כבוד שמים : (סז) יש צדיקים
 שעברו את ה' ונרתו ביגיעות גדולות עד שזכו לאיזה מדרגי'

צדיק

ומעל' עליוני' כ"ח כפי מעלתו אבל הצדיק האמתי המופלג
במעל' עליוני' ונוראה מאד מאד הוא אינו עומד על מדריג'
החת בשום פעם רק תיכף כשזוכ' לאיזה מדריג' גבוה ונפלאה
ולהשגה עליוני' גבוהה ונוראה מאד שאז יש לו נייחא קצת
והוא קצת בשמח' אבל תיכף אח"כ הוא משתוקק ומתגעגע
ונכסף להשי"ת כאלו לא התחיל עדיין כלל לכנס בעבודת ה'
והוא שפל בעיני עצמו באמת ויש לו רחמנות גדול על עצמו
כאלו לא הריח עדיין מעולם שום ריח מעבודת ה' והוא
טורח ומתיגע בכל עת ובכל שעה ומקבל על עצמו יסורים
קשים ומרים עד אין שיעור ומרבה בתפלות ותחנונים וגיעוגעים
וכסופין גדולים מאד וכו' עד שבא להשגה ומדריג' יותר
עליונה וכן בכל פעם ובכל שעה הוא מתחיל מחדש ושוכח כל
העבר כאלו לא התחיל עדיין כלל רק כמי שמתחיל לילך
ולכנס בקדושת ישראל ולבו נשבר בקרבו ויש לו רחמנות על
עצמו באמת ובתמימות ובהכנעה גדול' כאלו לא התחיל עדיין
כלל ובאמת אעפ"י שבוודאי הידיעה של הצדיק והשגתו הנוראה
שחשיג בכל פעם הוא חידוש גדול נפלא ונורא מאד אבל
האינו יודע שלו הוא חידוש גדול ביותר היינו מה שבכ"פ
הוא מסלק ושוכח לגמרי כל חכמתו והשגתו הנפלא' ועוש'
עצמו באמת כאינו יודע עד שעי"ז בעצמו זוכה לבא בכ"פ
למדריגות גבוהות ועליונות עוד יותר כנ"ל זה הבחי' אינו
יודע שלו הוא חידוש נפלא ונורא ביותר וא"ל לבאר בזה
רק כל חד כפום מה דמשער בלביה : (סח) אפיקורסית נקראת
משא וע"כ כשנוסע להצדיק הוא משליך מעליו משאוי גדולה
כי מאחר שנוסע להצדיק כבר יש לו אמונה שהיא היסד
אפיקורסות : (סט) יש לדיקים שמגלין ואומרים תיכף מה
שהם רואים ואינם יכולים להחזיק אגלס אבל יש לדיקים
ששרשם ונבחי' גבוה יותר והם יכולים להחזיק אגלס כל מה
שרואים ואין מגלין אותם : (ע) דע שיש אור שהוא מאיר
באלף עולמות וזה האור אין אדם פשוט יכול לקבלו מחמת
גדלו וצריך לזה חכם גדול והוא יהי' נבחי' ת"ח נוקס ונוטר

צדיק

וכו' כשארז' וסוף לחלק האלפים למאות דהיינו לחלק
 האור הגדול לחלקים כדי שיוכלו גם הקטנים צמע' לקבלו
 מעט מעט ולחכם כזה טוב מאד להתקרב אליו כשארז' א"ס
 ראית ת"ח שהוא נוקם ונוטר חגריהו על מתניך לסוף שתהנה
 מתלמודו כי מאחר שיכול לחלק האלפים למאות דהיינו לחלק
 האור הגדול לחלקים עי"ז צודאי יכול ליהנות מלימודו ולקבל
 ממנו ומי שיודע השכל של ענין זה מפני מה מי שהוא ת"ח
 נוקם ונוטר יכול לחלק האלפים למאות וכו' כנ"ל מי שיודע
 זאת הוא יודע מה הוא מת והוא יכול להחיות מתים וכו'
 וכו' עי"פ ומשיח הוא יודע כל הענין הזה בשלימות אבל
 הצדיקים אינם יודעים אלא כשיכולין לעשות מאלפים מאות
 וחלו הצדיקים הם חגורה למשיח צבתי וסי' דק אזור מתניו
 כתרגומו (עי"פ) וחלו הצדיקים מחיין את הצדיקים הקטנים:
 (עא) כשצאים על קברי אבות כהסוג טוב לומר
 ולבקש מהמתים השוכנים סביב סביב לקבר אביו ואמו וכיוצא
 שיודיעו להם שצא בנם או בתם ובקשו וסתחנו על כך וכך
 כי אולי אביהם ואמם וכיוצא אינם שרויים אז על קברם כלל
 רק נסתלקו למוקם שנטרדו לשם אבל הצדיק אין נריכין
 לחשוש על זה שמה אינו שם כי מיתת הצדיק הוא רק כמו
 מי שיוצא מחדר לחדר אחר וסוגר הדלת אחריו שצודאי א"ס
 אחד יצא אצל הדלת ויזעוק ויתחנן אבי אבי או רבי רבי
 ומורי וכו' צודאי שמוע ישמע דבריו ולעקתו ויעזור ויושיע
 לו בכל מה דאפשר : (עב) הצדיק האמת אפי' אם בא
 למדרגה הגבוהה שגבוהות איכו מסתפק בזה רק הוא
 כסוף ומשתוקק ומתגעגע להשיג עוד יותר כי מי יודע מה
 שיש עוד להשיג ומה שיוכל לזכות עוד כי גדולת השי"ת הוא
 אין סוף : (עג) הצדיק האמת יודע את כאו"א כפי מה שהוא
 מתחלה ועד סוף וכל מה שעשה ועבר וכו' וידיע' זאת הוא
 דבר פשוט אלנו לגמרי : (עד) הצדיק הגדול האמתי המופלג
 צמע' וכו' הוא יודע כל שרשי נשמות ישראל ומשיג אותם
 מתורה שכתב ותור' שצ"פ ויודע לתת תיקונים והכסוות

לכ"א

צדיק

לכ"ח צעזדות ה' וכן בסדר הלימוד וכיוצא לכ"ח כפי שורש
 נשמתו ואעפ"י שהצד"ק מתגבר על זה מחד ומזמין כמה
 וכמה מניעות לכא"ח למונעו מלקיים הסכסכות שמונו עליו
 הצדיק אעפ"י כ' צדיקין להסתגבר ולהכריח ח"ע בכל לבבו ובכל
 נפשו לקיימם בשלימות כי כל הסכסכה והסגסג' שהוא מנו'
 לעשות הוא סגולה ותיקון ומוצל על מה שעבר ועל העתיד
 ולאחר הססתלקות של האדם ולימות המשיח ולתחסי"מ ולעתיד
 לבא : עה) צדיקין להאמין באמת שמו שש"ת נמשא בוודאי
 תמיד כמו כן נמשאים בוודאי צדיקים ג"כ תמיד בכל דור
 ודור : עו) אפי' מי שאינו שומע הדיבורי תיר' של הצדיק
 האמתי רק הקול לבד הוא ג"כ טוב מחד ואפי' מי שהוא
 רק עומד בציתו של הצדיק בשעה שנגלה ואומר תור' הוא
 ג"כ טוב מחד מחד בלי שיעור : עז) לפעמים הצדיק האמתי
 מדבר איזה דיבור לאיז' אדם והדיבורים מונחים אלל האדם
 ואינם עושים פעולתם ואינם מעוררים אותו עד אח"כ לזמן
 רחוק וכן לפעמים יש שהדיבורים אינם עושים פעולתם בזה
 האדם רק שמתגלגלים מחדם זה לאדם אחר ומחזירו לחזירו
 וכו' עד שאינם לאדם כזה שגכנסים הדברים ללבו בעומק
 גדול ומעוררין אותו מחד ועושין בו פעולתם בשלימות :
 עח) דע והאמן אם אפשר להגיד אחד מן הרפש גם מי
 שיתחזו בו באדם זה יוציאו אותו ג"כ : עט) כשמקורבים
 להצדיק האמת טועמים טעם גן עדן : כי הצדיק הוא גננא
 דגנתא : פ) הצדיקים יש להם עיני ה' וע"כ בוודאי הסיכולים
 להסתכל בעיני ה' ולדעת כל מה שעבר האדם : פא) יש
 נשמות נדחות שאינם יכולין להשתעלות כ"א ע"י מה שהצדיק
 נע ונד לפעמים צדק ויש צדיק שאינו רואה לסיבת נע ונד
 אבל אעפ"י כ' הוא נע ונד בציתו היינו מה שהוא הולך הנס
 והנס בציתו זהו ג"כ בחי' נע ונד : פב) הצדיק הגדול
 שהדיבור שהוא מדבר בכלליון בו כל הדיבורים הצרובין אל כל
 ישראל וכל הדברים שצריך כ"א מישראל : פג) כסיפ"מע ששעולם
 מספרים יש בהם גסתרות הרבה ודברים גבוהים מחד אך
 שנתבלבלו

צדיק

שנתכלכלו הסיפורים מאד וכו' עי"פ והלדיק הגדול יכול ע"י סיפור מעשה לייחד יחודים וכשהוא רואה שנתקלקלו נזרות עליונות ובלתי אפשר לתקן אותם ע"י תפלה . אזי הוא מתקנס ומייחדם ע"י סיפור מעשה וגם כשהוא רואה שאינו יכול להחזיר העולם למוטב ולהשיבם בתשובה שלימה להשי"ת ע"י התורות והשיחות הק' שעוסק לדבר עמהם אזי לפעמים הוא מתחיל לעסוק בסיפמ"ע ועי"ז דייקא הוא מעוררם משינתם ומציאם אל תכלית שלימותם . כי הסיפמ"ע של הלדיק נמשכים ממקום גבוה ועליון ונורא מאד ויש סיפורים כאלו שהם מבחי' עתיק וכו' : (פד) הלדיק האמת אעפ"י שיש לו כח להשתמש בשמות והשצעות וכיוצא בקדושה גדולה אעפ"י אין לו להשתמש בזה כלל רק יהיה לו חמונה בהשי"ת כפשוטו והשי"ת יעזור לו ולפעמים נדמה להלדיק שהוא מוכרח להשתמש בזה ושהוא מלוג גדולה וכיוצא בזה אעפ"י כ נריך להתיישב בזה מאד כי אעפ"י שנדמה לו שלבו מייעלו לזה אולי הוא רק מהמדברים שמפתים אותו לזה עי"פ :

(פה) קודם שיוודת נשמת הלדיק האמת שהוא המנהיג האמת לעולם אזי מכריזין בכל העולמות עליונים שכל מי שיש לו ללמד חוב על זאת הנשמה יבא ומסתמח אין גם אחד שילמד חיזה חוב ה"ו על נשמה קדושה כזאת בתוך כך בא הבע"ד שהוא הס"מ בעצמו ולועק אס זה הלדיק יבא לעולם מה לי לעשות עוד ועל מה שוא בראתני כי צוודאי יחזיר למוטב את כל העולם וכל העולם יתקן על ידו בשלימות אז משיבין לו להס"ו זאת הנשמה נריכה לירד להעולם צוודאי ואתה חשוב לך ענה ואז הבע"ד נותן לעצמו ענה שיהי הלדיק הזה רשאי לירד להעולם ואעפ"י יהי אור אמתתו וקדושת נדקתו נעלם וגנוז ומכוס' מהעולם מאד (ומסתמח הענה ע"י שמעמיד עליו חיזה מפורסם הדור שיחלוק על זה הלדיק ויעלים אורו בהעלמה גדול' וזה החולק מסתמח יש לו להס"ו הכירות עמו מכבר כי כבר היה לעולמים הרבה הרב' מעשיות כאלו וכמעט בכל דור ודור ולולי שהבע"ד

מתגבר

צדיק

מתגבר עליו כ"כ בכל דור ודור להעלים אור הנדיק האמת
בוודאי כבר היה תיקון העולם בשלימות אך אעפ"כ עלו
עליו ותופר ורבות מחשבות בלב איש ועליו ה' - היא תקום
והנשמה הזאת יורדת בעולם ואעפ"י שבאמת עובר עליו מה
שעובר ולולי ה' שהיה לנו וכו' אעפ"כ הנדיק הזה הוא
כובש מלחמות רבות וסוף כל סוף יתקן העולם על ידו
בשלימות : פה) כל זמן שאין האדם זוכה להתקרב באמת
אל הנדיק האמת אזי אעפ"י שלומד ומתפלל תמיד אעפ"כ
אינו זוכה להרגיש טעם אמתי בלימודו ותפלתו ואם היה
משים אל לבו היטב היה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון
ואינו יודע מהו (ובאמת החסרון הוא מחד שלא זכה להתקרב
לנדיק אמתי שיאיר לו האמת) ואשרי למי שזוכ' להתקרב
לנדיק האמת בעוה"ז בחיים חיותו כי הבע"ד מניח א"ע
על זה מחד למנוע את האדם מזה כל ימי חייו ח"ו מאחר
שעיקר שלימות קדושת יהדותו תלוי בזה ולפעמים יש אדם
שעושי' מנו' כזאת שגא עי"ז לבחי' מאור הקטן ואלמלי היה
האדם הזה זוכ' להתקרב אל הנדיק האמתי שהוא בחי'
מאור הגדול כבר היה בא משיח והי' תיקון העולם בשלימות
והאדם הזה אף שיש לו גיעגועים וכיסופים גדולים מסתמא
להתקרב לזה הנדיק אך הבע"ד מתגרה בזה האדם ביותר
ומזמין לו מניעות רבות אחרות בכל פעם צפרט מניעות
הטות כמבואר במ"א ועיקר המניע' ע"י שמתלבש הס"ם עליו
באיזה חולקים ובודים הדוברים על הנדיק עתק וכו' ע"כ
צריכין לבקש מאד מהשי"ת שיזכה לשבר כל המניעות ולהתקרב
באמת לנדיק האמת עי"פ : פו) הנדיק האמת העוסק
לקרב בנ"א לעבודת השי"ת הוא יושב עם האנשים שלו חוץ
לישוב היינו כי כל ישיבתו והנהגותיו הוא בוודאי הסיפך
מוטע מדרכי הישוב אשר רוב מעשיהם תהו ורודפים אחר
המותרות וערודים בהבלי הזמן אבל הנדיק עם אנשיו הם
רחוקים מכ"ז לגמרי ומסתפקים במה שיש להם וצפרט על
גדרים ומלבושים אינם מקפידים כלל והם כיושבים חוץ לישוב

צדיק

לגמרי ממש בכל דעותיהם והנהגותיהם ועוסקים רק בתפיל
ושירות ותשכחות להשי"ת ותשוב' ויודוים ותעניתים וכו' ואלל
אלו האנשים כל העבוד' הגדול' שבעבודת ה' שכדמה לרוב
העולם לדבר קשה מאד לקבל על עצמם עבודה כזאת בפרט
סיגופים ותעניתים וכיוצא אבל אללם כ"ז יקר מכל התענוגים
שבעולם כי יש להם תענוג מן הסיגוף הגדול או מתענית
וכיוצא יותר מכל התענוגים שבעולם אך אע"פ שהם יושבים
באמת חוץ לישוב אעפ"כ נכנסים ג"כ בכל פעם אל הישוב
בכדי לקרוב עוד צנ"ה לעבודת השי"ת ומתנהגים בזה בחכמ'
גדול' כמז"פ : פזז זה הצדיק הנ"ל יכול להספיק לכאור"א
מהמקורבים אליו מה שצריך לו ואם הוא מבין באחד מאנשיו
שלפי מוחו הוא צריך לעבודת ה' שיהי' מלוכש במלוכשים יקרים
מאד הוא מספיק לו וכן ילפעמים להיפך דהיינו שמתקרב
אליו איזה עשיר והוא מוליאו מן הישוב כנ"ל ומנהיגו שם
בצגדים פחותים והכלל כי הוא יודע צורך הספקת כאור"א
וכך הוא מספיק לו ומנהיג אותו כנ"ל : פח) כל מה שהצדיק
מתחדש בעבודתו ביותר בכל פעם ועוש' עמו כאינו יודע
ובאלו הוא עדיין יניק לגמרי ולא התחיל עדיין לחיות כלל
ומתחיל ככ"פ מחדש כנ"ל עי"ז דייקא הוא זוכה לעלות ככ"פ
להשגות ומדריגות גבוהות ביותר עין לא ראתה וכו' עד
שעי"ז אעפ"י שהוא יניק ביותר כנ"ל אעפ"כ הוא זקן ביותר
למעל' מהכל וזוכה לחיים ארוכים כאלה עד שכל זמן העולם
כולו אינו עול' אללו כהרף עין ומחמת זה אין לו שום
הסתכלות בעולם מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אללו
כהרף עין עי"פ : פט) כל הקולות שבעולם כולם הם רק מן
חסרונות כי כאור"א נועק על חסרונו ואפי' כל השמחות
שבעולם הוא רק מחמת החסרון שהי' הסר לו ונתמלא לו
החסרון אבל יש נדיק אחתו שזוכ' לחיות חיים טובים שאין
בהם שום חסרון והוא נרא' כהרש מחמת שכל העולם אינו
עולה אללו לבלום שישמע החסרון שלהם כי הוא חי חיים
טובים שאין בהם שום חסרון וחיים טובים שלו הם לחס"י
ומים

צדיק

ומים חבל כסלחם ומים שלו יכולין להרגיש כל הטעמים וכל
הריחות וכל מיני ענג שזעולם עד שיחיו על ידם חיים טובים
בזמנת בלי שום חסרון כנ"ל : (א) יש בחי' גן כזה שגדלים בו
פירות וגידולים נפלאים שיש בהם כל הטעמים וכל הריחות
וכל המראות שזעולם והי' כולם יכולין לחיות חיים טובים
אמתיים ע"י זה הגן ועל הגן הזה יש גנני שקורין אגראדניק
היינו לדיק קדוש ועליון כזה שהוא ממונה על זה הגן
והוא משתדל תמיד בכל תיקוני הגן ולפעמים צעוון הדור
נאבד הגנני הזה היינו שנעלם ונתכסה אורו של זה הדיק
שאין העולם זוכין לידע ומנו שהוא זה הגנני שעל ידו הי'
יכולין כולם לחיות חיים טובים אמתיים ע"י הגן והגנני הזה
אעפ"י שהולך ואומר שהוא הגנני אבל העולם מחזיקין אותו
למשוגע ח"ו וזורקין אחריו אבנים ומגרשין אותו וממילא אינו
יכול להשתדל בתיקוני הגן ועי"ז כל מה שיש שם בזה הגן
בוודאי מוכרח להיות כלה ונפסק ומאחר שאין שם הממונ'
דהיינו הגנני אך אעפ"י כ' היו יכולין לחיות מן הספחים
שבגן אך הצע"ד מתגרה מאד גם כזה ומכנים צעולם דברים
כאלו דהיינו מדות רעות כאלו שמקלקלין החיים טובים שהיו
זוכין לחיות ע"י הגן כי ע"י המדות האלו נתקלקל כל מין
טעם עד שהוא בחי' טעם נבלה וכל מיני ריח עד שהוא בחי'
ציותר ייה של חלבה וגם נחשכים העינים ע"י בחי' עננין דמכסיין על
העולם צינח עד שע"ז נפגם כל מיני מראה וגוונין שזעולם והנה
יש שום אעפ"י שבוודאי יש צעולם לדיקים כאלו שיש להם עשירות
אבל רול ואזרות גדולים ברוחניות שהם מתפארים ג"כ שהם חיים
רק מן חיים טובים ובזמנת הם חיים חיים טובים ע"י האזרות הק'
שמחות להם אעפ"י יכולים הקלקולים הנ"ל להזיק להם ג"כ היינו
ולא ליע"י פגוני העולם יתקלקל גם אללם הטעם והריח ושאר
שאין בדים הנ"ל ומכ"כ שאין להם כח לתקן העולם ולהחזיר להם
חיים חיים טובים שהיו יכולין לחיות ע"י הגן הנ"ל וע"כ לפעמים
שנתקלקל גם אללם החיים טובים שלהם ואז כל תיקונם
הנדיק הגדול בחע"ל הנ"ל שהוא בחי' חרש שהוא חו

חיים

תפלי
אלל
לרוב
פרט
ויגים
עניות
שבים
שישבו
חכמי'
אח"כ
אכשו
קרים
תקרב
שם
אח"כ
הדיק
ידע
כלל
בכ"פ
עד
ציותר
העולם
שום
אלל
רק מן
שמחות
ולא ליע"י
שאין
חיים חיים
חיים
לחם

צדיק

חיים טובים שאין בהם שום חסרון והוא כותן להם לטעום
מהלחם ומים שלו ומרגישין בהם כל הטעמים וכו' כנ"ל וגם
ע"ז נתתקן מה שנתקלקל אללם והצדיק הזה הוא יכול לתקן
החיים טובים אלל כל העולם והוא מודיע שעיקר קלקול החיים
טובים שלהם בא להם מהמדות רעות שהכנים הצע"ד בהם
דהיינו כי ע"י ניבול פה נתקלקל אללם הטעם שכל הטעמים
הם טעם נבל' וע"י ניאוף ממש ח"ו נתקלקל אללם הריח
וע"י שאין בהם אמת ומטין דין וגושאין פנים ולוקחין שוחד
ע"ז נתקלקל אללם המראה ומזהיר אותן מאד לטהר עצמן
מאלו העבירות והוא לא די שנתתקן אללם הטעם והמראה והריח
אף גם שזוכין ע"ז למזוה הגנני שנאבד וכל זה זוכין ע"י
הצדיק החרש הנ"ל : גא) כשמתחילין בני העולם לפקח עי
עסקיהם היינו לחשוב מחשבות לתקן החיים טובים שנתקלקל
אללם אזי באים תחל' אל הצדיקי' הנ"ל שחיים חיים טובים
ע"י העשירות ואזירות דקדוש' שיש להם רק אם העולם כתוב
זכאים וכבר הגיע זמן תיקונם אזי הצדיקי' הנ"ל הם מודיעין
על האמת ומודיעים להעולם שכל התיקון של הצדיקים הנ"ל יכל
בעצמו וכן התיקון של כל באי עולם תלוי רק בהצדיק החרש להוציא
הנ"ל : גב) עיקר התסוות הזמן הוא רק ע"י החסדים שכל מי
אמת וע"ז עיקר קיום העולם והמעין והלצ המצ"פ וכל יום כל מיני
ויום כשהוא הולך ממקום שהוא בא ממש אזי הוא הולך היינו
בחידות ושירים נפלאים מאד שיש בהם כל החכמות ויש שינויי צדיק בר
בין הימים כי אין יום דומה לחבירו כמצ"פ ויש צדיק גדול השתי
ונפלא מאד שהוא עוסק בזה היינו שהוא הולך ומקבץ לעולם
החסדים של אמת ומציאם לאיש חסד האמת שהוא באמת ונשימה
אדם גדול מאד וע"ז עיקר התסוות הזמן וזה הצדיק העוסק בעיני
בזה לקבץ החסדים של אמת הוא צוודאי חכם גדול ונפלא אמרי
מאד וגם הוא מליץ ודברן נפלא מאד ויכול לדבר חידות העולם
ושירים נפלאים עד שאין נמצא שום נברא בעולם שלא ירגיש יש
לשמוע אותו ובאלו החידות והשירים יש בהם כל החכמות המרובות
וכ"ז מובן ממילא מאחר שעיקר קיום העולם והמעין והלצ ההצ
וכל

צדיק

וכל הנצרחים כולם הוא רק על ידו ע"י שהוא מקצץ החסדים של אמת וכן עיקר כל החידות והשירים של כל יום ויום שיש בהשירים האלו כל החכמות הכל על ידו נמצא שהוא יודע חידות ושירים נפלאים מאד כנ"ל אך מחמת שהדיבורים של העולם שאינם שפחים להשי"ה אין להם שלימות ע"כ זה הצדיק הנ"ל דייקא נרא' בעיני העולם ככבד פה כי הוא ככבד פה מאלו הדיבורים של העולם שאין בהם שלימות אבל באמת אינו כבד פה כלל רק אדרבא הוא מליץ ודברן נפלא מאד כנ"ל : ג) יש שני יופרים אחד זכר ואחד נקבה והם רק זוג אחד בעולם והשני יופרים הנ"ל נתעו ונתרחקו זה מזה עד שאין יכולים למצוא אחד את חבירו וכשמגיע הליל אזי מייילין בקול יללה גדול' מאד כי כ"א מייילל על זוגו והשני יופרים אלו מרמזים למה שמרמזים (כמוצן קצת לידועים וכ"ש בציפור נודדת מן קינה וכו' וכתיב שאוג ישאג על נוכו ובה כתיב מחנה להלחם על בנייה כי איננו דייקא כשדרז"ל יש מודים נדיק אחד שיש לו נוואר יפה ונפלא מאד וקול נפלא מאד הנ"ל וכל מיני קולות שבעולם שהם קול צלל דיבור כולם הוא יכול להוציאם בקולו היינו כי הוא יכול לכוון לעשות בקולו כמו שכל מיני הקולות שיש בעולם של כל מיני חיות ועופות ושל כל יונק כלי שיר וכיוצא בזה וגם הוא יכול להשליך קולות אלו היינו שצמקום שהוא מוציא הקול לא יהי' נשמע הקול כלל שינוי רק ברחוק יהיה נשמע שם הקול ועי"ז הוא יכול להמשיך קולו השתי יופרים הנ"ל ולייחדם זע"ז כמב"פ אך מחמת שיש הבלי קצת בעולם וזה הצדיק הנ"ל אינו רוצה להוציא שום הצל ורוח באמת ונשימה שקורין דוך) בהבלי העולם וע"כ הוא דייקא נרא' העוס בעיני העולם כמו שזווארו עקום כי הוא באמת מעקם זווארו ונפלא ממנו מהבלי עולם ואינו רוצה להוציא שום הצל ורוח בהבלי חידו' העולם אבל באמת אין זווארו עקום כלל רק אדרבא כנ"ל : לא יר"ד) יש מי שמתפאר שהמוח שלו הוא צחי' מועט מחזיק את החכמה המרובה כי הוא נושא בהמוח שלו אלפים ורבעות אנשים עם זין והכל ההצטרכות שלהם וכל ההנהגות שלהם וכל ההויות והתנועות

צדיק

שלם הכל כאשר לכל נוסח במוחו וע"כ הוא מתפחד בענוה
כי מוחו הוא מועט מחזיק את המרובה ובאמת הוא אינו
כלום והאנשים שלו אינם כלום וכולם הם מהכל יחד ויש
דברים הרבה ורבים הכל אך יש נדיקים גדולים שבאמת יש
לכח"א בחי' מועט מחזיק את המרובה כ"א לפי בחינתו ויש
שדיובור שלו הוא בחי' מועט מחזיק את המרובה ויש
ששתיקתו הוא בחי' מועט מחזיק את המרובה ויש מי שהיה
מוליך את גלגל הירח אעפ"י שגלגל הירח גדול מאד והוא
קיום כל העולם כי העולם גריך את הירח נמשך שהוא בחי'
מועט מחזיק את המרובה באמת הכל יש עוד בחי' מועט
מחזיק את המרובה שהוא למעלה מכולם בכלל וזה ה'צדיק'
שזוכה לבחי' מועט מחזיק את המרובה בתכלית המעל' העליון
מה שאין למעל' סימנו הוא דיוקא נראה כבעל חטוטרות
(שקורין סוקיר) ובאמת אינו בעל חטוט' כלל רק אדרבא! הוא
נושא עליו את הכל עי"פ : ג'ה' יש חילן אשר בלבו ישכנ'
כל החיות ועל ענפיו ישכנו כל העופות וכל זיפרי שמימי
והעונג המופלא שיש שם הכל אותו חילן אין לשער ולפעמים
יש בת מבני אדם שמשגיג שיש חילן כזה בעולם ורוצין ליל
ולבא אליו אך חין מכריע ביניהם לאיזה נד גריבין לילך לבא
אל אותו החילן ונפול מתלוקת ביניהם על זה כי זה אותו
לנד זה גריבין לילך וזה אומר לנד זה ואין מכריע ביניהם
עד שבא חכם אחד ומודיע להם כי א"א לזכות לבא אל אות
החילן כ"א מי שיש לו המדות של החילן כי זה החילן יש ג"כ
ג' ששים שהם אמונה ויראה וענוה ואמת הוא גוף החילן
ואז כשזוכין כולם לבא לאלו המדות הנ"ל אזי כולם מסכימין
לדעת אחד שבזה הדרך גריבין לילך ולבא לאותו החילן אז
זה החילן אין לו מקום כלל כי הוא למעלה מהמקום לגמרי
וע"כ אפי' אלו הנדיקים הזוכין לכל המדות של החילן הם
אעפ"כ א"א גם להם לעלות ולבא אליו כ"א ע"י זה ה'צדיק'
שבעל חטוטרות הנ"ל שזוכה לתכלית המדרגה העליון' בעני
מועט מחזיק את המרובה והוא במדרגת סוף בחי' המקו'

צדיק

התכלית כי עכשיו אין יודעין ומרגישין טעם כל כך בהתקרבות
מחמת עכירת החומר ומחמת רוב המניעות והבלבולים רק
אז אחר ההסתלקות של האדם אז אם יזכה יבין וידע וישג
מה שמוע כבר לבד ממה שיזכה לשמוע גם אז ויתר מזה
מה שיהי' מחד הנשמה כפי מה שיזכה כאו"א ובאמת גם אז
אחר ההסתלקות והפטירה של האדם זריכין ג"כ התחזקות
גדול להאמין בהנדיק האמת כי יש נשמות הרשעים ומקטרגים
ומחבלים שמבלבלין ומחלישין דעת האדם גם אז דביבוריהם
הרעים ורועים להטעות את האדם גם אז גלמנוע אותו מליכך
ולבא אל הנדיק האמת לקבל תיקון לנשמתו (וכידוע ומוכן
בדרז"ל בכמה מקומות שגם אחר הפטירה לאו כל אדם זוכה
לבא תיקף למוקם מנוחתו בשלימות ויש שמוליכין אותם דרך
בחי' עולם התהו וכיוצא כידוע) ע"כ זריכין להתחזק גם אז
בהתחזקות גדול ובאמונה גדולה בהנדיק האמת עד שעי"ז
זוכה גם שם לעבור על כל המניעות והסכסוכים והבלבולים
ולבא להנדיק האמת ולקבל מנוחו ותיקין גדול לנשמתו והעיקר
תלוי בזה העולם כי כפום מה דאחדנך בר נש זהאי עלמא
וכו' כשארז"ל ומי שזוכה בזה העולם להתחזק באמונה שלימו'
ולתקרב להנדיק האמת אזי בוודאי גם שם לא יוכל למנוע
אותו מזה שום בלבול ומניעה וגודל הפלגת מעלה התיקונים
הק' שיכולין לקבל שם צעו"ב ע"י ההתקרבות להנדיק או"א
לבאר כלל כי יש נשמות ערומות כאלו שהם ערומות לגמרי
ר"ל עד שהיו נשליכין ונאצדין ח"ו בתוך כף הקלע ר"ל וע"י
שזכו להתקרב להנדיק האמת ניגולין מזה עי"פ : ק) הנדיק
הגדול האמתי המושלג במעלה עלי"ג' מחד אותו זריכין כל
העולם לא מצעיא אנשים כשרים הפשוטים רק אפי' אותן
נדיקים שיכולין כבר להתפלל הוא יכול להראות להם שאינם
יודעים כלל מהו תפלה ולהראות להם דרך בתפלה ואפי'
הנדיקים הגדולים מחד שעוסקים לייחד יהודים (היינו כעין
היתודים והכוונות המבוארים בכהאר"ל שלזה זריכין אנשים
גדולים מחד כידוע הוא יכול להראות להם שאינם יודעים

צדיק

כלל הדרך צענין זה ולהראות להם דרך ביחודים וכו' :
קא) המקורבים של הצדיק האלוהי החוסים בכל כנפיו באמת
הם זריכים להתחזק מאד בעבודת ה' כל ימי חייהם ואין
זריכון לחוש ולדאוג כלל רק לחסות ולנטות ולהשען באמת
על כח וזכות הצדיק הק' ההולך לפניו כי מה אם הנשמות
שלא הכירו אותו כלל הם מפנים על התיקונים שלו מכש"כ
אותם שזכו בחיים חיותם להתקרב אליו לחסות בכל כנפיו
באמת שבודאי יקבלו עי"ז תיקון גדול לנשמות וכו' עי"פ :
קב) כשהרשעים הגדולים נכנסים לפעמים להצדיק האמת
ומכניעין עמון קלה לפניו מזה צעמו נעשה ג"כ תיקון גדול
מאד במקום שצדקה כי דייקה כשזאים מרוחקים כאלה מעמקי
הקליפות ומכניעין עמון חמת הקדושה מזה דייקה נתעלה
ונתגדל שמו ית' ביותר : קג) בכל עבודה ועבודה מעבודת
ה' יש דבר שמניחין ומשאירין להאדם על בחירתו היינו שאין
מזכירין ומזווין בפירוט שיעשה כן רק הדבר תלוי בדעתו
ובחירתו שזה בחי' משה הוסיף יום אחד מדעתו וכו' וזה
עיקר העבודה והבחירה אלל הצדיקי אמת כי במה שהוא
בודאי רגון השי"ת לעשותו או שלא לעשותו בזה אין להם
נסיון כלל ומרוצים לעשות כל הדברים שהם רגוני ית' אפי'
במה"ג ויסודין עומים מאד ר"ל ועיקר הבחירה והנסיון
שלהם הוא רק בבחי' הג"ל היינו בהדבר שנשאר רק על דעתו
לבחור לו לעשות כרגוני והוא אינו יודע איך הוא רגוני ית'
אם לעשות או שלא לעשות וכו' ואפי' צענין הנהגת העולם
ולעסוק עם בני אדם ולהחזירם למוטב שזה בודאי דבר יקר
מאד כמו שארז"ל אעפי"כ יש להצדיק כמה וכמה ספיקות
בזה ואינו יודע לשות ענות בנפשו איך להסתנהג בזה כי כ"ז
שהאדם מלובש בגופו והוא זעל בחירה אפי' אם הוא אדם
גדול וצדיק קשה מאד לפעול עמו לנתקו מבחירתו ולהנטותו
אל האמת מאיזה דרך וענין שזריכון להשיבו מזה ובנקל יותר
אלל הצדיק האמת לעזור ולהעלות אלף אלפים נשמות הרשעים
ר"ל ברוחניות היינו נשמות החתים מלעזור לאיזה צדיק גופני
בעבודה

צדיק

בעבודת ה' כ"ז שהוא בבחירתו ע"כ הצדיקים הגדולים יש
 להם ספיקות גדולות על זה כי בזה הזמן והיגיעה שמצלין
 על זה שעוסקים עם בני אדם בעלי בחירה אשר עדיין הדבר
 בספק גדול אם יפעלו אלמם כרצונם בשלימות בזה הזמן היו
 יכולין לתקן ולעשות בעבודת ה' מה שהיו עושין וכו' אבל
 אעפ"כ כשזוכין לעזור לבעל בחירה זה בוודאי דבר יקר מאד
 אשר אין לשער וכו' : קד) הנסיעות והדרכים שנוסעין אל
 הצדיק האמת בכדי להתקרב על ידו להשי"ת הם יקרים מאד
 ומכל פסיעה ופסיעה נכרא מלאך והצדיק האמת בעלמו
 משתוקק ומייחל ומחכה שיזכה לראות אור בהירות הדרכים
 שנוסעים בהם אלו הזוכין להתקרב אליו : קה) אלו הזוכים
 להתקרב להצדיק האמת אין להם לחשוב שום מחשבות כלל
 ואינם נריכין רק לשאת אבנים וסיד (היינו לעסוק בעבודת
 ה' בפשיטות בתורה ותפלה ומצוות ומעש"ט) והצדיק בונה
 מזה בנינים נפלאים ונוראים וכו' : קו) קודם שנמלא הצדיק
 האמת בעולם יכולים להתקרב להשי"ת מעלמו אבל אחר
 שבבר נמלא הצדיק האמת בעולם אזי א"א להתקרב להשי"ת
 באמת ובשלימות כ"א כשזוכין להתקרב אל הצדיק האמת :
 קז) מי שזכה להתקרב להצדיק האמת אפי' אם עוברים כמה
 שנים ואינו נעתק ועולם ממדריגתו למדריגה עליונה ממנה
 ביראת שמים רק הוא עומד במדריגתו הראשונה כבתחלה
 ואפי' אם נדמה לו ח"ו שהוא גרוע יותר מבתחלה אעפ"כ
 ההתקרבות בעלמו שמקורב אל הצדיק הוא גם כן טוב מאד
 (ואם לא הו' מקורב להצדיק אז בוודאי הו' גרוע עוד יותר
 ויותר) ואם ישי' חזק בהסתקרבות להצדיק בוודאי סוף כל
 סוף יזכה לבא בזה העולם לשלימות תיכוננו : קח) הדרכים
 תחכים מאד לנסוע עליהם להצדיק האמת ומי שהוא רגיל
 לנסוע ואח"כ נפסק ומנע מזה אזי הדרכים עלמן מתחללים
 על זה ומתגעגעים אחריו כמשארז"ל הדרכים חנקשים את
 תפקידם : קט) דבר זה בעלמו שזוכין להיות נמנה ונכלל בין
 חבורה חביבה והחובב כזו (היינו בין אנשים כשרים ויראים

צדִים

שצו להתקרב להגדיק האמת) זה ג"כ טוב ויקר מאד בלי
 שיעור ומכ"כ אם זוכה בעצמו ג"כ לעבוד את השי"ת כרחוי
 והעובדות ומעש"ט שלו בחיים וכללים ממילא בתוך השתפות
 סק' של החזירים האהובים הג"ל ואזי הוא טובה לכולם כי
 גם הם יכולים להרחיב ידיהם להגליה ביותר ע"י העובדות
 סק' של: (קו) כל מי שניית ומקיים דברי הגדיק בווודאי
 יהיה נדיק גדול יהיה מי שיהי' והעיקר להשליך ולבטל
 שכל עצמו לגמרי רק כאשר יאמר הגדיק יקיים הכל במאמרו
 וכו' מסתמא מי שיכול ללמוד ביותר מסוגל ביותר: (קיה)
 טוב מאד להרגיל עצמו לנסוע וליך אל הגדיק האמת ברגליו
 דייקאחזה טוב יותר מליסע אליו בעגלות: (קיו) כל מה
 שהגדיק מזה לעשות בעבודת ה' אפי' אם נדמה לו
 שהוא דבר פשוט וקל אעפ"כ נריך לזכר מאד בזה לקיים
 ככל דבריו ולהאמין כי כל חיי נפשו תלוים בזה: (קיג) ע"י
 אמונת נדיקים אמתיים זוכה למנוח הרבה: (קיד) יש נדיקים
 שהם נאים ויפים מאד כי הם נדיקים אמתיים וגדולים
 ואעפ"כ אינם יכולים להגהיג את העולם: (קטו) נריכיה
 אנשיו של הגדיק לשמש את הגדיק בכל נרכיו ולעשות לו כל
 מה שהוא היה נריך לעשות: (קטז) הברכה שמצרכין עצמן
 אלל גדולים ותשובים הוא דבר יקר מאד וטוב להסתדל לנרך
 א"ע אלל כולם: (קיז) טוב מאד לראות פני כל נדיקי אמת
 שדור כי נדיקיה אגפי שכינתא: (קיח) מי שמקו"ב לנדיק
 אמת ימים ושנים הרבה ועומד ומשמש לפניו ושומע דבריו
 אעפ"י ששומע ממנו כמה דיבורים וסיפורים ושיחות שאינו
 מביין בהם שום תועלת ועצה לנפשו אעפ"כ אם יזכה יוכל
 אח"כ ברבות הימים להביין למפרע ללמוד ולהגיה מכל הסיפורים
 ששמע כבר עלות גדולות לעבודה השי"ת וכל דיבור ודיבור
 ששמע מקודם לפני כמה אגים יהי' לו ה"כ תועלת גדול
 ויחיה א"ע אח"כ בכל דיבור כי אח"כ יזכה להביין ויאמר זה
 רימת לי תורי אז בדיבור זה באותו הזמן וכן בכל פעסופעס
 ינמחו לו בדעתו רמזים נפלאים ועלות גדולות מכל מה ששמע

צדיק

כבר אם ישים לבו היטב לזה : קיט) גם בני אדם השומעים
 התורה של הצדיק האמת ואינם מצינים אותה לעתיד בעוה"צ
 יבינו כי עיקר התורה שלו הוא להגשמות שלהם שכשיבאו
 לעוה"צ יהיו כל הגשמות של השומעים בקיאים באותן התורות
 הגבוהות מאד גם בעוה"ז צריך לקיימם בפשיטות עכ"פ וליך
 עמם דהיינו לילך איזה זמן עם איזה תורה ומאמר שמע
 מפי הצדיק האמת או מפי תלמידיו או שלמד בספריו הק'
 וכל העבודות שלו מנקה עד ערב יהיה עם ההלך של אותה
 התורה שהוא הולך בה צנת ההיא ואח"כ יבחר לו איזה
 תורה ומאמר אחר וילך בו איזה זמן עד אשר ברבות הימים
 יוכל לזכות לעבור וליך עם כל התורות שמע מפי הצדיק
 האמת או בשמו ז"ל :

צדקה א) עיקר עכירת המוח והשכל הוא רק ע"י כלי
 המעשה כי ע"י מעשים עכורים גורמים כליון
 והפסד להשכל ח"ו ועיקר תיקון כלי המעשה הוא ע"י צדקה
 שכלו במעשה צחי' והיה מעשה הצדק' שלום ועי"ז נשלים
 גם אור השכל : ב) ע"י התענית וכן ע"י אכילת שבת זוכין
 לצטל ולהכניע האויזים אבל לרוב השלום צריכין גם להרבות
 בצדקה וע"כ צריכין ליתן צדקה ביום התענית כשארז"ל אגרא
 דתעניתא צדקתא וכן צריכין ליתן צדקה לעניים על שבת :
 ג) צדקה הוא צחי' דיבור צדיעה שעי"ז נמתקין כל הדינים
 ונתרפא הנפש ועולה לשרשה ונתגלה כבודו ית' : ד) ע"י
 צדקה נותנין כח לצחי' רגלין שיהי' יכול לילך בדרבי השי"ת
 והעיקר ע"י צדקה של שבת היינו שנותן לעני על שבת או
 שמאכסן עני על שלחנו : ה) צדקה הוא צחי' שמש וצדקה
 שעושין בימי החול הוא כנגד שמש שבזמן הזה וצדקה של
 שבת הוא כנגד שמש העתידה להתחדש לע"ל שהוא כאור
 שבעת הימים : ו) ע"י שמתגבר האדם ומהפך אכזריות
 שבטבעו לרחמנות עי"ז נתהפך הרוגז לרנן : ז) ע"י צדקה
 נעשה יחוד ברכה קדושה שזה צחי' זוגין דקדושה אך יש
 רשעים שנותנים צדקה שאלס נפגם צחי' היחוד ברכה קדושה
 הג"ל

צדקה

כג"ל ונעשה מזה יחזוף ר"ל ואם היו גם הם נותנים לדקתם
לסלדיק האמת היו גורמים פגם ח"ו לדיבור פיו של הסלדיק
שמקבל מבעלי דקה כג"ל ע"כ מסבב השי"ת שהרשעים אלו
פוגים עממן רק אל השקרנים והצנועים וכו' (עי"פ) ונותנין
להם הדקה שלהם ועי"ז ניגולין הסלדיקים מפגם הדקה
שלהם כג"ל : ח) עיקר התהוות הזמן שעי"ז עיקר קיום
המעין והלב המצ"פ שעי"ז עיקר קיום כל העולם כולו הוא
עי"י החסדים של אמת (א"ה) מזה מוכן שדרך האדם ליזאר
מאד בכל יום לעשות איזה חסד של אמת בכדי שיהיה לו
ג"כ איזה חלק ושייכות בכל הכ"ט : ט) יש שעובד ה' והוא
עדיין רק מצחי' עבד וכו' ועי"י מצוות פדיון שבויים עי"ז
יולאין מצחי' עבד עי"פ :

ציצית (א) מעלת יקרת קדושת מצוות ציזית ותפילין

גדולים ויקרים מאד כמו שהפליגו רז"ל בהם

ובהם עיקר היכר קבלת עול מלכות שמים של איש ישראל
והרי כשהטיל האנוס את המלך ממות ממש ונשבע לו המלך
שיתן לו כל הכבוד שירצה ענה האנוס ואמר שזה עיקר
כבודו שיהיה רשאי להניח עליה ותפילין צפרהסיא וזה היה
עיקר השררות והסתמנות שלו ואח"כ כשבא מלך אחר מצני
צניו וביטל אותו ומיננות אלו ראה אח"כ ששור וזה שבמזלות
שוחקין ממנו (כי תפילין וציזית הם צחי' שור וזה עי"פ)
ואעפ"י שהיה המלך הזה חכם גדול וכנש כל העולם בחכמתו
אעפ"י כנרתו הוא וזרעו ושלט בהם האש הגדולה ונשרפו
ונכרתו כולם אבל שאר המלכים שהיו דרים יהודים במדינתם
שמלוושים בטו"ת המלכים האלו היו הולכים דרך האש הגדולה
הזאת ולא הזיק להם כלל בזכות מצוות ציזית ותפילין שיהודים
שבמדינתם מלוושים בהם ראה והבין גודל כח קדושת מצוות
אלו איך מגינים ומצילים מהכל ומכש"כ להיהודים בעצמם
שזוכים להיות מעוטפים ומלוושים בהם :

קדושה והירוש השם (א) אעפ"י שארז"ל אלמלי

נגדוה לחנניה מישאל

ועזריה

הדרושה והיבש השם

ועזריה וכו' אעפ"כ כבר נמנחו הרבה מישראל שקדשו השם
אעפ"י שעשו להם כל היסורים והכחות וכל ענינים שנעולס:
רצון (א) יש שני דיוקים שהם מדברים א"ל והם דריוחוק
מקום זמ"ל כמה מוחות פרסאות וזה הנדיק מקשה
קושיא בתורה והנדיק השני שם במקומו. אומר דבר שהוא
תירוץ על קושיא זאת ולפעמים זה מקשה זה מקשה והקושיא
של האחד הוא תירוץ על הקושיא של השני ועי"ל הם נדברים
זל"ל בנחוי' אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו נדברו דייקא
היינו ממילא וזה אין שום בריה שומע כ"א השי"ת והוא ית'
מחבר הדברים זל"ל וכותב בספר לזכרון בנחוי' ויקשז ה'
וישמע ויכתב בספר זכרון וזה הספר שנכתבין עליו דבריהם
הוא בחי' לב העליון ושם נכתבין דבריהם בנחוי' כתבם על
לוח לבך וזה שלבו זוער בקרבן וחושק ללמוד רק שא"ל זו
הוא מקבל לב מלב הזה שלמעלה שהוא בחי' ספר זכרון ומשם
מקבל לבו חשקו והוא בחי' לימוד מתוך הספר ממש וגם
אע"ה שסיה ראש לגרים ולא היה לו מנוי ללמוד רק ע"י
שהיה לב חושק מחד לעבודת הבורא ע"כ קיבל ג"כ מזה
הלב שלמעלה שנקרא ספר זכרון ואז לא היו עדיין שום
דיוקים בעולם והיה נכתב על הלב מה שחידשו הנשמות קודם
הבריאה (ב) העיקר הוא הרצון והכיסופים אעפ"י שאין
לצאת ידי חובתו בהרצון לבד כי צריכין להושיא כל דבר
שקדושה ועבודת ה' מכה אל הפועל דייקא ושלא לקרנדעתו
במה שארז"ל חונם רחמנא פטרי' וכמוצא בנ"א אך אם
אעפ"כ הוא חנום בחינת אזי זה בעצמו שאינו רוני לצאת
עם האונם רק שנכתב ברצון חזק מחד לכות לעשות עבודת
ה' בפועל ממש זה הרצון בעצמו הוא ג"כ עוצ מחד :
ג) עיקר עבודת ישראל הוא לאקמא שכינתא מעפרא ולהושיא
השכינה בכיכול מגלותה כידוע אך א"א להושיא אותה כ"א
ע"י שיבחר לג האדם מקום מיוחד שיהי' יושב שם בכל יום
ובכל זמן שיהי' לו פנאי יהי' רק מהתגעגע ומקש ומזפה
להושיא אותה ובודאי מה טוב ה' שיהי' רגיל בתעניות אך

מחמת

ומחמת שתענית הוא דבר קשה צפרט צדורות הללו החלושי
 כח ע"כ העיקר לנחור לו מקום מיוחד שיסיו יושב ומתגעגע
 ומשתוקק ונכסף ומנפס בכל יום ובכל עת להוציא השכיני
 שהוא שורש קדושת נפשות ישראל ומגלתה ויומט בתחוות
 אכילה כל מה דאפשר צפרט בשתיית סיון בכדי שלא יבא
 לידי שינה שינו כי ע"י תחוות אכילה ושתייה ע"י אובד את
 פניו שהוא בחי' השכל והחיות דקדושה ונפל לעוה"ק דקטנות
 שהוא בחי' שינה (מעשה רחשונה שנספח"ע ועיין בהקדמי'
 שניה של הסופ"ע. ובלקוטי מוה"רן ת"א במאמר חר"ס :
 ד) גדול מעלת הרצון והכיסופים והגיעגועים דקדוש' און
 לשער כיוו שראינו מהבנים שנאצדו ציער שציוו חמונתם ע"י
 שציום ראשון היו צוכים ומתגעגעים אחרי הצעטליר העור
 ובתוך שהיו מתגעגעים כ"כ כנ"ל תיכף ויחד ענה ואמר
 הנני באתי אלכס וכו' וגילה להם נוראות נפלאות מעולם
 נוראות מעלתו וגדולת השגתו ושהוא חי חיים ארוכים וכו'
 והשפיע גם עליהם מנוראות קדושתו שיחי' ג"כ חיים ארוכים
 כמוהו וכו' וכו' ע"י גדול הגיעגועים שהיו מתגעגעין אחרי
 כנ"ל וכן ציום שני שהיו מתגעגעין אחרי הצעטליר החרש
 ובתוך שהיו מתגעגעים אחרי' והנה הוא בא ונפל עליהם
 ונשק אותם והשפיע עליהם ג"כ מקדושתו הנוראה מחד שיחי'
 ג"כ חיים טובים כמוהו וגילה להם צה הענין נוראות נפלאות
 וכן ציום השלישי שהיו צוכין ומתגעגעין אחרי הצעטליר
 השלישי שהוא הכבד פה בתוך כך הנה הוא בא וכו' וגילה
 להם נוראות נפלאות והשפיע עליהם ג"כ מקדושת מעלתו
 העליונה והנוראה מחד וכן הן בכל יום ויום כוונ"פ (שם סי'
 יג מעשה מהז' צעטלירם) : ה) עיקר חיות וקיום העולם
 הוא רק ע"י גיעגועים וכיסופים דקדושה כמובן צפנים שהלז
 של העולם שבו תלוי עיקר חיות וקיום כל העולם עם כל
 הצבאים כולם ועיקר חיות של זה הלז צעמנו הוא ע"י
 שעומד תמיד כנגד המעיין שצקלס העולם וכוסף ומשתוקק
 תמיד בהשתוקקות גדול לבא אל אורח המעיין אעפ"י שהוא
 בלתי

צ"ב

בלתי אפשר לו לילך להתקרב אל המעיין מטעם המצ"פ חעפי"כ
 עיקר חיותו הוא רק ע"י שעומד ולופס ומביט ומסתכל על
 המעיין מרחוק מאד מקצה הארץ ומתגעגע וכוסף ומשתוקק
 בהשתוקקות גדול בכלות הנפש ולועק תמיד לבא אל אותו
 המעיין וגם זה המעיין משתוקק אליו ועי"ז הוא עיקר החיות
 של הלב שזוה תלו עיקר החיות והקיום של כל העולם כולו
 כמוכן בפנים (שם סי' הנ"ל במעשה של יום השלישי מהז'
 בעטלירם) :

רפואה א כל החולאות ה"ו הם בנחי' מחלוקת שאין
 שלום בעלמיו והיסודות מתגברין ועי"ז ואין

מתנהגים בשלום כמוזג השוה והרפואה הוא בנחי' שלום :
 ג ארז"ל המצוה ת"ח אין רפואה למכתו כי עיקר המשכת
 השלום שהוא עיקר בנחי' הרפואה הוא ע"י שמכבד יראי ה'
 בלב שלם שזה בנחי' החזרת הכבוד לשרשו דהיינו לירא' שע"ז
 זוכין לשלום ולרפואה : ג מה שהאדם חוזר לבריאותו לפעמים
 ע"י רפואות הוא מחמת שהנפש רואה שזה האדם יכול לכופ
 עלמו ולשבר תאוותו ורצונו ולקבל סמים מרים בשביל בריאותו
 ורפואתו ע"כ הוא מנפה סיכוף תאוותו בשביל התכלית האמתית
 לעשות רצון יולרו וע"כ היא חזרת אליו עד שנתרפא וחוזר
 לבריאותו עי"ז עי"פ : ד רגל הוא רפואה להריאה ה' שכן
 הוא רפואה להריאה כמו שאומרים העולם : ו עיקר החולאת
 בא מעוונות כי העוונות הם בנחי' עננים שמהשיכים את
 אור השמש שעל ידה הרפואה וע"י התפל' נתכפרין עוונות
 והעננים כלים והולכים בנחי' מחיתי כעב פשעיך וכו' ואזי
 הוא בנחי' זריחת השמש שמשם הרפואה : ח כל הרפואות
 כלולין בשיר השירים וע"כ טוב לפעמים למי שיש לו חולה ח"ו
 בתוך ביתו שיאמר שיר השירים כולו קודם אור היום :

שמחה א עיקר השמחה הוא בלב וא"ל ללב לשמוח עד
 שיסור עקמימות שבלבו שיהא לו ישרות לב ואז יזכה לשמחה
 ועקמימות שבלב מפשיטין ע"י רעמים שהם בנחי' תפלה בכח
 וביראה ואהב' ובטוונס גדולם : ב לזכות בשלימות לבחי'
 רעמים

שמחה

רעמים הנ"ל היא ע"י שמפנין המוח וכל מיני חכמות חילוניות
 ומהשגות זרות וסרסורים רעים : ג) כל מה שחסר להאדם
 הן ברוחני הן בגשמי החסרון הוא בהשגות כפיכול אך כשידע
 האדם את זאת שחסרון הוא למעלה ולמטה בוודאי יסוף
 לו נער גדול ועצמות ולא יוכל לעבוד את ה' בשמחה לכן הוא
 נרדף להשיב בעצמו מזה חני ומזה חיי כי המלך בעצמו יחסר
 לו כפיכול החסרון שלו וכי יש כבוד גדול מזה ומתוך כך בא
 עי"ז לשמחה גדולה ונתחדשין המוחין שלו : ד) כל החסרונות
 שבאים להאדם הם באים מהגילונות שנפלו ונחסרו כפיכול
 עי"י בה' שצרת כלים והתיקון הוא ע"י שמחה האדם ח"ע
 בחלקיו בצחי' חנכי השמה בה' עי"ז נשלמין כל החסרונות
 והשצורה ונתעלין כל הגילונות הק' : ה) שורש נקודות כל
 הגילונות היא השמח' והשמח' הוא קומה שלימה מרמ"ח חיצרים
 וסק"ס גידים וכל מנוס ומתרי"ג מנוות יש לה חצר מהשמח'
 כל מנוס לפי חגיגתה ולריך האדם לראות כשהוא שמה בשמחה
 של מנוס שיעבור בכל הקומה של השמחה מראש ועד עקב.
 ואזי אם פגם בחיזה מנוס הן מ"ע או ל"ת. אזי כשמחה
 ועובר והולך בקומת השמחה אזי כשהוא פוגע בזה החצר
 שהוא כנגד חותם המנוי שפגם בה אזי ח"ה לו לשמחה שם
 ואדרבה יש לו דחגס בחי' הדחג ומחטאתי וע"כ עי"ז מרגיש
 ונזכר החטה שעשה מקודם וע"כ העפ"י שריבוי אור השמח'
 של ריבוי מנוות שלו מתלכז ומצטל הדחגס ומגיעת השמח'
 שנוחמת החטה העפ"י כ' עי"ז יוכל ח"כ להתוודות וידוי דברים
 על החטה שעי"ז נתהקן בשלימות פגם החטה ונתייחד הקול
 עם הדיבור ונעשה יחוד קוב"ה ושכינתו וכ"ז זוכין ע"י שמת'
 של מנוס : ואז לפעמים נזכר האדם בעצמו מעולם האזהרות
 שהזהירו ז"ל להיות בשמחה תמיד בפרט בשגות וימים טובים.
 ועי"ז דיוקא כחוסף לו דחגס ועצמות מודבר זה בעצמו סייגו
 ממה שאינו זוכה לקיים זאת ולהיות בשמחה בחמת ע"כ
 נריכין לזכר בזה שלא יסוף לו מרה שחורה עכ"פ מזה בעצמו
 ממה שאינו זוכה לשמח' כי בחמת הרגון לבד מה שהוא רוגס

שמחה

ומשתוקק להיות בשמח' וצפרט בשבת ויו"ט זה ג"כ טוב מאד
ויוכל עי"ז בעצמו לזכות לשמחה באמת : זו דרך האדם
להתגבר ולהסתחזק להיות בשמח' תמיד בין בעליה בין בירידה
ח"ו ומי שאינו יכול לחזק עצמו בשמח' גם צעת הירידה אזי
נכון והגון מאד מיה שירד ממעלתו מאחר שאינו יכול לחזק
עצמו בשמח' בשעת היריד' (סיפמ"ע סי' יג' מעשה מהז'
צעטלירס) : ח' בזמן השמחה כגון שמחת חתונה וכיוצא בדרך
האדם לזכור ולחזור את החסדים שעשה השי"ת עמו מיום
הולדו עד שהגיע לזמן הזה של זמן שמחתו ולהודות להשי"ת
על זה :

שְׁרוּם (א) עיקר חוש השמיעה הוא מחמת שאלותיות
הדיבור נחקקים באויר והאוירים מביס זצ"ז
עד שגח לאוזן השומע וע"כ כשהאויר נח וזך ולולו אזי נשמע
הדיבור למרחוק אבל כשיש רוח סערה אזי ח"א לחצירו לשמע
אפי' הקול מכש"כ הדיבור בעצמו כמו כן כשיש אהבה בין
בני אדם שזה בחי' אויר הנח שרוחם נחה זמ"ז עי"ז נשמעים
הדיבורים למרחוק צפרט וצכל' היינו שדיבורים הטובים של
כ"א נשמעים אלל חצירו וזה צפרט וכן צכלל העולם נשמעים
ונתקבלים הדיבורים הק' והאמתיים של הדיק' האמת גם
למרחוק מאד צבחי' ושמעו הולך צכל המדינות עד שבאים
גם רחוקים ומתקרבים אליו ית' שזה בחי' גרים ובעלי תשובה
אבל כשיש שנאה ח"ו בין צנ"א זו השנאה הוא בחי' רוח
סערה רוח רעה שמפריד ביניהם וע"י הרוח רעה הזה
נתבלבלו האוירים עד שעי"ז אין הדיבורים נשמעין גם במקומם
וצבמוך להם ומכש"כ למרחוק ועיקר התיקון שיהי' נעשה
בחי' אויר הנח והזך הוא ע"י דק' לדיוקי' אמת ולעניינים
הגונים : צ' י' תורה לפונה וגנוזה שאין העולם כדאי
להשתמש באור התור' הזאת וכן יש ג"כ לדיוקים שהם לפונים
ומסתרים שאין העולם כדאי להשתמש בהם וכשיתגלו הדיוקים
הלפונים והתורה הלפונה אזי יתגלה שלום רב בעולם עד
שיתחברו כל הפכים יחד צבחי' וגר' זאב עם כבש וכו' :

כל

שלום

ג) כל מה שמתרבה הדעת מתרבה הרחמנות והשלום ועי"ז
 הפרנסה בנקל : ד) ע"י האחדות שבין הגדיקים יכול האדם
 ליתן נדקה ולא יחסר לו כלל עי"ז וכן עי"ז יכול האדם שיסי'
 לו מס"כ באמת ואעפ"כ לא יזיק לו וישאר בחיים : ה) נתגלה
 ואחדות שבין ישראל יקר מאד בעיניו ית' כי עי"ז נתגלה
 אחדותו הפשוט ית' גם למעלה בבחי' אתה אחד ושמוך אחד
 ומי כעמוך ישראל גוי אחד בארץ וכל מה שרבים ביותר שהם
 בחי' פעולות ומשתנות כי הם דיעות משונות זמ"ז ואעפ"כ
 נכללין יחד באהבה ואחדות ומסכימין לדיעה אחת אמתית
 דקדושה' הדבר יקר ביותר אללו ית' כי עי"ז נתגלה אחדות
 הפשוט מתוך פעולות ומשתנות לידע שכל הפעולות ומשתנות
 שבועלם נמשכין מואחד הפשוט ית' שברא כולם וזה יקר מאד
 בעיניו ית' (ליק"ת סי' ז' יומי חנוכה) : ו) זה שרבים מסכימים
 לדיעה אחת זה בחי' שבת בחי' בן עי"פ ואז הם בבחי' בנים
 למקום והשי"ה ג"כ מסכים לדעתם ובשביל זה יחיד ורבים
 הלכה כרבים : ז) גרויך האדם לזכור מאד בשלום ביתו כי
 הצע"ד מניח ה"ע על זה מאד לקלקל השלום בית של בני
 הנעורים ולעשות איזה קלקול ביניהם כדרי לתופסם עי"ז
 במלודתו ה"ו וכבר הזכירו רז"ל על כבוד אשתו כי דיינו
 שמגדלות את בנינו וכו' וכן אמרו אוקירו לגשיבו וכו' :

תלמוד תורה א) כל התורה אדם לומד לשמור ולעשות כל
 האותיות הם כינוי נשמות והם מתלבשים בתוך התפלה
 ובמקדשים הם בבחי' עיבור ועי"ז שלם גם אור התפלה ביותר אך עיקר
 השלימות הוא ע"י שוקרין ומביאין את התפלה להגדיק שדור : ב) ע"י
 השמעת התורה כמשך השגחה כי התורה היא טבת"א שהם תלת גוונין דעו"א
 ובה עין וע"כ כשהשכח הדור מביא התגלות התורה עי"ז הוא מביא כח
 הראות של השגחה השי"ת עלינו וכ"א כפי קירובו אל התורה כן השגחה
 השי"ת עליו בבחי' השגחה שלימה : ג) יש נשמה בעולם שעל ידה התגלה
 ביאורי ופירושי התורה והיא מסובלת ביסורין פת במלת תאכל ומים במערה
 תשתה כי כך דרכה של תורה וכל מפרשי התורה הם מקבלים מוחת השגחה
 חמת השגחה כל דבריה כגמלי אש כי ח"א לקבל ולשאוב מימי התורה אלא
 מי שדבריו כגמלי אש בבחי' הלא כה דברי כאש ובהשגחה הזאת נופלת
 מבחי' הלא כה דברי כאש ודבריה כלטמנין אזי כשתלקח וכשנסתלקת אזי
 כשתלקין

תלמוד תורה

כסתלקין ביחודי התורה הנעשין ע"י ואזי כל מברשי התורה ח"ן יכולין להשיג אום ביחוד בתורה ואזי נמשער מריבה על הנדוקים כי עיקר המסקוקת שבשולם נעשה ע"י הסתלקות ביחודי התורה כי הביחוד הוא תרוק על קשיות ומריבות : ד) כשלומד תורה באהבה ויראת ה' ע"י נכרא מכל הלכה עולם אחד וכשלומד כל המסכת היא נקי' מטרובינות וההלכות הן עלמין דילה וע"י נתגלה מלכותו ית' : הא) כשהש"ת משפיע ברכות ושעות גשניות לישראל ע"י הכלי המזויק ברכה לישראל שהיא השלום ע"י זוכין לקבל ג"כ ושעות וברכות ברוקניות היינו עוזבין לקבל קידושי תורה אמתיים שהם נקי' חולפין קדת מאת הבורא ית' כ"א לפי מדרגתו : ואז) ארו"ל לא משכח יום דלית ביה טוב ואין טוב אלא תורה היינו כי בכל יום יש בו טוב הגנוג היינו ח"ן דאורייתא השיך לזה היום אך כשאלם רולה להגות ולקטוב דל"ת היינו ברעון דאורייתא והוא אינו כדאי לזה איזי באים נחשים ועקרבים ומבלבלין משכמת' דלא ייעול לאתר דלאו דילי' ואלו הם הממשות הבהאים להאדם ומבלבלין אותו וע"י שהאדם רולה וקושק על מחד לכבוט אל הטוב הגנוג ומדבק עמו בקדות טובות חזי המדות טובות הם שערים ופתחים לראות ולהשיג על ידם הטוב הגנוג בכל יום ואז כל יום ויום גדול וארוך אלנו עד מחד כי רוחא ומשיג הטוב הגנוג היינו ח"ן דאורייתא השיך לכל יום ויום חזי עיקר אריבת ימים והעיקר זוכין לזה ע"י מדת היותרות שהאדם תרוק בממונו זה דמתו אל ח"א ע"ה וע"י נופלין ומבלבלין כל הנחשים ועקרבים היינו הממשות זרות המבלבלין משכמת' ונעשה המוח נח וחד ואז יכול לנא בכל יום אל הטוב הגנוג השיך לו ככ"ל : ז) בכל אדם ואדם יש נקי' חנפין נהרין זה נקי' ידיעת השגת התו"ק בנקי' סם קיים זה נקי' קדושת ישראל הרמזקים בשרשם מכל המדות והמחאות ויש בו ג"כ נקי' העין עכו"ם שהם נקי' כל המחאות והמדות רעות של העכו"ם שיניקתם מנקי' סם מות נקי' חנפין עשוכין שהם נקי' משכות והסתרות הידיעה וע"י שהאדם מתייגע בתורה לשם שמים עד שיכבה להשיג ולהבין חכמת התו"ק ע"י יולא מנקי' חנפין עשוכין לבקי' חנפין נהרין ואז נתבטל ממונו השיעבוד של המחאות והמדות רעות של העין עכו"ם שהם נקי' חנפין עשוכין ואז נקרא אדם בנקי' זאת התור' אדם נקי' חתם קרויים אדם כי עיקר סם אדם זוכין ע"י התו"ק שהיא נקי' חנפין נהרין והיא נקי' הרקקת ושיבת כל המחאות ומדות רעות וע"י זוכה שנתבטל ממונו עול השיעבוד של העכו"ם גם בגשמות כשארז"ל כל המקבל עליו עול תורה וכו' : חית) התורה היא רוקניות ודבר רוקני אינו מופם מקום וע"כ מי שזך וישר פעלו ושכלו רוקני יכול לחמוס כל התורה כולה ולא ישכח דבר אך מי שהוא עגשם דברי התורה ועושה מהם מעשות ע"י נא שכתת התורה ק"ו : ט) גרוך למהר מחד כשאומר תורה ברבים שדיוורו יתלקו שלא ישמע כ"א כי אם מה שגרוך לו לא יותר ואעפ"י שאומר בפני רבים לכולם שזהו עכ"ל לא יכנס בלב כ"א כ"א המוגע לו ונרוך לו : יוד) בהתו"ק יש שני כמות אש ומים וכן האדם נעשה שעוסק ומעיין בתורה יולאים הנבלים ואידיים

תלמוד תורה

עמנו ויש בהם חסידות ולקוח מהם ג"כ נק' אש ומים ומי זוכה אליהם
 עולה להשכינה בעשה עמק' שני הכחות הכל' שבע רוחניות ושבע נשיות
 אך לא כל אדם זוכה לה' איה' לימודו עולה להשכינה ואזי כשהתורה
 יונקת וז"ל לה לעלות אל הקוים מבינה ובתוך כך באין הגרדיני מוסין הזולטין
 בליה ומביס עליה ונופלת למטה ותפורת הכל העולם וכל בני העולם
 שאזנים מהאור שהיא מלא סהרות האלו על זכו לעלות למעלה ותפוזרו
 באויר העולם אזי אכל אדם גדול וכדיק אז עכ"פ אכל אדם כשר וירא שמים
 בעשה מזה על תורה וקמת זוכין להשיג מזה האגות וקידושין דאורייתא
 ולקטנים שאינם יכולין להשיג ולקדם מניע להם מזה התעוררות קדם והקטן
 נמרח להתורה מזה ג"כ נק' קידושין שנתקדש הקטן והתעוררות אלו הכל
 כשקבלים מזה כנ"ל שאינם כשרים אזי בעשה אכלם קאלו התורות לט
 עלאכות ומניע להם ע"ז קטן נמרח והתעוררות קדם ליניעות וטרקות ועבודות
 העוה"ל שהיא הדיקן קמח טעל תורה היינו לט מלאכות כנ"ל : (א) בכל
 ספר יש עס דמות דיקקו של האדם עדיה אלו הדבורים שמה הספר :
 (ב) יש דברי תורה ומי זוכה להם כשקבל לקדם בתורה הוא נכנס
 בהקדמים ומקדרי זכרי ומקטט ממש אונרות וסגולות קרות ומקומות
 מאד חזרי לו אבל בדרך לומר מאד לכל יענה בעמנו שכבר השיג האגה
 עליה כי יש מי שגדמה לו שכבר נכנס לפני ולפנים בהגות התורה
 ובחפת הוא עדיין עומד במקו למרי כי אפי' בהגות התורה אמתות לקדושה
 יש בזה כמה נק' ע"פ ברט כי יש כמה וכמה קידושין והאגות שגדמה
 להאדם להגות גדולות ובחפת הם באים רק מהיכלי התורות ע"כ כרוכין
 לחקר מאד לכלי לטעות בזה והדיק הגדול מאד אף כשזכה להשיג האגות
 גדולות דקדושה בחפת אפי"כ אינם נקשנים בעיניו לכלום לגדל עולם
 הכרתו את גדולת הנורא י"ת וע"כ הוא מתגדל ומתקדש בכל פעם שיתקיל
 השי"ת להראות לו אור התורה כאלו לא התקיל להשיג כלל מימינו (ס') רעה
 יש דברי תורה : (ג) יש הנלים בעולם שהם נק' הנל המה
 בעשה תועותים היינו הנלי עולם של עמית וכשקבלים אלו הנלים
 ומשמיסם אותם בתוך תורה ותפלה ובעשה מהם הנלים דקדושה זה נק' הנל
 גרים וע"י הנשיעה של הדינה שקבל הנל ומולידת הנל זהו נק' הנל
 נקית הנל סליק הנאמר בהריאה וכאזכין להגיד כל הנלי הנשיעה רק ע"י
 תורה ותפלה והנלים דקדושה זה נק' גרים ממש כי מקבלין את הנלים
 של העולם שהם נק' הנל המה מעשה תועותים ומעלין אותם לנק' הנל
 דקדושה ע"י תורה ותפלה : (ד) לפני כל תורה יש נק' ספיקות לטון
 בקידוש תורה קודם שמתקדשין יש כמה ספיקות וכלולים קודם שמתר
 וסלקן הדבר כראוי ואלו הספיקות הם נק' עין הדעת טוב ורע שהוא נק'
 מנה ובכשניע אל התורה בעמיה זה נק' עין הקיים וכו' : (ט) מי שמתקבל
 לבצע מוסק ובפוסק באיסור והיתר וכיוצא מקבלין דעתו ע"ז כשפוסק בחמה
 עכ"ז מקבלין ג"כ דעתו ומעטין לפעמים מופתים על ידו : (טו) הדיקן האמת

תלמוד תורה

יש לו חומה גדולה כשומר תורה יותר מאמת ר"ה וו"כ : ח) המעשה
יקרה מאד מאד (עפ"י) וכמה יקר יותר כי מעשה הוא שעולה על מעשתי
לבד וכמה הוא שונה במקומו בנינים שכלו והוא יקר מאד ואפי' בשע
שמדעין הוא ג"כ דבר גדול מאד ונעשה מזה דברים נבואים ועליונים מאד
אך העיקר שיהי' באמת : יח) ע"י מידושי תורה שמגלין עי"ז כמשך חלקות
כניכול לתוך מוח השומעים ואעפ"י שזה אכלו ית' כמו צפי' הפיסח כניכול צפי' חלק
חסור ברהטים ברהיטי מוחין חסור דייקא אעפ"י כ' יקח' לי' להשי"ת בזה אבל
כשומד תורה לתלמיד שאינו הגון ומשך חלקות ית' לתוך המוח שלו זהו
אכלו ית' כמו צפי' תפיסה וצית האסורים מוח וע"כ עושו תפיסה וע"י
תפיסה מתקנין ומדכנין הדיבורים שהכנים לתלמידים שאינם הגונים גם
עי"ז שלומד חז"כ תורה עם תלמידים הגונים שע"ז מתגלין חלקות עי"ז מתקנין
ג"כ פגם הכל : יט) התגלות מידושי תורה הוא צפי' התגלות החסדים ככל
וע"כ בריך שיהי' לו להרב זכות אבות כי החסדים מלד האב כידוע אז שיהיה
הרב גדול במעלה כ"כ עד שיהי' לו חסדים מלד עמנו ואין בריך לזכות אבות
כלל בשביל זה ואז יכול לגלות תורה ע"י החסדים שיש לו מלד עמנו ולפעמים
מוכע עמנו הרב ואינו רוצה לגלות תורה וממת שהוא עניו וכדקה לו שאין
לו חסדים מלד עמנו ולא מלד זכות אבות ואז כשיש תלמיד הגון שיש לו זכות
אבות והוא מתקיל לגלות מידושי תורה שהם צפי' התגלות החסדים ע"ז מציא
גם את הרב לצפי' כזו עד שמוכרח הרב צע"כ לגלות תורה שהוא צפי'
התגלות החסדים : יט) קודם קבלת התורה הו' עוסקין העולם רק בישוע
העולם ובדרך ארץ ואז היה עיקר קיום העולם ע"י חסד חסם בלבד שזה צפי'
האור מתנת חסם ובאמת צודאי גם אז היתה התורה במציאות כי התורה
היא נלקיית אומנם אז היתה התורה בהעלם ובהסתר היינו כי כל התורה
כלולה בעשרת הדיברו' ואז קודם מ"ת הו' עשרת הדיברות נעלמן בהעשר' מאמר' שנה'
נברא העולם כמלא שכל הדיבורים ועבודות ועשיות שזעולם ככולם נעלם
בהם התורה כי הכל נברא בעשרה מאמרות שבהם נעלמן עשרת הדיברות
שהם כלל התורה וע"כ הלדיק נעשה שפורש מן התורה מקמת ההכרח ואז
הוא צפי' איש פשוט אז הוא מקבל חיות ע"י התורה מצפי' זו של קודם מ"ת
היינו מהתורה הנעלמת הכל שזה צפי' קיום העולם ע"י האור מתנת חסם
בלבד וכן כאו"א כפי אמתו בהתורה וכפי קירובו אל הלדיק כמו כן זוכה
לקבל חיות נעת פשוטותו מצפי' זו של קיום העולם קודם מ"ת : כ) אפילו
דיבור אחד לבד כשזוכין לקדש בתורה הוא ג"כ טוב מאד כי הוא תקין גדול
מאד וגם הוא טובה לכשת אבותיו שכבר כשתלקו : כא) יכולין לקשר המעשה
והדיבור להש"ת ולומר מידושי תורה עלי מעשה ועוון מקודם אבל טוב יותר
כשזוכין תורה כי גריכין לשמו ולעיין ולקפור ולברר הד"ת במעשתי מחלה
היטב קודם שאומרים : כב) כפי החיות וההתגלות שכתבשע בייחוד אלה
מהדיבורים הק' מלדיקי אמת שזדורומינו ע"כ נקל עכשו מאד לקדש
בתורה : כג) בכל מקום שלומד אדם ואינו ענין בריך לזכות הרבה לפני
השי"ת

תלמוד תורה

הש"ת שאיר עיניו ועי"ז חכה להצין עד שיכולין לזכות עי"ז להצין גם בלימוד
הזה"ק ובהאר"ל וכל ספרי הקבלה : (כג) כשהתורה מראה לפעמים אהבה
לאחד או אין רונה כלל עה"צ נשבל לימוד התורה רק שרונה את התורה
בעלמה : (כד) גם בני אדם השומעים התורה של הדקיק האמת ואינם מבינים
אותה לעמוד בעה"צ יציבו כי עיקר התורה הוא להנשמות שבעה"צ יהיו
הנשמות בקיאים ומשיגים היטב את התורה שלמד ושמע האדם בעה"ז אשרו
המבלה ימיו בתורה ועבודה הרבה : (כה) טוב ללמוד בתורה ובזרותות ולבלי
לקדק הרבה בלמודו ולבלי לבלבל דעתו הרבה בשעת לימודו מענין לענין
רק יראה להצין הדבר בפשיטות במקומו כי מעלת ריבוי הלימוד עולה על הכל
וכמו שאר"ל ליגמר אינם והדר ליסגר עיין בפנים באריות : (כו) יכולין
להיות איש כשר ואפי' לדיק אעפ"י שאינו למדן כלל רק בעל השגה אין יכולין
להיות כ"א כשהוא למדן בנפ"ת : (כז) יש לדיקים אומרים קידושי תורה
אמתיים ומכניסים אותם באהה פסוק או מאמר"ל אבל אין מכוון ונכנס
היטב בתוך דברי המקרא וכו' רק באהה רמו וסמיכות בעלמא וזה נתי' נתיא
באספקלריא שאינה מאירה אבל יש לדיקים נוראים שהם נתי' משה שקידושי
תורתם הם נוראים וזכים כשמש ומצוארים ומפורשים היטב בסמוק או מחו"ל
שהם מכניסים אותם בהם זה נתי' אספקלריא המאירה נתי' זה הדבר וכו' :
(כח) ע"י קידושי תורה אמתיים רואין התגלות חלקותו ית' שהוא ית' ממנו
מאין ליש כי בתפלה לא היה יודע כלל זה הקידוש רק עכשיו הוא לוקח
ושאב מוקוד החכמה שהיא נתי' אין נתי' יתחכמה מאין תמלא ולת' מצעיא
כשזוכין לקדש הרבה אך אפי' כשאין מוכחין לקדש רק ליבור אחד ובדוקק
גדול גם זה פלאות הנורא ית' כי מהיכן לוקחין אפי' זה הדיבור וע"כ נאמת
התורה"ק הוא עדות באמתה עליו ית' : (כט) יש לדיקים שהם גדולים בתורה
ובקיאים בספרים הרבה ומקמת זה דייקא אינם יכולים לקדש מקמת שמבלבל
אותם בקיאותם הגדולה ומתחילים לומר הקדמות רבות ומקמת זה כתבלבל
דבריהם ואינם יכולים להוליא לאור אמה קידוש נאה כי כשרוכין לקדש קידושי
תורה כרוכין למכנס את המוח לבלי לרוץ מיד לבלבל דעתו בריבוי הקדמות
שאינם מוכרחים לקידושו ויעשה עלמו כאינו יודע ואז יכול להוסיף לאור
ולקדש הרבה בהדרגה כסדר : (ל) מי שרונה לקדש בתורה מותר לו לקדש
כל מה שחכה לקדש נשכלו בדרך דרוש וסוד ובלבד שלא יוניא איהה דין
קדש עפ"י דרושו הנ"ל עי"ב : (לא) מה שכותבין לפעמים ד"ת של ענינו
או של אחרים או שמעתיקין איהה ד"ת כל זה נקטש ג"כ ללימוד (ר"ל אעפ"י
שהכתובה צודא"ק עולה זמן הרבה וזנה הזמן שכותב היה יכול ללמוד הרבה
ביותר אעפ"י מאשר שוכרח לכתוב אזי גם זה נקטש כאלו למד ממש כל
אומר האמן) : (לב) מי שאינו רואי ללמוד קבלה ולומד עי"ז אודת את לבו
ס"ו והוא נתי' חסר לב היינו שאין לו התעוררות הלב בתפלה ועבודה אבל
יש כמה וכמה שזיוב גדול עליהם ללמוד קבלה ע"כ כרוכין להתפלל גם על
זה להש"ת שזיובו בדרך האמת בזה :

תפלה

תפלה (א) ח"א לכות לתפלה כ"א ע"י לימוד התורה כמ"א מסיר חוט
ממעו תורה גם תפלתו תועבה : (ב) עיקר התפלה ע"י יראה
כי התפלה במקום קרבן ובקרבן כאשר כל אשר בו חוט לא יקרב וכאין
בו חוט הדינו ע"י יראה ע"י זוכה לשלימות היינו יראה שלום בעלמנו
ויהי' שלום בין גופו וכפשו חזו יקרב לעבוד עבודתו תמה וזו יכול להתפלל
בשלימות וע"י התפלה זוכה לשלום הכללי היינו שלימות העולמות כי על אם
זה תפלה נקראת קרבן ע"א קירוב העולמות לשלימות אזה צד' שלום הכללי
שלום בכל העולמות וזה שמימיין התפלה בשלום : (ג) ע"י תפלה בשלימות
ע"י נמשך שלום הכללי וע"י כל הצדיות מרחמין אחד על צדו ויש שלום
בניהם ע"י הא"ת מרחם על כולם בצד' ורחמיו על כל מעשיו : (ד) יש
יסורים שצאים על האדם מצד' דינא קדושא אזה צד' יסורין אל אהנה צד'
אזה אשר יראה ה' ויכין אזה צד' ההתקנות שהיא התקלת ההתקנות
וזה יסורים שצאים מצד' דינא דמסאכא ק"ו וס' שידע האדם אם הוא
בצד' דינא דמסאכא או בצד' דינא קדושא ס' לדבר תפלה כשאין בו ציטול
תפלה ידע שהיסורים הם מצד' דינא קדושא צד' יסורין אל אהנה :
(ה) התפלה הוא צד' פנים וציטול תפלה הוא צד' הסתרת פנים ק"ו
בצד' הסתרת פניך הייתי כהכל : (ו) ענין התקנות ורות הצבים בשעת
התפלה נפרט חלל האדם הצדיק שרופה להתפלל בדביקות גדול הם מהטובות
הק' שצפלו בשעת צורת כלם והתקנות ורות הם אלל כא"א מעין אותה
המדה ומדרגתה שהיא עומד בה עתה והצדיק לרד לידע מאזה עולם
ומאזה מדה היא זאת התקנה וזה וגם לרד לידע כמה להעלות לאותו
עולם והמדה שהיא בה עתה אך לפעמים הצדיק רופה להעלות ואינו יכול זה
מקמת כי זאת התקנה הוא מצד' מדרגתה עליונה שלא בא עדיין הצדיק
למדרגתה זו וע"כ ח"א לו להעלות אך מאין בא זאת שצד' לו מ"ו קודם
זמנה זה מקמת כי כשם מקלות על אזה צדיק או כפול מ"ו מעין אותו
המקלות ללדוק אחר ומקמת שהצדיק רופה להעלות אעפ"י שאינו מעלה
אותה מצד' בצד' הרטון כל צעלי המקלות : (ז) לרד האדם להתקנות בתפלה
בין שזכה להתפלל בדביקות ואפי' בשעת שאינו זוכה להתפלל בדביקות
ואין תפלתו שגורה בפיו ק"ו אעפ"י יתקן גם אז להתפלל בכל כמו וכוננו
כי צעת שזכה להתפלל בדביקות ומהם תפלתו שגורה בפיו כראוי או יעלו
כל התפלות עם התפלה שהיא להתפלל כראוי . (ט) כל אז' אזה בתפלתו
יתפלל בחופן שזוכה לעורר ולהתקד שפע בעולם וזה תלוי ביראה כי כל מי
שש בו יראה שמים דבריו כשענין ויש שני מיני יראה היינו כי יש יראה
עליונה שצד' לאדם לפעמים עמי שתרסה ועל יראה כוון אין שבה ויש יראה
שצד' לאדם מכח האדם עלתו ויראה זו היא בצד' לרד מושל ביראת אלהים
וע"י יראה כוון תפלתו כשעת ויורד שפע בעולם וכתולה וכתגל מלכותו ית' .
(ט) כל הצדקים ומארים שאנו מקדין אותו ית' הם בצד' המדקה כי בפנימיות
השכל הוא ית' שושט לגמרי עכל הצדקים ויהארים וע"כ כשאין המדקה

מצד
רק
כי
השבע
צד'
השגת
היני
אלקד
אפי'
אין
הרמס
וישקד
הרמס
בעמק
זכיר
שבת
לכון
שבת
בכוונה
הגדולה
השגת
הוא
לכון
תיבות
והתלה
כל
כל
לתפל
בכוונה
שקל
כי
שני
בתפלת
אזרים
העובר
(טו) ע'
במך
צד'

תפלה

עבור ומתוקן. אז אין יודעין כלל לתאר אותו' כניכול שנקים ותארים.
רק כשהמדת עבור ומתוקן. אז יכולים לסדר שנקים ותארים אליו ית'.
כי כל השקנים והתארים הם נק' המדמה ככ"ל : יוד) התפלה עשה
הטבע ומתבטלן המכמת והקירות שהם הולכים עפ"י הטבע וככנע עי"ז
נק' קליפת עמלק שהיא נק' דעת הפילוסופים והמקרים האומרים שעקר
השגת התכלית הוא ע"י פלוסופיה וקירות ואז זוכין להשיג התכלית האמת
היינו זוכין שהיה התפלה ככללת באדותו ית' נק' הוא תהלתך והוא
אלקך שזה עיקר התכלית באמת : יא) כל מה שהי"ת עבד על האדם
אפי' קולאת קשה ויסורי קשים ר"ל הכל הוא רק מלך רקמותו ית' רק
שאין אתו מנינים הרקמות שלו וגם אין אתו יכולין לקבל ולסבול אותו
הרקמות. ע"כ ריכין לבקש ולהתפלל לפניו ית' שימחק מעליו כל הדינים
ויעשך עליו קמים גדולים וימסור כניכול את הרקמות צדיקו היינו שיהיה
הרקמות כפי מה שאנו נ"כ מנינים שזה נק' שהרקמות צדיקו היינו שיהיה
בעמיתו כחם עליו ואלו הרקמות בפשיטת להתרפא מן הקולאת
וכיוצא בזה : יב) אפי' שיש שפרו קבלה וכהח"ל יודע כוונת הסודות
שבתפלה אעפ"כ לאו כל אדם זוכה לזה להתפלל עם כוונת וע"כ העיקר
לכוון פירוש המלות כפשוטו ועיקר התפלה הוא דניקות להשי"ת וע"י התפלה
שתתפללן לפני השי"ת על כל דבר ודבר ומכוונן פירוש המלות כפשוטו
בכוונה אחתית כראוי עי"ז בעלמו מתקרבין ומתדבקין בו ית' ואלו הנדיקי את
הגדולים בתפלה אלם כל הכוונת של הארת"ל וכו' הם פירוש המלות
שפירוש המלו' שלהם כלולים כל הכוונות : יג) כמו שאנו רואין שאלה הגר שמתגיד
הוא זכיה גדולה אללו ככוונה לומר תיבות התפלה לבד אעפ"י שאינו יודע
לכוון בהם כמו כן ראוי לאדם לבקש א"ע ולאמץ א"ע על אשר עכ"פ הוא זוכה לומר
תיבות התפלה ועי"ז בעלמו יכול לכות את"כ לכוון בתפלה להתפלל בקצק
והתלהבות כראוי גם ריכין שלא לבלבל דעתו בתפלה בזה שרצה להתפלל
כל התפלה כולה בכוונה כי דבר זה יהיה קשה וכבד עליו ועי"ז יתבלבל
כל תפלתו רק יתאמן בכל פעם לומר מעט מעט בכוונה כי מעט יכולין
להתפלל בכוונה ואח"כ עוד מעט וכו' היינו שבתפלה ישתדל בכל כחו להתפלל
בכוונה עד ברוך שאמר ואמר שאניע לשם ישתדל להתפלל בכוונה עוד אזה
חלק מהתפלה וכן להלן : יד) לענין התעצות ארות שבתפלה לריכין לידע
כי כל מעשה ומעשה הוא קושה עליה ובאדם עושד ומתפלל כסדר ואינו
עשניק על הס"ז ועי"ז הוא סכלק אותם ומעבירם עמו ואזי בדרך הילוכו
בתפלתו הוא עפיל אותם וקלת מהם הורג אותם לנפרי ויש שקותק מהם
אזורים אברים לזה קותק יד ולזה קותק רגל וכיוצא בזה והוא מעט כניבור
העבור והולך בתלמדה ובדרך הילוכו הוא מכניע ומפיל את אונאיו בזה שובל :
טו) עיקר אמירת תהלים לומר כל מזמורי תהלים על עמנו למזל א"ע
מתוך כל מזמור ומזמור כי תהלים כאמר בשביל כלל ישראל ובשביל כאו"א
שפרט וכל אדם כל תלמדות היצר שיש עליו וכל מה שנעשה עמו הכל

תפלה

מזוהר ומפורש בתהלים כי כל ספר תהלים נאמר ונתייחד רק על מלחמת
היה"ר וקיימותו שהם עיקר האויבים והאנשים של האדם ועל זה ניקט דוד
שיולתו השי"ת מהם וכמו כן כל אדם נרדף לפרש כל זה על עצמו ואפי'
הפסוקים שדהמעה"ה משנח א"ע כגון שמרה נפשי כי חסיד אני וכיוצא בזה
גם זה נרדף לפרש על עצמו כי נאמת נרדף לרין א"ע לכ"ו ולמחז
בעצמו או זה נקודות טובות כדו להתחזק עי"ו בעבודת ה' טו) מה שהאדם
כתלהג לפעמים בתוך תפלתו ומתחיל להתפלל בהתלהבות וקצק גדול ותפלתו
שגורה בפיו זהו אור השי"ת בעצמו כניכול שנתלבש בו וקורא אותו לעבודתו
ית' זה נקו' הוא מהלמד והוא חלקך ולפעמים האדם מתפלל לפני השי"ת
והשי"ת כניכול ומשתלה ומתרחק מן האדם ח"ו הוא נרדף ג"כ
להתחזק בתפלה ולרדק ולהשליך כניכול התפלות אחריו ית' ח) כשאל
מתפלל בכוונה שמקשר המעשה אל הדיבור ומטה אותו הטע וטוע מה
הוא מדבר אזי כל הכחות שלו נמשכין וכנסין מוילא לתוך התפלה הוכה
להתפלל בכך גדול אעפ"י שאינו מכריח עצמו לזה כי כל הכחות מנפין
ומסמכין תמיד על זה שומעו ויוכנסו לתוך דיבורים קדושים : ית) לפעמים
הוא טובה גדולה מה שנאים עליו ח"ו ופניות בשעת התפלה מאחר שזמן
לבות הוא יודע שפניות סוכתו ומשנמו הוא רק לה' לבדו : יט) על כל
דבר קטן וגדול שמסר לו להאדם נרדף להתפלל להשי"ת שימלא לו חסרות
אעפ"י שזוהי העיקר להתפלל על העיקר דהיינו על עבודת השי"ת לכות
להתקרב אליו ית' אעפ"י גם על זה נרדף להתפלל ומי שאינו מתנהג כך
אעפ"י שהשי"ת נותן לו נגדים ופרנסה וכל הנטרות חיותו אבל כל חיותו
הוא כמו צהמה שג"כ השי"ת נותן לה לחמה וכו' כי האדם נרדף להשק
כל חיותו והנטרותו מהשי"ת ע"י תפלה ומחנונים דווקא : כ) נרדף להתר
מאד שלא לשרת קאווע וכיוצא בזה קודם התפלה : כא) כמו שהקול מעורר
הכוונה כן להיפך הכוונה מעורר הקול שכשמתפלל בכוונה ומכנים כל לט
ומשנמו בתוך דיבורי התפלה אזי מוילא כמעורר קולו להתפלל בקול כראוי
כב) אפי' אם האדם הוא כמו שהוא אעפ"י יחזק ויאמן את לבו להתפלל
להשי"ת ויקטוב בלבו הלא אם הוא רחוק נאמת כ"כ מהשי"ת בודאי נרדף
להתחזק ביותר להתפלל להשי"ת ולנטוע בחסדו ה' שישמע ויקבל גם את
תפלתו כי אדרבא דייקא על ידו עיקר שלימות התפלה כשאר"ל כל תפלה
שאין בה מופשעי ישראל וכו' וילפיין לה מחלצנה של קטורת : כג) קודם
התפלה יאמר כ"ח הריני מקשר עצמי לכל הגדוקים שדבורינו : כד) גדול
מעלת קדושת התפלה שעולה על הכל כי הלא הנעל תפלה שהיה נדק
גדול וקדוש מאד בכל המדות טובות ובכל מעלת הדקות ואעפ"י עיקר
שמו נקרא בע"ת ומינה חבורים והרבה נענין התפלה וסדה לתלמידיו דק
כיון בזה והוא דייקא זכה לעבור על המקומות של כל אנשי המלך וכו'
אנשי המלך בעלמם שכ"ח מהם היה ידוע נורא ונפלא כ"ח כפי נתינתו
ומדתו אעפ"י כ' כולם הודו ואמרו שמה שנתקבן המלך עם אנשיו ונתתן
העולם

תפלה

העולם בשלימות הכל הוא רק זכות הצעת"ם וזכות ריבוי תפלותיו רק
 וכן טהרת כל העולם ומיקומו כל כח וכת כפי צדיקתה היתה רק ע"י
 הצעת"ם הכ"ל : כה) כשמגיע היום להיות נגמר ונספק (שאו הוא זמן
 תפלת מכה וערבית) אז לרק האדם להתעורר בהתעוררות גדול ולהזכיר
 א"ע אך שהלך של העולם והמעין (שעל דם עיקר קיום העולם) מתחילין
 לטיול רשות זמ" (שקרוין נחשנינען זך) ואמרים קידות ואירים נפלאים
 זל"ז בהנהגה רבה והשתוקקות גדול מאד בכן לרק גם הוא להשתתף עלמו
 עמהם ולהתעורר אז בהשתוקקות וכיסופין גדולים אל השי"ת ולהתפלל
 בדביקות גדול כי הצריחה של כלל זה היום כבר נגמר ונספק ומי יודע מה
 יולד יום וכמוכן בפנים וכן אפ"כ לרק להכין עלמו לקבל קדושת הצריחה
 הקדשה של יום הנצח ולהזכיר א"ע היטב שכל יום ויום כשהוא הולך ממקום
 שבו משם אז הוא הולך בקידות ואירים נפלאים מאד שיש בהם כל התכונות
 ויש שינויים בין הימים כי כל יום משונה מצדו צפרט הימים המקדשים
 שהם שנה ור"ק ויר"ט בכן לרק האדם לשתף עלמו ג"כ ליה ולהתפלל בכל
 יום ולומר לפני ית' אירים ותשנות וכו' נשק קדש והתלהבות קדושה
 מאוד ובמוסין קדשים לגמרי ולקשר עלמו ולהתמיד על עלמו זכות וכן האיש
 מסד האמת הגדול במעלה מאד צפרט זכות וכן העוסק בה לקבץ הקסדים
 של אמת ולהביאם לאיש מסד האמת עמ"י עיקר התהוות הזמן והקידות
 והאירים והתכונות הכ"ל וכן עיקר קיום ותיות המעין והכל וכל העולם
 כולו כמפ"ב (שם סי' יג מעשה של יום השלישי מה' צעלירם) : כו) לריבין
 להתחזק מאד ולהכריז עלמו בכל הכחות בכל הדברים הנוגעים להשי"ת
 צפרט על התפלה כי אפי' נדיקים קדושים ונוראים מאד יש ג"כ לפעמים
 שצרכים למסור נפשם על עבודת התפלה וכן על אר דברים שבקדושה
 ויש להם זכיעות רבות וכנידות גדול קודם שעושין אהה דבר שבקדושה כמבואר
 בדברי רז"ל ק"ו בן נטו של ק"ו כמה וכמה אנחנו לריבין לטרוח ולהתנוגע
 ולמסור נפשונו בכל יום צפרט נשעת התפלה שהיא בתפלה כנידה מאד על
 האדם וצרכים יגיעות הרבה ולהכריז עלמו במקום אופנים וענות אולי אכה
 לדבר אהה דיבור בתפלה כראוי כי בשביל דיבור אהד של התפלה כדאי למסור
 נפשו כי תפלה הוא דברים העומדים ברומו של עולם כשאר"ל : כז) כשמתייגע
 האדם בתפלתו ואינו יכול להתפלל בקיות והתלהבות כראוי אזי מוכרח לוטר
 התיבות כששיות גמור האל הגדול הניצור והטורח וכו' וכיוצא בה ואעפ"כ
 יהי' פנימיות מקשבתו וכוונתו קשורה בהדיוורים בקשר אמת וזקן ואם אכה
 יוכל עמ"י בעלמו להתעורר אפ"כ להתפלל בהתלהבות גדול כמה וכמה תיבות
 וענינים ולפעמים חחר ומתקרה וברך לחור ולדבר בתקומות ובפשיטות ככ"ל
 ועמ"י הוא חחר ומתלהב לפעמים וכן כמה וכמה פעמים אפי' בתפלה אחת
 כי על אנשים פשוטים יוכל לעבור עליהם כמה וכמה עליות וירדות גם
 בתפלה אחת וע"כ עמ"י רוב לריבין להתחזקה בתפלתם כשרונים להתפלל
 נכוונה כי נעשה אללם כמה ענינים בתפלה אחת ככ"ל : כח) תפלה ברכ
 ובכוונה

מח
דוד
אפי'
היה
מבוא
אדם
בלמו
ודתו
שי"ת
ג"כ
אדם
מה
מחכה
מפסין
עמים
שבחין
ל כל
סרנו
לכות
הג כן
מיות
המשך
לחור
מזורה
ל לו
כראוי
התפלל
ירך
ס חת
מפנה
קודם
גודל
ה נדיק
עיקר
דיו דק
לך וכל
צדיקתו
ובתקין

תפלה

ובכונה עליהם ולהתגבר על כל התעוה וזאת התעוה הזאת תתגברו עליה
תיקון על מעשות געורים (שם אות רלו)

תוכחה א כמו שבאחד רמז אחד מקצתו וז"ל לו לדבר אליו

שישמע ע"כ הוא תוך לבתוב לו כתב ולשמו אליו לקומו

למרחוק כמו כן הדיוק האמת שמוסק בתיוקן כל העולם להזכירם ולעוררם

בתשובה ולהחזירם למוטב בנפיל לתקן עולם במלכות שדי להפנות אליך כל

רשעי ארץ וכו' ע"כ מלבד מה שחשדל ועוסק עם מקורביו לדבר על לבם

להחזירם למוטב ולהביאם לתכלית שלימות תיקונם אבל ענין ים נמשות הרבה

שהם רמזים חסדו בריוקן מקום ובריוקן מדריגות הרבה מאד עד שא"ל

לו לדבר עמהם כלל כפרט העכו"ם רמזים מאד מקדושת ישראל ואף אפסר

לו לדבר עמהם ולקרנם ולהביאם לאמונת ישראל ע"כ הוא תוך לבתוב

להם מכתב וזה נעשה ע"י לזקה ע"י נעשה בנפ' אור הנפ' והזק ואזי

כשמדבר הדיוק האמת דיבוריו הק' דיבורים של חסונה וביטול הכפירות

והע"י אזי אלו הדיבורים הולכים ומשמיים למרחוק עד שכתבים גם בספרים

של העכו"ם מדינה ומדינה ככתבה ואזי מובאים העכו"ם בספרים נעלים

היפך אמונתם עד שזאים ומתגיירים כמו שזכרנו כמה גרים שנתגיירו וקמת

עמיים באלו כידוע זה כל מקמת הטוב הכבד מקת ידם והטוב הזה ה"ל

ענפי' חלקי נשמות ישראל רק שהוא כבד מקת ידם נשלות גדול זה זמן

כביר עד ששכח כבר מעלתו ויש זה כמה וכמה נשמות כעכו"ם וע"י זה

הדיבור הק' שכתב בספרים אזי זה הטוב שכבדו גם מובא אותו בספרים

ואזי מבר זה הטוב את מעלתו אך שהוא ממקום קדוש ועליון מאד שהוא

למעלה מכל העולמות ואף שהוא ג"כ משמות ישראל הק' שכלו בקשבה

תלה והע"י כביכול כמלך ומתייען עם נשמותיהם בשעת ברואת העולם וכל

העולמות כבראו רק בשבילם ועכשיו הוא כבד גולה כ"כ עד שהולך לכליון

והפסד נמור ח"ו וע"י מרחם על עלמו מאד ומתעורר לשבד לשרו אך מקמת

זה הטוב כבר נקשר ונתפס מאד אללם בקשרי קשרים ע"כ כשמתקול הטוב

למור אזי הוא מושך ותולש עמו עוד מעלמיות שלהם מקת חסו בנפ' הגרים

אך נפעמים כשהם רואים שהטוב שמתוקן מאד ומתקן עלמו בכל כמו

ורובה למור לקומו לשרו קדושתו אזי הם מתגברים עליו ביותר ויביאים

אזי לתוך העלמה יתירה היינו שתיבאים אותו לתוך פנימיות מעשית ואזי

יובא הטוב בורע הולדים ונעשין בעלי תשובה וגרים והנם שדנרנו עד עתה

מענין הטוב הכבד בין העכו"ם מקת ומענין התקרבות הגרים אך כ"ו נעשה

בפרטיות גם בין ישראל בעלמן כשנפעמים הטוב נכבד גולה כ"כ בין הסט"א

והתחזות ודעות נכסדות וכלבולי חסונה ח"ו עד שנתרסק כ"כ עד שפעט

שוב את מעלתו למורי ארצות וכו' עד גנם הדיוק בנפלו ח"ל לו כפעט

לדבר עמו ואזי מוכרח הדיוק לשלוח לו מכתב לקומו הרחוק והענוס

והעושה מאד וכשפנימיות שורט בקודמו הטובה המושגת בו מלבד שורט

שפתו רואה את הדיבורים הק' של הדיוק אזי הוא זוכר את מעלתו כשראו

ותפלה

ומ
הג
שע
בזו
זרע
כש
יה
אמ
הג
יוב
לל
דבר
וכו'
ית'
בכס'
שקו'
בדק'
בדק'
תורה
ברך
ויש
בד'
אחד
ע"י
שכל
הוא
ללמו
עשאו
שומר
הוא
ג"כ
שומר
שמלד
נקרא
יכול
הרבי
קמיו
שמשלי

תוכחה

ומתקן על עמנו חסד ומתקיל להתענג ולהתחוק ולכתק עמנו מנלותו
הגדול אשר כבודו שם זה זמן כביר ורובה לקור ולשוב לשורש קדושתו עד
ע"י הוא מושך ומתקן גם מעמם הרע ממש ומתקריב ע"י הרקוקים
ביותר מקדושתו שאלו זהו נקי' התקריבות הגרום ולפעמים יולד הטוב ע"י
זרע הילודים זהו נקי' הרעים הגדולים שיולדו מורעם נדוקים גדולים ומרואים
כשאר"ל מצני כביו של סמקרב וכו' וכן מצני כביו של הקן וכו' בסרט בין
וישראל בעמקן כבקי' מי יתן טהור מטמא והכל כבם הכתב הק' של הנדוקי
אמת הכל' והיו נקי' ה' יספור ככתוב עמים היינו הדיבורים הק' של
הנדוקים הככתבים גם בספריהם והם שפיים זה יולד שם סלה היינו עי"י
יולד הטוב עכ"פ בזרע הילודים : 3) ע"י שמכלכל דבריו במשפט ע"י יכול
ללמד לתלמידיו חכמתו ולא יזיק להם כי עיקר הלימוד תלוי בזה שיכלכל
דבריו במשפט כשאר"ל חכמים הזהרו בדבריהם וכו' וישמו התלמידים הנאים
וכו' : 2) מי שמשתדל לקרב בני אדם להצ"ח זהו עיקר הגדלת כבודו
ית' ע"י כתגל שמו ונפשו של זה המשתדל עד שכל הנפשות תחבים להכלל
בכפשו ושמו : 7) הנדוק האמת העוסק לעורר דג"ל משיחתם זהו ע"י
שקור ומגלה ומרחח להם הפנים דקדושה שנסתלק מהם בשעת שיהי' הוא
נרדף להלבוש דייקא את הפנים מטעמים המזוהרים בפנים ויש בזה כמה
נקיטות כי יש מצעים פנים לתורה ולפעמים ח"א לגלות לו חזר הפנים של
תורה כמו שהיו ונרדף להלבושו בד"ת נמוכים וקטנים ממנו ולפעמים הוא
נרדף להלבוש הפנים לתורה כסיפמ"ע דווקא ולפעמים מלבוש לו הפנים שלו
ויש ח"א לעוררו בפנים שלו ונרדף להארות לו פנים נבוא ולהלבוש אותו
בד"ת קטנים ופשוטים קלת או כסיפמ"ע עד שמעוררו ע"י ולפעמים יש
אחד שכל מכל השצעים פנים לתורה עד שח"א לעוררו בשום פנים כ"א
ע"י סיפמ"ע של פנים קדמוניות שהם נקי' עתיק נקי' זקן נקי' הדרת פנים
שכל השצעים פנים מקבלים חיות והידור משם : ה) כשעוסק לעורר כנ"א
הוא נרדף לשמור עלמו מתלמידים שאינם הגונים ולה' נרדף שיהי' לימודו
ללמוד וללמד לשמור ולעשות דהיינו ע"י לימודו עם תלמידו יהי' כאלו
עשאו לקצירו וכאלו עשאן לד"ת כשאר"ל וכשלומד בכונה זאת איז השי"ת
שומר אותו שלא יהי' דבריו ככתבין כבם הזכרון של התלמיד שאינו הגון רק
יהיו כשכפין ממנו וכשעוסק לעורר ע"י סיפמ"ע נרדף שיהיה שיקמו וסיפוריו
ג"כ כבקי' הלימוד הכל' דהיינו ללמוד וללמד לשמור ולעשות וככל' וע"י הוא
שמור מן תלמידים שאינם הגונים כי הכל שכבז מהם ככל' : ואז) מי
שמלדוק הרבים היינו שמקרב כנ"א לעבודת ה' או עקן אותם לכ' שם זה
נקרא מלדוק הרבים ע"י זוכה לקבל קמיות והתלהבות דקדושה מלמעלה
ויכול להוריד ולהמשך קמיות והתלהבות לאחרים ג"כ זהו נקי' ומלדוקי
הרבים ככוכבים ע"פ חבל מי שאינו מקבל הקמיות מלמעלה אז חף משיבא
קמיות לאחר הוא רק לפי שעה והוא עלמו מתקרב כמו הדבר המלבין
משליכין למים שהברזל עלמו מתקרב וגם המים שמתחמין הוא רק לפי
שעה

תוכחה

שעה: ז) זה העוסק לקרב בנ"א לעבודת ה' אעפ"י שבאמת בודאי העיקר
להשתדל שיתקרבו אנשים גדולים אנשי עם דהיינו חכמים ועשירים ומיוססים
כי אנשים כאלו יש להם מעלה יתירה וצוהה גם חזק בשמם וגם כי כאזכר
לקרב אנשים כאלו אזי הקטנים במעלה מתקרבים ומילא כוונן וכמובאר
מזה בנ"א אך אעפ"י כן מקמת שהנע"ד מתגבר על זה מאד והעיקר על
התקרבות הגדולים ומוזין על זה כמה וכמה חכמות ע"כ גם זה הלדוק האמת
המתקיל לעסיק בזה לקרב בנ"א לעבודת ה' מוכרח ג"כ בהתמלה ראשונה
לעסוק מחילה עם הקטנים במעלה דהיינו עם העניים וכיוצא ולדבר על
לכס לעוררם להשי"ת ולהסביר להם היטב שאין שום תכלית מכל העולם
כולו רק לעסוק בעבודת ה' כל ימי חייו וכיוצא בדברים כאלה עד שנכנסין
דבריו באזניהם וכתרנין בכל לבנם ובכל נפשם להתאבר עמו ואז הוא לוקח
אותם ומוליכם למקומו שהוא חק לישב (היינו כי בודאי כל מקצבותיו
ודבוריו וכל ההגותיו בודאי חזק מאד מהרגל ההגות רוב הישוב אשר
רוב מעשיהם מהו ורודפים אשר המותרות וטרודים תמיד בהבלי הזקן ומי
שרובה להיות באמת מאנשי הלדוק שהוא בנ"י הנצל מפלה הכשר הנב"ם
בודאי נריך לפנות ערפו לגמרי מהבלי הישוב ולהסתפק עלמו כמה שיש לו
בשרט על בגדים ומלבושים לא יקפיד כלל וכן כל כיוצא בזה כמובן בפנים)
ואת"כ שאלו המקורבים זוכים לקבל דבריו באמת ועוסקים רק בתפלות
ותפניות ומעניות וכו' עד שמתלשים גם ציניהם לזה אנשים שהם ראויים
כבר ג"כ לקרב בנ"א לעבודת השי"ת אז נותן להם הלדוק רשות לכנסו ג"כ
בהישוב ולעסוק בענין זה עד שמתרבה וכתגל הקיבוץ של הלדוק הנ"ל ועושה
רושם גדול בעולם (סיפח"ע סי' יב מעשה הנע"ת ובהשואות: ז) זה הלדוק
שהוא בנ"י הנע"ת שעוסק לקרב בנ"א לעבודת ה' הוא מתנהג בזה בחכמה
גדולה ומשנה ומחליף עלמו אלל כאו"א בצינוי אשר אלל זה כדמה כעני
ואלל זה כדמה כסופר וכן כל כיוצא בזה וכן כשהוא רואה כשהוא מדבר
עם אחד ואינו יכול לפעול אללו כוונתו הטובה דהיינו להתקרב להשי"ת
שבאמת רק כל זה עיקר כוונתו כשהוא מדבר עם בנ"א אך אעפ"י כן כשהוא
ענין שאינו יכול לפעול אללו כוונתו הטובה אזי הוא מעקם דעתם ומסבב
עמם דביבורים אחרים עד שאינם צנינים כלל שזה כוונת דבריו לעורר
אותם ולקרנם להשי"ת וכל כך מוכרח הלדוק לעשות בחכמה ובתבונות
גדולות כבדי להעלים עלמו בתפלת דבריו שלא יבירו אותו וזה הוא כי אז
אפשר שלא יכנסו דבריו כלל באזני השומע ולא יאבה לדבר עמו ולשמוע
דבריו כלל מקמת גודל תוקף התגברות הארם הרע המושרש בלב כמה בנ"א
עד שעי"ז תוכף כשתחילין לדבר עמו ולקרנם אל הטוב אזי מתעורר הרע
ק"ו לעומת זה עד שעי"ז לא די שאינם שומעים לדבריו הנעימים אף גם
לפעמים מתעוררים כנגדו בשנאה ובמלחמה גדולה וכמונן גם בדבריו ח"ל
ובשול זה מוכרח הלדוק לשנות עלמו ולהעלים כוונתו הטובה בכל פעם
ככל"ט: ט) ענין זה של ההשתדלות עם בנ"א לקרנם להשי"ת וכן להלדוק
האמת.

תוכחה

האמת לרובין בזה התקנות גדול כי לפעמים הוא מרבה לדבר על לבס
בזה ורואה שאינו פועל כלל אללם אעפ"כ חסור לו לייאש אותם ונרדף
להשתדל עמם עוד הפעם וכמו שראינו אלל הבע"ת שעסק לדבר הרבה
עם אשפי המדינה שכתבו מאד בתאוות מסון ולא פעל אללם כלום אעפ"כ
ישב עלמיו אפ"כ שילך עוד הפעם לדבר עמם ואפ"כ כשהשיב לו כ"א
מהשומרים יותר מזה מה אני יכול לעשות נגד כל המדינה הלא אני רק
ישיב בעלמא שמתשובה זו היה נראה כאלו התקילו עפ"ם להסתפק קצת
ולכמות דעתם אליו מעט היה הדבר הזה לכמה אלל הבע"ת אעפ"י שעדיין
היו חקוקים מאד מאמתת הדעת ארבה להכניס בהם הבע"ת בפרט אפ"כ
כשהרבה גם הממונה על האגרות להוכיח אותם ולדבר על לבס וקם אמרו
אדרבא אם הוא כדעתכם הוליתו נא אותנו מטעמיתו אעפ"י שזאתה היו
אוחזין עדיין בשמות דעתם בנזקה אעפ"כ דברים האלו בעלמא היה להם
ג"כ לכמה : יורה) מאד מאד לרובין לחזק לעסוק ולהשתדל בזה לקרבנכ"א
לעבודת הש"ת אשר אין דבר גדול מזה כמוצא בזה"ק זכאה מאן דאמיד
בידא דקייבא וכו' וכדאי לדבר עמם שיותו מולין מעסקי העולם אולי יתקו
ויחגלגל עי"ז לבא לדיבורים אמתיים שיוררו אותם להש"ת ואפ"י אם לא
יפעלו אללם כ"א תנועה בעלמא שיכנסו בהם הרחור תשובה או אזה
התעוררות לפי שעה ג"כ טוב מאד מכש"כ שיכול להיות ברבות הימים כשידבר
עמם ויתחור וידבר וכו' אולי חכה לעוררם באתם ולקרנב להש"ת ומי
שהוא מתעבל ומתראל ואינו עוסק בזה הוא נקי' ען ישב שאינו עושה פרי
מאשר שאינו מוליד כפשות שיתקרבו להש"ת על ידו והעיקר להשתדל בכל
עו לקרב אנשים גדולים במעלה לומדים ומיוחסים ועשירים וכו' ואז הקטנים
במעלה טפלים אליהם ומתקרבים ממילא גם העיקר להשתדל עם בני
הכעורים כי אותם בקל יותר להשיבם להש"ת באתם יותר מהזקנים אך
אעפ"כ ישתדל לדבר גם עם הזקנים כי גם הם יכולים לזכות להתקרב
להש"ת אם ירנו באתם : יא) לפעמים כדאי שיסעו כשיעות בשביל
זה כדי לדבר עם נכ"א מהתכלית האמת הכל' :

א) תפלוין ענין תפילין ורצועות של תפילין עיין דריק בהשמות אות
יע אות וא"ו ליק"ת סי' ה תקעו אמונים : ב) הסתפארות
סהש"ת מתפאר עם ישראל הוא בחי' תפילין שלו ית' וע"כ
כשנתרחק אחד מישראל מהש"ת ה"ו אזי השכינה זועקת קלני
מראשי קלני ומרועי היינו שנפגם כזיכול התפילין שנגשין מן
הסתפארות וזה מראשי ומרועי דייקא בחי' תפילין וכשאחד
מישראל נתקרב להש"ת בפרט כשנתחוספין רבים מישראל
שרונים לעיבדו ולהתקרב אליו ית' אזי נתוסף ביותר אור
הסתפארות

קבר
סי
וכיין
וואר
על
אמת
זוכה
על
עולם
כנסין
לוקח
כותיו
אשר
ומי
מז"פ
ש לו
נים)
פלות
אמות
ג"כ
עושה
לדיק
וכמה
כעני
מדבר
הש"ת
שהוא
מסב
עורר
בולות
כי אז
שמוע
כנ"א
הרע
גם
ח"ל
פעם
לדיק

תפלין

ההתפארות שהוא בחי' אור התפלין של השי"ת ומה נעשה
השגחת השי"ת כזיכור שמשגיח על ישראל תמיד לטובה ומה
נושך קדושת א"י ובחי' חיורה דא"י מחכים : ג) תפלין הם
בחי' מוחין והרנועה של תפלין הוא בחי' יראה זה בחי'
מה שעוברת הרנועה בתוך המעצרתא של תפלין כי הירא'
עוברת בתוך המוחין והתפלין כי ראשית חכמה יראת ה'
ואם אין יראה אין חכמה כשארז"ל ומהי' זאת הרנועה בא
לכ"א מיראה איזה נער בכל יום וכל מי שדעתו יותר גדולה
לערו יותר גדול כי לערו נשתלשל מהיראה שהוא בחי' הרנוע'
והירא' הוא כפי המוח והדעת שחס בחי' תפלין והתיקון
וההמתקן לזה הנוער הבא מהרנועה הנ"ל הוא ע"י חכמה
בקדושה וביראת שמים : ד) כח קדושת מלכות תפלין עיין
זיונית בהשמות : ה) ראוי לאדם להתלבט מאד בשעת הנחת
תפלין וראוי שיפול על האדס פחד ורעדה גדולה ואימה
ויראה עלומה וגוראה כשרוצה להניח תפלין כי קדושתם
שגבה וגבוהה וגוראה מאד מאד : ו) ראוי לאדם להסדר
שיהי' לו תפלין טובים ויקרים וסופר הגון ולדיק באמת :
תשובה (ח) עיקר התשוב' הוא לעשות תשוב' ולשאל כפרה
וסליח' מהשי"ת אפי' על החטאים שאינם ידועים
לו בבחי' אשר לא גזלתי אז אשיב (ב) ע"י ניגון ושמחה דקדושה
עו"ז נתעוררין לשוח עם לבבו ומתכליתו הנלחי לעו"ז ולחפש
ולבקש ולמנוח הנקודות טובות שחס בחי' הרוח טובה
שבקרבו ולבררם מן הרוח רעה רוח נכאה רוח שטות
עלבות רוח ולהכניע הכח המדמה שמש שורש כל התאוות
ואהבות הבהמיות וזוכין לשוב להשי"ת באמת כי עיקר התשובה
הוא להכניע הרוח הרעה ולברר הרוח טובה כידוע : ג) אלו
בכ"א שאינם קצועים עדיין בעבודת ה' ואין תשובתם שלימה
עדיין רק לפעמים נופלין להם הרסורי תשובה ומתחילין קצת
בעבודתו ית' ואח"כ נופלין מזה ואח"כ חוזרין ונתעוררין וכן
משתגין בכ"פ מרע לטוב ומטוב לרע בבחי' פעם טמא פעם
טהור פעם פסול פעם כשר וכו' זאת התשובה הוא בחי' ששת

תשובה

ויני החול כי אין לו נייחא חבל כשעושה תשובה שלימה זה
 בחי' שבת שיש לו נייחא מכל וכל ונדחה הרע לגמרי ונעשה
 כולו טוב ועי"ז זוכה לראות שפלותו בחמת וחשיבות וגדולת
 של ישראל עד שמחמת זה מוסר נפשו וחיותו צעד ישראל
 שזה בחי' המדה של משה משיח : ד) מי שהוא לדיק מנעוריו
 וכולך בדרכי ה' מימיו מדרגא לדרגא וממזוס למזוס בבחי'
 מזוס גוררת מזוס וכו' הוא לריך לזוסר לפעמים לילך במתינות
 בעבודת ה' בכדי שלא לדלג ולעבור ולהפסיד ח"ו ע"י הזריזות
 ביותר את בחי' הקדושה שהיא בין המזוות שהיא מקשרת
 מזוס אחת בחברתה שעי"ז מזוס גוררת מזוס (עי"פ) חבל מי
 שלריך לעשות תשובה הוא לריך דייקא להיות זריז גדול מאד
 מאד למהר ולרוץ מאד להמלט על נפשו ואסור לו לשהות כלל
 לעמוד ולהתיישב כי צעל תשובה חינו הולך מדרגא לדרגא
 כלל מאחר שהוא רחוק לגמרי מהקדושה עדיין רק הוא לריך
 להתחיל מחדש לגמרי לדלג על מה שלריך לדלג ולקפוץ אל
 הקדושה בזריזות גדול : ה) מי שרק מתנוגך לו השי"ת כשעושה
 ח"ו חפי' רק דבר אחד שאין בו שום נדנד עזירה ולא שום
 תאוה גשמיות רק שעושה אותו הדבר שלא כראוי בשלימות
 היינו שאינו עושה אותו בתכלית שלימות הקדושה כראוי לו ראוי
 לו שתכלה נפשו לגמרי ח"ו מעולם החרטה והצוטה : ו) יש
 תשובה שהוא ככה ועדיין לא ינאה אל הפועל ובשביל זה אדם
 משיג לפעמים למעלה ממדריגתו מה שאינו ראוי לזה והוא
 כדי שתלא התשובה מכה אל הפועל : ז) כשאדם עושה
 עזירה ח"ו ועזירה גוררת עזירה כשארז"ל ויוכל עי"ז שיסוי
 נעשה ח"ו חזילות חזילות של עזירות ע"כ לריכין לזוסר לעשות
 מזוס תיקף אחר שנכשל ח"ו בעזירה הראשונה ואז המזוס
 מניגה עליו להנצל מבחי' עזירה גוררת עזירה ח"ו : ח) אם
 היה האדם זוכה לחרטה גמורה בחמת אזי אעפ"י שיכול
 להיות שאח"כ יחזור למקומו ויהי' נעשה עמו מה שנעשה
 אעפ"י"כ כבר היו מבליגין אותו המחשבות של חרטה ותשובה
 בכ"פ עד שסוף כל סוף היה זוכה לבא אל תיקונו האמת

תשובה

בשלימות וכמו שראינו מהסבן מלך שנחלף ואפי' הסבן השפחה
ע"י שנתחרט היטב באיזה פעם עי"ז היו באים עליו גם
אח"כ חרטות תמיד על המעשה רע והעוולה הגדולה שעשה
כנגד הסבן מלך על שגרשו וכו' עד שע"י החרטות האלו של
שניהם חזר העולם לתיקונו וכונ"פ (סיפמ"ע סי' יא) מהסבנים
שנחלפו וכו' :) ט) לפעמים יש אדם שהורגל בעצירות כ"כ
ח"ו עד שכמעט שנדמה לו שאינו ביד עזמו למנוע עזמו מזה
ידע שאעפי"כ יש בחי' התקשרות לקשר ונחצר עזמו יחד
בהתקשרות חזק ועי"ז יכולין להתגבר ולהגלל וז"ל לבאר דבר
זה בכתב היטב אעפי"כ יכולין להצין מרחוק כי הוא ענה
נפלאה :

תמימות (א) עיקר השכל דקדושה הוא תמימות עיין
השמימות יראה ועבודת ה' אלה וכו' :) (ב) תמימות

ופשיטות הוא גבוה מן הכל : (ג) כמה וכמה דיוקים גדולים
ונוראים מאד ספרו בעצמם שלא הגיעו למדרגתם רק ע"י
ענין פראסטיוק היינו שעסקו בעבודתם בתמימות ובפשיטות
גמור והרבו באמירת תהלים ובהתבודדות ושיחה בינם לבין
קונם בפשיטות וכו' ובקשו מאת השי"ת רק מתנת חנם ונדבת
חסד ועי"ז דייקא הגיעו למה שהגיעו אשרי להם : (ד) עיקר
כל הנפילות הם ע"י חכמות כי כשאדם הולך אחר חכמתו
יוכל לבא לידי רעות גדולות כי החכמה מתעה אותה מחכמה
לחכמה ומחכמה לחכמה עד שנלכד ונתעה בחכמת עזמו עד
שנעשה כמשוגע ממש ר"ל ויוכל לבא עי"ז לכפירות גמורות
ר"ל לכפור במלך ובשריו היינו לכפור במלכו של עולם ובכל
הדיוקי אמת וכל העולם נעשה אללו כלל ומתלוץ מכל העולם
כאלו כל העולם בטעות ח"ו ונעשה עי"ז ירוד ושפול ובזוי
מאד ברוחניות ובגשמיות מלבד מה שהוא תמיד מלא יסורים
וחסרונות רבים מאד וכל מה שמתנהג עמו הכל כנגד רצונו
והוא מלא כעס ומכאובים תמיד גם בשעת הלחנתו הגדולה
ומכש"כ אח"כ כשיוורד ממעלתו ובאים עליו עונשים קשים ומרים
ר"ל שלא כדרך הטבע כלל והוא עדיין עומד במרדו ותועה
בחכמתו

תמימות

בחכמתו ומכניס הכל בתוך דרך הטבע אעפ"י שהכל מזינים אז על
 דבריו שהם דברי משוגע ממש וכמוצן בפנים אעפ"י כ רשעת
 חכמתו הטעתו כ"כ עד שהוא חזק בדעתו הרעה גם אז
 ועי"ז ממילא גם אלו היסורים והעונשים צעמם מענים ומסגפים
 אותם ומעגמים נפשו ביותר כי מאחר שאין לו אמונה ותולה
 הכל בדרך הטבע א"כ אין לו צמא להסתחס כלל על לערו
 ויסוריו הקשים ר"ל אבל מי שזוכה לילך בדרכי התמימות
 באמת הוא חי חיים אמתיים חיים טובים באמת ואיך שמתנהג
 עמו הכל טוב וישר לפניו והוא מלא שמחה תמיד ואפי' אם
 אין לו רק לחם צר ומים לחץ הוא מתענג מזה מאד ומרגיש
 בהלחם ומים באמת כל הטעמים של כל המאכלים ומשקאות
 שבעולם וכן בענין המלבושים אפי' אם אין לו רק איזה מלבוש
 פחות מאד הוא מתענג ממנו מאד כאלו היו לו כל המלבושים
 טובים שבעולם ואינו חסר לו לעולם שום דבר ואינו מתקנא
 בשום אדם רק הוא שמה בחלקו באמת ברוחניות ובג שמיים ואינו
 מסתכל על מעשה חבירו כלל ואינו מתפעל גם מהליכות של
 ליגני הדור ואפי' כשהם מתלוצצים ממנו הוא משיב להם
 בתמימות ובאמת ומדבר עם כל אדם בתמימות גדול בלי שום
 ערמימות כלל ועי"ז צעמו יוכל לזכות אח"כ לעלות למעלה
 עליונה מאד ברוחניות ובגשמיים ולהיות מושל ומנהיג ושופט
 דק גם יוכל לזכות אח"כ להיות חכם מחוכם בכל החכמות
 במעלה עליונה מאד ברו"ג אך גם אז אינו עיזב דרכי התמימות
 שלו ועי"ז הוא חשוב יותר אלל המלך מלכו של עולם עד שהוא
 מעלהו למעלה עליונה עוד ביותר (עיין ליק"ת סי' ה במאמר
 תקעו אמונה מה שזוכין ע"י תמימות.) וסוף כל סוף תכלית
 התיקון האחרון של אלו החכמים שנתעו אחר חכמתם אחר
 שיעבור עליהם עונשים ויסורים קשים מאד מאד ר"ל צעו"ז
 וצעו"ב ואחרית תיקונם יקי' רק ע"י אלו הדיקים והכשרים
 התמימי דרך שזכו לילך באמת כל ימי חייהם רק בדרכי
 התמימות והפשיטות כראוי באמת (סופ"מ ע"י ט' מעשה
 החכם והתם עי"פ שם: ה) התם נכנס לבית אביו וירשו
 נראה

תמימות

נראה לרמוז כי בית אביו הוא האמונה הק' שהוא נחלת
 אבות (עיין סי' ז' בליק"א זכר הסדר) וע"כ היה לו מנוחה
 ודירה בנחלת אבותיו כי במקום שלא היה יכול להשיג שכלו
 היה קבוע בנחלת אבותיו שהוא האמונ' הק' אבל החכם
 נעשה בית אביו כלל ואצד כי הוא הולך רק אחר שכלו ואינו
 רוצה לסמוך על אמונה וע"כ הוא מטלטל ומטורף ואין לו
 בית מנוחה ומאחר שאין לו יסוד האמונה שהוא יסוד החזק
 לסמוך עליו ולנוח בו (מוזן שם בהמעשה ה"ל:) וא"ו בנקל
 יותר שהתם יבא למעלת החכם ג"כ היינו שיהי' חכם מחוכם
 בכל החכמות יותר מהחכם כמו שראינו כמה וכמה תמימים
 ולדיקים נוראים שהיו חכמים מחוכמים בכל השבע חכמות
 בתכלית השלימות ולא עוד אלא שזכו להשגה עליונה מבחי'
 חכמה עילאה שהוא למעלה מכל החכמות אבל מי שהולך אחר
 שכלו ונתעס אחר חכמות היפוגיות והפילוספיה קשה לו מאד
 מאוד להזרז לדרכי התמימות והאמונה הק' בשלימות: (שם)
 ז' החכם אינו רוצה הולך לעשותו ממונה על האגרות פן
 ע"י חכמתו ושכלו יוכל לבזוז אגרות המלך ע"כ עושין ממונה
 על האגור איש תם דייקא: (שם ח) החכם התגאה בחכמתו
 ועשירותו וגדולתו כ"כ עד שכל העולם הי' צעיגו כלל והיה
 לו יסורים גדולים בדרך כי מוחמת חכמתו לא היה לו עם
 מי לדבר וכמוצ"פ ולסוף אח"כ כששלח המלך אחריו התחכם
 החכם בחכמתו מה זה שולך כזה ישלח אחר שפל ונבזה כמוני
 וכו' עד שבא מתוך כך לידי כפירה גמורה שכפר לגמרי
 בהמלך והוכיח שכל ההנהג' ע"י שצעים שרי המדוי' ובתהלה
 היה כל הוכחותיו כי מי ראה את המלך וכו' ולבסוף כשאמר
 לו התם המניסטר הלא אני בעממי ראיתי את המלך הכחיש
 אותו ג"כ ואמר לו מנין אתה יודע שזה מלך וכו' ראה והבין
 עמקות רשעת האפיקורסות שלו ובפרט בהבעש"ט שהוא בחי'
 הנדיק האמת כפר ביותר כמבואר שם וכ"ז מוחמת שטות חכמתו
 הרעה והמושגשת הסופנת ארחות יושר ומהיפך אל היפך מן
 האמות לגמרי ממש כי דרכי השכל דקדוש' שם בחי' תמימות

תמימות

הם צהיפך מכל זה כי לריבין להאמין באמת בהחכמים
 והלדיקים אמתיים וכש"כ במלכו של עולם בעצמו ובאמת אמונת
 חכמים ואמונת השי"ת הכל אחד וכמואר במ"א ושניהם תלויים זה"ז
 וגם לריבין להאמין שאפי"י שהשי"ת גדול מאד למעלה מכל
 הכוחניות ומרוום על כל ברכה ותהלה ולית מחשבה תפיסא
 בו כלל אפי"כ הוא חפץ בעבודתינו דייקא כ"ש ואצית תהלה
 מגושי עפר ומקרוגי חומר והוא שולה אחרינו וקורא אותנו
 בכל עת ומרמו לנו רמזים קדושים להתקרב אליו ית' ואפי"י
 שגריך האדם צוודאי להיות שפל בעיני עצמו באמת אפי"כ לריבין
 להאמין שהשי"ת מקבל שיעשועים גדולים מעבודתינו ולריבין
 לקיים אל תהי בז לכל אדם ולדע ולהאמין שיש בכ"א מישראל
 נקודה טובה ויקרה מאד מה שאין בחזירו ולריבין לקבל הארת
 הנקודה הזאת ממנו וכמואר במ"א ומי שהולך בדרך זה
 צוודאי כ"א מישראל חשוב ויקר בעיניו מאד וכשפוגע אפי'
 בהפחות שבישראל צוודאי יש לו מה לדבר עמו ולקבל ממנו או
 להאיר בו ואפי"י כשפוגע עם העכו"ם יוכל לקבל ממנו וכמואר
 במאמר מי האיש החפץ חיים סי' לג וכ"ז זוכין ע"י דרכי
 התמימות דייקא: (סג) ט) התם הוא יודע את ערכו השפל
 ע"כ הוא עוסק במלאכתו מלאכת הק' ועבודת ה' בתמידות
 עד שאין לו פנאי אפי' לקבוע עצמו לסעודה וכיוצא בזה
 משאר דרכי העולם רק בתוך שעוסק במלאכתו הוא חוטף
 ואוכל סעודתו ג"כ בדרך עראי וכו' ואפי"כ אם רואה שאין
 עולה האומנות בידו בשלימות והוא רק בבחי' מנעל של ג'
 קצוות ומחמת זה אינו מנפה ג"כ לתשלום גמול גדול על
 עבודתו מחמת שיודע בעצמו שאינו בשלימות אך אפי"כ הוא
 מתענג מאד מעבודתו ומרגיש בו נעימות ומתיקות נפלא מאד
 ואינו מסתכל כלל על מה שעבודת חזירו הוא בשלימות יותר
 מעבודתו מחמת שחזירו הוא צעל שכל גדול וצעל השגה
 ומסתמא יקבל ג"כ תשלום גמול יותר על עבודתו (מה שיש
 רבים שנחלק דעתם ונפלו מעבודתם ע"י דברים כאלו שהתקנאו
 בחזריהם שראו שמעשיהם ועבודתם עולה בידם בשלימות יותר

תמימות

וכו' (א) אבל התם היינו העובד ה' בתמימות באמת הוא אינו
מסתכל על זה כלל כי מה לו אלל חזירו זה מעשה חזירו
וזה מעשה שלו והוא שמה בחלקו ומתענג מאד (ועבודתו
עבודת ה' מה שיש לו רווח מיד ליד ואחר כל העבודות
והיגיעות שלו בתמידות אם זוכה רק שהשי"ת יקבל ממנו
חיזה נחת כל שהוא מאיזה תנועה בעלמא שעושה לש"ש באמת
ובתמימות צוודאי זה יקר מאד מכל הון וכדאי להתייגע על
זה כל ימי חייו וצוודאי גם שכרו לא יקופח ויפס קורת רוח
אחת בעוה"ב וכו'. שם במעשה הנ"ל מובן (:

תם ונשלם שבה לאל בורא עולם

